

**Gençlerimiz,
Dev-Gençlilerimiz**
anti-emperyalist, anti-faşist
mücadele geleneğini sürdürüyor...

“YÖK’e, İşgal Ortaklığına,
Tecrite Hayır!”
demek için Türkiye’nin
dört bir yanından
Ankara’ya yürüdüler...

**Ekmek ve
Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

**Ekmek ve
Adalet**

Haftalık Dergi / Sayı: 85 / Tarih: 9 Kasım 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com | Mail:info@ekmekveadalet.com

✓ Devrimci
Vatansever gençlik,
YÖK’e, İşgal
ortaklığına, Tecrite
karşı Ankara’da

**SANSÜR,
SUÇ
ORTAKLIĞIDIR!**

107 ölüme,
direnişe,
sansür
koyanlar
yoksulluğun,
bağımlılığın,
zulmün
suç
ortaklarıdır!

Tutsak yakınları

Sağlık emekçileri

Gençlik

Kürt halkı

İşçiler

Sömürü Zulüm ve Direniş

TÜRKİYE GERÇEĞİ

ÇAĞRI DUYURU

Küba'yla Dayanışma Paneli

TEME HAKLAR GESESİ

DÜZENLEYEN:
Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği
Tarih:
15 Kasım 2003

YER: La Bella Düşün Salonu Osmanbey-İstanbul
Tarih: 9 Kasım 2003 **Saat:** 18.00-22.00
İçerik: Irak'a asker gönderme ve tecrit
Katılımlar: Ruhan Mavruk, Mehmet Özer, İbrahim Karaca,
Grup Yorum, Zeynel Aba, MKM'den Özcan, Mehmet Göçebe, Erol Eki

Halkın hemen her kesimi hakları, özgürlükleri için eylemde. Çünkü hakkı gasbedilmemiş hiçbir kesim yok. IMF programları, AKP politikaları, halkın her kesimini vuruyor. Hem ekonomik olarak, hem siyasi olarak halkın etrafındaki cendere her gün daha fazla sıkıştırılıyor.

Burjuva basının tüm AKP yalacılığına rağmen, işkence, infaz haberleri neredeyse hergün gazetelerin köşelerinde küçük haberler olarak yer alıyor. Hapishanelerde, üniversitelerde, fabrikalarda saldırılar, baskılar, yeni yasaklar birbirini izliyor. Polislin saldırdığı hem men hiçbir eylem yok. Susurluk mahkemeleri sudan gerekçelerle hergün onlarca devrimciyi, vatansever, demokratı tutukluyor. Polislin engellemediği, baskın yapmadığı demokratik dernek kalmadı...

Ve öte yanda...

Enflasyon düşüyor... İhracatta Türkiye tarihini rekoru kırıldı... Bürokraside reform atağı... Demokratikleşme hamlesi sürüyor...

Kısacası, ülkede olumsuz olan, kötü olan hiçbir şey yok!

Peki ne diyor bu tutsak yakınları? 107 ölümden söz ediyorlar, zaten tabutları bile herşeyi anlatıyor... Onlarca fabrikada, şehirde işçilerin direnişleri var. Bir derleri var demek ki bu işçilerin; yoksa onlar da "anarşi, terör" olsun diye mi eylemler? Ya sağlık emekçileri? Ya emekçiler? Dilini isteyen, tecrite karşı çıkan insanların sorunları nereden çıkıyor peki? Köylünün sesi fazla çıkmıyor diye, onları sorunsuz mu sanırsınız?..

AKP'nin pembeye boyamaya çalıştığı tablonun cilası kazındığında altında işte bu gerçekler var.

Bu tablo, bir başka gerçeği daha anlatıyor. Baskılar, yasaklar, katliamlar, halkın mücadelesini bitiremiyor işte.

Düşünün bu ülkede son 23 yılda neler yaşandı. Cuntalar, Terör Yasaları, infazlar, kaybetmeler, hapishane katliamları, F tipleri... Ama işte ne devrimcileri, ne halkın mücadelesini bitiremediler.

Tüm bu terör ortamına rağmen, alanlarda halk. Teröre rağmen yine-yenile direnişlerden vazgeçmiyor. Emperyalizmin, oligarşinin açmazıdır bu. Aç bırakılan, adaletsiz bırakılan hakları, iletibet susturmak mümkün değil-dir.

Emekliler Alanlarda!

Emekli-Sen üyesi emekliler, 15-17 Kasım tarihlerinde "Haklarımızı almak ve İnsanca Yaşamak için" sloganıyla Ankara'ya yürüyor.

Zaman, Yeni Şafak, Kanal 7, Vakit'e Açık Mektup

TAYAD'lıların İstanbul Cevizlibağ'da sembolik tabutlarla yaptıkları eylemi yansıttınız, gazetecilik açısından **utanç verici**, sahip olduğunuz iddia ettiğiniz inanç ve değerler açısından **ahlaksızlık**, siyasi açıdan ise **katliam destekçiliğidir**.

Bakin şu yaptığınız haberlere:

Zaman: "Sezer'in affıyla hapisten çıkan örgüt üyesi, yol kesme eylemine katıldı."

Yeni Şafak: "Sezer'in affettiği mahkum eylem yaptı."

Kanal 7: "Sezer'in affettiği hükümlü eylemde" **Vakit:** "Bak Sezer bak, bu adam hasta!"

107 insan ölmüş, Cevizlibağ'daki eylemi yapanlar, "ölümleri durdurun, tecrite son verin!" diyorlar, sizin haberinizde bu yok. Yürüyener, "işgal ortaklığına son!" diyorlar, açıklamalarında tecriti ve işgal ortaklığı anlatıyorlar. Haberlerinizde bunlar yok. Objektif bir habercilik bile yapmıyorsunuz.

Haftalardır gazetelerinizde Sezer'in hep "sol" tutuklu ve hükümlüleri affettiğini yazıyorsunuz. Sezer'e muhalefet etmek için hapishanelerde işkencelerden, katliamlardan geçmiş insanları "malzeme yapmaya" utanmış musunuz? Üstelik isimleri, resimleri bile yanlış kullanıyorsunuz. Çünkü en küçük bir **objektiflik, dürüstlük kaybınız** yok.

Tabii ki Sezer "sol" tutukluları "af"fetmiştir.

1- Bu ülkeden hapishanelerinde kaç "sağcı" var ki? 2- Dışarıda olduğu gibi, bu ülkenin hapishanelerinde de işkenceye, katliama uğrayan esas olarak solculardır. Sakatlıklar, tedavisi imkansız hastalıklar da doğal olarak onlarda oluşuyor.

3- Biliyor, ama bilmezden geliyorsunuz: Bu ülkeden hapishanelerinde devrimci tutsaklar direnir, Sezer "af"ı bu direnişi kırmak için bir silah gibi kullanıyor.

Kaldı ki, tahliye edilenlerin raporları, belgeleri orta-

da. Spekülasyon yapıyor, şaibe yayıyorsunuz.

19-22 Aralık'taki hapishane katliamlarında kurşunlarla, gaz bombalarıyla yaralanan, yüzlerce günlük açlık sonucunda vücutlarında onarılamaz hasarlar oluşan bu insanlar tahliye edildi.

Peki bu insanlar, başka tutuklular da bizim gibi olmasınlar diye dışarıda ellerinden geldiğince, ayakları tuttuğunca mücadele ediyorlarsa, bu yeriyecek bir davranış mıdır, yoksa övülecek bir davranış mı?

Bakin, **"ben tahliye edildim nasıl olsa, geride kalanlardan bana ne!"** diye düşünmüyorlar. Öyle mi düşünmesini istiyorsunuz?

Peki ama, emperyalizmin kültürüne, bireyciliğe karşı çıktığınızı iddia etmiyor muydunuz siz? Siz de aynı **tecrit politikasında** olduğu gibi, bireyciliği dayatıyorsunuz. Hücreslerin sahiplerinden hiçbir farkınız yok.

107 ölümü görmezden geldiğiniz için **utanın!** Bir hastanın kendini düşünmeden başkaları için mücadele etmesini karardığınız için **utanın!** Ölümle, sakatlıkla düzen için kavganızın malzemesi yaptığınız için **utanın!** Tabii hala utanma duygunuz varsa?

Ekmek Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Can Erkan
Adresi: İnebey Mahallesi İnklap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310-4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayınçılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyat: 750 000
Avrupalı: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Bürolarımız

Yayınlar: Venloenstr. 507-A
Tel: 0049 221 280 87 74
Faks: 0049 221 280 80 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de
Adres: İhtisat Caddesi 7. Sokak Köşeyi İhtisat Çözen Apt. No:10/2
Tel-faks: 0 322 351 97 25
Adres: GSK Bulvarı Otur İhtisat Kat: 6 Daire: 151 Köşeyi
Tel-faks: 0 312 419 27 38
Adres: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatürk Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 302 223 87 18
Burası: Başak Caddesi Güneş Hanı
Daire: 25/4 Haykeli Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gazeteciler: Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yenigün Sokak No:27
Daire:10 Şişli
Hızlı Hızla İhtisat Zemin Kat: No: 1 HOPA Tel-faks: 0 466 351 42 08

İhtisat: Milli Kütüphane Kat: No: 17/104 Tepeköyü İş Merkezi Konağı Kat: No: 232 482 29 54
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gökkuşan Saray İhtisat Kat: No:79
Tel-faks: 0 282 331 66 51
Marmara: Dabaklı Mah. Bakırçılar Çarşısı Sanbeyoğlu İhtisat Kat:1 No:43
Tel: 0422 323 24 77
Mersin: Zeynelbaba Caddesi Petek Apartmanı No:26 Kat:1/3
Samsun: Tahirhan Caddesi Bulvarı İhtisat Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tatvan: Korkmaz Mah. Kındırcılar Caddesi Dedeoğlu sokak Postahane İhtisat Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 322 20 88
Zonguldak: Gazipaşa Caddesi Ofluoğlu İhtisat Kat: 5 Daire 9

- 3... *Sansür Suç Sansürcü Suçlu'dur*
5... *AKP iktidarının, gençliğin taleplerine cevabı*
6... *Gençlik Dernekleri Federasyonu Ankara Yürüyüşü ve Kızılay Direnişi*
8... *Adım adım Ankara'ya yürüdük*
9... *6 Kasım'a hazırlık şenliği*
10... *F tiplerinde tutsaklar diri diri mezardalar*
12... *Sağlık emekçileri iş bırakıp sokağa çıktılar*
14... *'Kamu Reformu' yalanıyla IMF yasası çıkarılıyor*
17... *Çete Kim?*
18... *Katliam lanetlendi, direnenler selamlandı*
19... *Canlı, güzel ne varsa bizimledir*
21... *Genelkurmay'ı dinleyen düşman kim?*
22... *İşkenceli ölüme bilirkişi ortaklığı*
24... *DEHAP eylemleri sürüyor*
25... *"Elbette ki ODTÜ'ye de sokulmayacaktı"*
26... *İşgal öncesi teoriler çökmüştür*
28... *Tarih Dosyası: Ekim Devrimi*
30... *AKP iktidarı sürüleştirmiş bir halk yaratmak istiyor*
32... *Açlara vize*
33... *Susurluk AKP iktidarıyla sürüyor*
35... *Oyalayan kim, oyalanan kim?*
37... *AKP polisi böyle yasa dışı çalışıyor*
38... *Amerika tartışıyor: "Irak Vietnam mı oluyor?"*
40... *Küba'ya saldırılara karşı tek gücümüz halkımızdır*
41... *AKP bağımsızlığı ve demokrasiyi bilir mi?*
42... *"Sermayenin anladığı dilden konuşalım"*
44... *Miloseviç halkların özgürlüğünü savunuyor*
45... *Hangi literatürde konuşacağız?*
46... *Edebiyat'ta da tecrit*
48... *Sol'un yazmadığı*
49... *Kahramanlar Ölmez*
50... *Köyün Delisi*

Sansür SUÇ Sansürcü SUÇLU'dur

Sansür, en az zulmün kendisi kadar büyük suçtur. Ve sansürcüler, en az zalimler kadar suçludurlar. Bu ülke kan gölüne dönmüşken, sansürcüler ya kanı gizlediler, ya halkın kanının dökülmesini akladılar. Bu ülkede yoksulluk açlığa dönüşmüşken, onlar "ekonomideki bahar havası"nı yazdılar. Tüm kontrgerilla katliamlarının, tüm komplo ve provokasyonların, iktidarların tüm propaganda ve demagogilerinin içinde onlar vardı. Bu ülkede sansür, iktidarın burjuva basın-yayın üzerinde uyguladığı bir politikadan çok, burjuva basını-yayının iktidara desteğinin biçimi halini almıştır.

10. Ekiplerin ölüm orucuna başlaması hiç kuşku yok ki, gazetecilik açısından bir "haber"dir. Sadece bu kadar değil; bu ülkenin "siyaset"iyle ilgilenen herkes için siyasi anlamda önemli bir olaydır. İnsan haklarından, demokrasiden yanayım diyen herkes için görmezden gelinemeyecek bir olaydır. Fakat bütün bunlara rağmen, F tiplerine karşı direnişin 3 yılını tamamlayıp dördüncü yıla girmesi de, 10. Ölüm Orucu Ekipleri'nin ölüm orucuna başlaması da, hükümet, medya, partiler, kitle örgütleri tarafından görmezden gelindi. Sansür, sadece medyayla sınırlı değildir. Solun birçok kesimi dahil olmak üzere, medya dışındaki güçler ve kesimler de sansür uyguluyor.

Sansür her zaman "gizleyerek" de yapılmaz. Burjuva medyanın mesela, bu ülkedeki infazları yansıtmaya biçimi de, 19-22 Aralık katliamını yansıtmaya biçimi de sansürün başka bir biçimidir. Doğru, 19-22 Aralık operasyonunu sansürlememiş, tersine, hapishane önlerenden canlı yayınlarla günlerce vermişlerdir. Fakat haberin asli unsurları yine gizlenmektedir, gerçek ortada yoktur, haber de gerçeği gizlemek için yapılmaktadır. Bunun için düzen medyasına hükümetlerin özel bir baskı, sansür uygulaması gerekmiyor; düzen medyası, gazetecilik değil, kendilerinin de içinde yer aldığı oligarşinin sınıfsal çıkarlarının gereği olarak yapıyor. İşte sansür ülkemizde bu hale dönüştüğü içindir ki, açık bir suça dönüşmüştür; 19-22 Aralık katliamının suçlularını medya olmaksızın düşünmek mümkün mü? Gazi katliamında, katliama direnen kitlenin içinde onlarca insanı yuvarlak daireler içine alarak hedef gösteren medyanın suçunu örtbas etmek mümkün mü? İşbirliğine bakın; medya daire içine alıp hedefi işaretliyor, Ayhan Çarkınlar o hedefe uzun namlulu suikast silahlarıyla ateş ediyor... **Sansür, yoksulluğun, bağımlılığın, zulmün suç ortaklığıdır.** AB paralelinde birkaç işkence davasını öne çıkararak yapılan gazetecilik, sansür suçunu ortadan kaldırmaz. Avrupa'nın gör dediğini gören, görme dediğini görmeyen bir kafa yapısı da sansürcüdür. Sansürün çerçevesini Avrupa belirlemektedir.

Bir yıl, AKP'nin emperyalizmin, TÜSİAD'ın partisi olduğunun kanıtıdır. Hükümet ve medya, ülkedeki her türlü sorunu adeta yok sayıyor, halkın mücadelesini yok sayıyor... Düzen medyasında "AKP'nin 1. yılı" yağılılığı almış başını gidiyor. IMF'nin emirleriyle AKP'nin çıkardığı yasaların avukatlığını da medya yapıyor. Gazeteciliğin en temel kurallardan biri, bir olayın " taraflarına" söz hakkı vermektir. Burjuva medyada taraflardan biri hiç yoktur. Katledilenlerin, zulmedilenlerin, aç, işsiz, yoksul bırakılanların sözü yoktur medyada. Arjantin'den Bağdat'a, Brüksel'den Çin'e gidip araştır-

macı gazetecilik yapmadıkları yer yoktur; ama burunlarının dibindeki F tiplerinde neler oluyor diye biri sormuyor. Ne gazeteci merakı, ne aydın sorumluluğu, ne ahlaklı bir tavır yoktur.

“MHP değişti” diye tutturmuşlardı bir dönem.

Şimdi aynı propaganda Tayyip Erdoğan ve AKP kadrosu için yapıyor. AKP yönetiminin siyasi geçmişini iyi biliyoruz. Devrimcilere kurşun sıkan, azınlıklara karşı, devrimcilere karşı oligarşi tarafından kullanılan bir siyasi geçmişten geliyorlar. Bu geçmişlerinin özeleştirisini yaptıklarına da kimse tanık olmadı. Tersine, Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül ekibi, bu geçmişlerine uygun burjuva politikacılarla ittifak yaparak iktidara geldiler. İttifak yaptıkları kesim, koltuk kokusunu alarak AKP'ye yanan ANAP, DYP gibi partilerin Susurlukçularıdır. Cemil Çiçek, Susurlukçuların hamiliğini pervasızca yapacak kadar halk düşmanı politikaların savunucusu, Abdülkadir Aksu, faili meçhullerin, Hizbullah'ın organizatörlerinden, Murat Başesgioğlu eski infazcı bakanlardan biridir. Sansürcüler, işte bütün bunları da gizliyorlar. Bütün bunların konuşulup tartışılmasına ambargo koyuyorlar. Düşünün ki, burjuva medyadaki “temiz toplumcu Susurluk karşıtları” Cemil Çiçek'in bu konudaki sözlerini görmezden geliyorlar, biri de kalkıp “bunları söyleyen biri nasıl Adalet Bakanı olur?” diye sormuyor. Sansürcülük, işgal ortaklığının, tecritin, talanın müttefikidir çünkü.

Sağlık emekçileri iş bırakıyor, iktidar önce tehditle, yasaklama genelgeleriyle eylemi engellemek istiyor. Tehditle engelleyemiyor, bu kez eylemi **sansürlüyor. Tehditle, terörle engelle, engelleyemiyorsan yok say!** Faşist kafa, talepleri ise hiç tartışmıyor bile. Çünkü onlara göre, sorun yok, talep yok. Halk dediğin iktidar ne verirse ona razı olmalı. TTB'yi “siyasetle uğraşmıyor” diye suçluyor. Doktoru uğraşmasın, memuru uğraşmasın, askeri uğraşmasın, işçisi uğraşmasın, peki sadece “profesyonel” burjuva politikacıları mı uğraşsın? AKP'nin katılımcılığı, demokratlığı bu kadardır.

Faşist zihniyet, AKP bakanlarının kurduğu her cümlede, yaptığı her icraatta, aldığı her kararda kendini ele veriyor. Bu kafa yapısı, halkın her kesimini aşağılıyor, suçluyor, hakkını arayan herkesi suçlu ilan ediyor! Kafa, tam bir faşist

kafası. Sansürcüler de bu kafanın ortağı.

Türkiye gerçeği yoksullukta, zulümde, halkın sömürüye, zulme karşı mücadelesindedir. Yalanın karşısına halkın gerçeğiyle çıkmak, halkı örgütleyebilmektir. Devrimciler, halkın günlük, yakıcı sorunlarını gündeme getirebilmeli, halkı bu noktada örgütleyebilmelidir. Bunu yapamayan bir siyasi hareketin kitleler içinde bir güç olması da, sansür duvarlarını parçalaması da zordur. Elbette düzen medyasını eleştireceğiz, teşhir edeceğiz, yaptıklarının gazetecilikle, halkın haber alma özgürlüğünü savunmakla ilgisinin olmadığını sergileyeceğiz, ama şikayet etmeye, yakınmaya, bunu kendimize bir mazeret haline getirmeye hakkımız yok. Onlar “doğal” olanı, sınıfsal çıkarlarının gerektirdiğini yapıyorlar. Sınıfsal çıkarlarını, mümkün olabilen en iğrenç, alçakça biçimlerde savunuyorlar. Burada sorun ne “gazeteci etiği”, ne “habercilik ilkeleri”dir. Sorun bunun daha ötesindeki bir sınıfsal tavır ve politikadır. Bu nedenle zaten sansürcü medya, “sansür baskısı”nın mağduru değil, zulüm ve sömürünün ortağıdır. Sınıfsal anlamda **“düşman”**dırlar. Burjuva medyaya düşman gözüyle bakmak durumundayız. Yazdıklarını bu gözle değerlendirmek durumundayız. Devrimciler bu noktada medyadan yakınmak yerine, bunu aşmanın yollarını bulmak durumundadırlar. Devrimci basın yayını geliştirerek, eylem biçimlerini geliştirerek, propaganda biçimlerini daha etkili hale getirerek bu engel aşılabacaktır. Devrimci, demokrat olduğu iddiasındaki basın yayın organlarındaki sansür, işte bu noktada daha dikkat çekici hale geliyor. Bir ismi yazmamak için haberi eğip bükenler, haberi burjuva basından bile daha pervasızca küçültüp çarpıtanlar, sansür aracılığıyla süren sınıf savaşının, sansür aracılığıyla yapılan halk düşmanlığının farkında bile değillerdir. 10. Ölüm Orucu Ekiplerini burjuva medya yazmıyor; halka, devrimcilere düşman olduğu, direnişleri ezip kırmak bastırmak istediği için yazmıyor. Sansüre ortak olan sol basın, sol örgütlenmeler, demokratik örgütlülükler, subjektivizmleleriyle, küçük hesaplarıyla kimlerle, nasıl paralelleştiklerini görmek durumundadırlar.

Sansür, oligarşinin halka karşı uyguladığı bir baskı biçimidir. Sansürü uygulatan, uygulayan tüm düzen kurumları; hükümet, yargı, medya, düzen partileri, halka düşmandır. Sömürü ve zulmün bilinçli destekleyicisi olan sansürcüler, halka karşı suç işlemeye devam ediyorlar. **Suçları,** “basın etiğine” uymamak değil, katliamcılık, işkencecilik, sömürücülüktür.

Sansürcü medya, “sansür baskısı”nın mağduru değil, zulüm ve sömürünün ortağıdır. Sınıfsal anlamda “düşman”dırlar. Burjuva medyaya düşman gözüyle bakmak durumundayız. Ve devrimciler bu noktada medyadan yakınmak yerine, bunu aşmanın yollarını bulmak durumundadırlar.

düşmanlık alenileşti, gaz bombaları kapladı kentin üzerini, çevredeki ilkokullar kapatıldı gaz bombalarından...

Gençliğin sesine, onların taleplerine karşı en küçük bir tahammülü yoktur AKP iktidarının ve düzenin. Ankara'daki saldırı bunun açık kanıtıdır. Aralarında **Gençlik Dernekleri Federasyonu** girişiminin de bulunduğu birçok gençlik örgütü taleplerini dile getirmek için çıktı meydanlara, polis saldırdı, 2,5 saat boyunca gençliğin haykırışı ve polisin terörü sokaklarda duyuldu.

İstanbul ve Dersim'de de yaşandı saldırılar.

Saldırılar, AKP iktidarının kararıdır. Tüm halka karşı olduğu gibi, özellikle gençliğe karşı, baskı ve terörle sindirme kararının yansımalarıdır AKP'nin polisinin vahşi saldırıları.

AKP gençliğe, hak arayana tahammülsüzdür. Özellikle sol, devrimci, demokrat gençliği düşman görmektedir. Tarihlerinde vardır düşmanlık. Devrimci gençlik ne zaman **bağımsızlık, demokrasi** isteyen taleplerle sokağa

Sayı 85

5

9 Kasım
2003

AKP İktidarının, Gençliğin Taleplerine Cevabı: Panzer, Gaz Bombası, Cop ve Gözaltılar

YÖK'e karşıydılar, demokratikleşmeden, katilimcılıktan yanaydılar. 6 Kasım günü Ankara başta olmak üzere, sokaklara çıkan, "YÖK'e Hayır" diyen, "üniversitelerin yoksul halk çocuklarına kapitalamayacağını" haykıran, ülkesinin ve dünyanın sorunlarına duyarsız kalmayarak "İrak'ta işgale, işgal ortaklığına, tecrite hayır" diyen gençliğin eylemleri karşısında, tüm bu yalanlar tuzla buz oldu, gerçek ortaya çıktı.

Ne YÖK'e karşılar, ne demokratik bir üniversiteden yanalar. Onlar sadece kendi YÖK'lerini istiyorlar. Bunun için YÖK'çülerle it dalaşında, iktidar kavgasındalar. Bu nedenle tıpkı YÖK'çüler gibi, ne yasa hazırlarken, ne tüm bu tartışmalar boyunca **"gençlik ne düşünüyor?"** diye dönüp sormadılar. Gençlik, kendilerine hiçbir şey sorulmadan yapılan YÖK tartışmalarına, sokaklardan müdahil oldu. **"Biz varız, bizi hesaba katmadan üniversiteleri tartışamazsınız"** dedi. AKP iktidarı, polisini, panzerini saldı üzerlerine,

çıktıysa, karşılarında, bugün AKP'yi oluşturan kadroları ve anlayışı buldu.

Politik gençlikten korkuyor, apolitik, susan, demokratik üniversite için mücadele etmeyen, beyni iğdiş edilip yozlaştırılmış ya da "şükürcüleştirilmiş" bir gençlik istiyor AKP iktidarı. Mesele, 'işgale, işbirlikçiliğe, tecrite' karşı sloganlar konusunda, tabanda **"gençliği ne ilgilendirir"** propagandası yaptıkları kesindir.

Apolitiklik ve cehalettir silahları.

Gençlik sürü olacak, onlar çoban. Böyle bir ülke, böyle bir gençlik istiyorlar.

Gençliğimiz ve ülkemiz onların istediği gibi olmayacak! 6 Kasım bunun kanıtıdır.

Gençlik sorunlarına sahip çıkıp mücadele edecek. Dünya ve ülke sorunlarına, zulme, sömürüye sessiz kalmayacak! Ve kazanan, gençliği susturmak isteyenler değil; bağımsızlık, demokrasi şiarını haykıran gençlik olacak.

GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYON Girişimi'nin ANKARA YÜRÜYÜŞÜ VE KIZILAY DİRENİŞİ

Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi, "YÖK'e, İşgal Ortaklığına ve Tecrite Hayır" demek için 6 Kasım'da Ankara'da olmak üzere yola çıkmışlardı. Ankara'ya adım adım yürüyeceklerdi. Defalarca kez

polis engeliyle karşılaştılar. Her yürümek istediklerinde dayak yediler, gözaltına alındılar. Gözaltından çıkıp yeniden yola koyuldular.

Yılmadılar. Engelleri aşarak adım adım Ankara'ya yürüdüler. YÖK'e, İşgal Ortaklığına ve Tecrite Hayır demek için yollarına devam ettiler.

Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi, eyleme İstanbul, İzmir, Antalya, Samsun, Eskişehir, Kars, Ordu, Bursa, İzmit, Sakarya, Kayseri, Sivas, Aydın, Manisa, Burdur, Hatay, Mersin, Adana, Malatya, Elazığ, Zonguldak, Amasya, Çorum, Uşak, Afyon, Erzincan, Bolu, Diyarbakır, Konya'dan gelen temsilciler ve Ankara Gençlik Dernekli öğrenciler ile katıldılar tekrar dönmek üzere.

6 Kasım'da Ankara Sokakları Çatışma Alanıydı

Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi, 6 Kasım günü Ankara'ya ulaştı. Saat 12.30'da Ziya Gökalp Caddesi'ni Kızılay'a bağlayan güzergahtan yürüyüşe geçen Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi Kızılay'a vardığında polisin saldırısıyla karşılaştılar. "YÖK'e, İşgal Ortaklığına ve Tecrite Hayır-Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi" imzalı pankartlarıyla yine en öndeydiler. Günlerce polisle çatışarak Ankara'ya ulaşmışlar, Ankara'da polise karşı haklılığı ve meşruluğunu sokak sokak çatışarak savunuyorlardı.

Polis yine pervasızca saldırdı. Gaz bombaları ve panzerleriyle gelmişlerdi. Polisin saldırısına karşı Kızılay'da YÖK'ü protesto etmek için toplanan Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi ve diğer gençlik örgütlenmeleri en meşru haklarını kullanarak taşla, sopayla karşılık verdiler. Kızılay Meydanı savaş alanına dönmüştü. Panzerlerden tazyikli su sıkılarak kitlenin üzerine geliyor, ard arda gaz bombaları atılıyordu. Gaz bombalarının dumanından gözgözü görmüyordu. Gazdan etkilenip bayılanları yakındaki demokratik kitle örgütlerine, dükkanlara taşıyor bir yandan da çatışmaya devam ediyorlardı. Çatışma alanında Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi öğrencilerinin "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş" sloganı meydanı dolduruyordu. Ziya Gökalp Caddesi'ni Sıhhiye'ye bağlayan Meşrutiyet Caddesi'nde çatışma hızlanmıştı. Burada Gençlik Der-

nekleri Federasyonu Girişimi ile SDP gençliği bulunuyordu. Yollardan taşlar toplayarak polislerin üzerine yürüdüler. Polisin gaz bombalarına karşı taşlarla karşılık verdiler. Çatışma sırasında da kurulma aşamasında olan Gençlik Dernekleri Federasyonu logosunun yer aldığı flamalar dalgalanıyor, "Kurtuluş Kavga Zafer Cephe", "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız", "YÖK'e Hayır", "İşgal Ortaklığına ve Tecrite Hayır", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganları susmuyordu.

Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi Meşrutiyet Caddesi'ndeki çatışmadan sonra Kızılay'a gitmek için Zafer Çarşısı'nın arkasından Atatürk Caddesi'ne indiler. Gaz bombaları mermi gibi yağıyordu. Direk insanlar hedef alınarak bombalar atılıyordu. Meydana yaklaşmamışlardı daha ve polis meydana girişi engellemek için mevzilenmişti. Buradan Kızılay Meydanı'na girilemeyince hızla izmir Caddesi'nden GMK Bulvarı'na çıktılar. İşte burası meydana en çok yaklaşılan yerd. Polisler organize olamamış ve YKM'nin arkasına sığınmışlardı. Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi öğrencileri polisi taşıyarak YKM önüne kadar geldiler. Panzerler kitlenin üzerine üzerine geliyor, tazyikli su sıkıyorlardı. Gaz bombaları yine peş peşe atmaya başlamışlardı.

Kızılay'a giriş tekrar zorlanacaktı. Bunun için Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi öğrencileri Necatibey Caddesi'ne inip çatışan diğer grupla birleşeceklerdi.

Çatışma sokak sokak devam ediyordu. Çankaya Emniyet Müdürlüğü önünden geçerken, çatışan kitleyi gören polisler önce içeri kaçmış sonra da arkalarından ateş etmişlerdi.

Necatibey Caddesi'nde diğer çatışan grupla birleşen Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi öğrencileri burada basın açıklaması yapma kararı aldılar. Basın açıklamasının ardından polis kitleye dağılmalarını söyledi. Fakat Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi kortejini oluşturup Abdi İpekçi Parkı'nda açık grevine devam eden TAYAD'lı Aileleri ziyaret etmek için yürüyüşe geçtiler. Slogan ve marşlarla yürüyerek Cebeci Kavşağı'nda Kızılay'da çatışma haberini alan Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi kortejini Cebeci'ye yöneltti. Cebeciye gelindiğinde burada da basın açıklaması yapılıyordu. İki kortej birleşerek Cebeci Kampüsü'ne doğru yürüyüşe geçtiler. Kampüse gelindiğinde sloganlar atılarak, halaylar çekildi.

Aynı gün Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi, Ankara yürüyüşünün taleplerini içeren dosyaları yedi kişilik heyetle Meclis Eğitim Komisyonu'nı ilettiler.

Saat 18.00'de Yüksel Caddesi'nde gözaltılar ve polis saldırısını protesto etmek için basın açıklaması yapan Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi, açık grevi yapan TAYAD'lı Ailelerle birlikte halaylar çekip vedalaştıktan sonra geri dönmek üzere yola çıktılar.

İstanbul'da YÖK Protestoları

DEHAP Gençliği ve Özgür Gençlik Beyazıt Meydanı'nda YÖK'ü protesto eden bir eylem yaparken, eylemin ardından Laleli'ye yürümek isteyen kitleye polis gaz bombaları ile sal-

dırdı. İslamcı gruplardan Özgür-Der'liler, "MGK'nın zorba uşağı YÖK" ve taleplerini dile getiren dövizlerle bir eylem gerçekleştirdi. 'YÖK'e İsyan Hareketi' ise, İÜ Beyazıt Kampüsünde yaptığı eylemin ardından Beyazıt Meydanı'na çıktı. Kampüs içinde eylem yapan bir başka grup ise Eğitim-Sen oldu. YÖK'ü protesto eden bir başka eylem ise, Devrimci Öğrenci Birliği'nin İstiklal Caddesi'nde düzenlediği yürüyüş oldu.

ANADOLU'NUN DÖRT BİR YANINDAN "YÖK'E TERCİTE VE İŞGAL ORTAKLIĞINA SON" SLOGANLARI YÜKSELDİ

■ **İZMİR:** Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi önünde toplanan aralarında İzmir Gençlik Derneği öğrencilerinin de bulunduğu YÖK ve İşgal Karşıtı Platformu, Ege Üniversitesi Kampüsü'nden yürüyüşe geçtiler. Yaklaşık 200 kişilik grup "YÖK Kalkacak, Polis Gidecek Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek, Katil Polis Üniversitelerden Defol, YÖK'e Tecrite İşgale Son" sloganlarını atarak kampüs içinde yürüdüler. Yürüyüş sonunda tekrar Edebiyat Fakültesi önünde toplanan öğrenciler bir basın açıklaması yaparak YÖK'ün, 12 Eylül Cuntasının üniversiteler üzerindeki baskı aracı olduğunu, parasız, bilimsel, halk için eğitimin sağlanabilmesi için YÖK'ün kaldırılması gerektiğini ve gençliğin bu mücadeleyi sürdüreceğini belirttiler. Basın açıklaması "Parasız Bilimsel Anadilde Eğitim, Canan Kulaksız Ölüm-süzdür, YÖK'e Tecrite İşgale Son, Katil Polis Üniversitelerden Defol" sloganlarıyla sona erdi.

■ **ISPARTA:** Isparta Gençlik Derneği, dernek merkezi önünde YÖK'ü protesto için basın açıklaması yaptı. Yaklaşık 20 kişinin katıldığı açıklamada, demokratik, bilimsel, parasız, özgür üniversite talepleri dile getirildi. "YÖK, Polis, Medya Bu Abluka Dağıtılacak", "YÖK Kalkacak, Polis Gidecek Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek" sloganları atıldı.

■ **SIVAS:** Sivas Gençlik Derneği, EMEP, Özgür Gençlik ve Yurtsever Gençlik'in bir araya gelerek oluşturduğu Cumhuriyet Üniversitesi Öğrenci Platformu "Ne YÖK, Ne AKP Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek" pankartıyla yaptıkları basın açıklaması ile YÖK'ü protesto etti. 150 kişinin katıldığı basın açıklamasında, YÖK'ün tarihi ve üniversiteler üzerindeki baskısı, F tipi, ABD'nin Ortadoğu politikası anlatıldı.

■ **KOCAELİ:** Saat 13.00'da Belediye İş Hanı'nın önünde toplanan öğrenciler "Yaşasın Parasız Bilimsel Demokratik Anadilde Eğitim" pankartı ile Kocaeli Üniversitesi Merkez Kampüsü'ne yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş sırasında "YÖK Kalkacak Polis Gidecek Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek, Yaşasın Parasız Bilimsel Demokratik Eğitim, YÖK'e YEK'e Hayır, İşgal Değil Direniş Destek, F Tipi Üniversite İstemiyoruz" sloganları atarak Gündoğdu marşını söyleyerek kampüse girmek isteyen öğrencilere ÖGB engel oldu. Kampüs önünde açıklama yapan öğrenciler YÖK'ün kuruluşunu anlatarak "Parasız, bilimsel, demokratik anadilde eğitimi, savaş ve milliyetçi kıskırtmalar karşısında halkların kardeşliğini savunmaya devam edeceğiz" denildi. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı eylem alkışlarla sona erdi.

■ **BURSA:** Bursa Uludağ Üniversitesi Mediko Sosyal Hizmetler binası önünde, aralarında Bursa Gençlik Derneği öğrencilerinin de

bulunduğu 250 kişi "YÖK'e Hayır" dövizleri ve "Özerk Demokratik Üniversite İstiyoruz, YÖK Kalkacak Asker Gidecek" sloganları ile YÖK'ü protesto ettiler.

■ **HATAY:** Mustafa Kemal Üniversitesi Öğrenci Derneği,

YÖK'ün kuruluş yıldönümünde yapmak istedikleri basın açıklamasında polisin saldırısıyla karşılaştılar. Üniversitenin kapısını açmayan polise karşı pankartları ve sloganları ile direnen öğrenciler içeriden ve dışarıdan zorlayarak üniversiteye girdiler. Bu sırada üniversite ÖGB'leri havaya ateş açarak öğrencileri tartakladılar. 200 kişinin katıldığı basın açıklamasında "ABD emperyalizminin Irak'ta işgali ve AKP'nin çıkardığı tezkere biz üniversite öğrencilerini ABD askeri olması ve halk gençliğinin kanının satılması demektir. Irak'ın işgaline, YÖK'e ve tecrite karşı çıkmak her onurlu gencin görevidir. Biz bu sorumluluğumuzun bilinciyle ABD askeri olmayacağız" diyerek "Yaşasın Parasız, Bilimsel Anadilde Eğitim, Ne AKP ne YÖK Parasız Demokratik Üniversite, Tecritli Üniversite İstemiyoruz, Tecrite Değil Eğitime Bütçe" sloganları atılarak eylem sona erdi.

■ **MERSİN:** Aralarında Mersin Gençlik Derneği öğrencilerinin de bulunduğu Mersin Üniversitesi YÖK ve İşgal Karşıtları, Fen Edebiyat Fakültesi önünde "İşgal Ortaklığına, YÖK'e ve YEK'e Hayır" pankartıyla yürüyüşe geçti. YÖK'e YEK'e Hayır, İşgale Ortak Olmayacağız, Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla Kütüphane binası önünde toplanan öğrenciler yaptıkları basın açıklamasında "Bizim yüreğimiz emperyalist ve işbirlikçilerle değil Irak ve Filistin halklarıyla" diyerek alkışlarla eylemi bitirdiler.

■ **SAMSUN:** Saat 12.00'de Eğitim Fakültesi önünde "Ne YÖK Ne AKP Demokratik Bilimsel Üniversite" yazılı pankart açarak yürümek isteyen öğrencilere polis engel oldu. Tartışmalar sonucunda öğrenciler pankartı kapatıp Fen Edebiyat Fakültesi'ne yürüdüler. Burada pankartlarını açan öğrenciler yaptıkları basın açıklamasının ardından "Irak'ta İşgalci Üniversite Müşteri Olmayacağız, Savaşa Değil Eğitime Bütçe" sloganlarıyla eylemlerini bitirdiler.

■ **DERSİM:** 6 Kasım YÖK protestoları Dersim'de ağırlıkta lise öğrencilerinin katılımıyla kitlesel bir boykota dönüştü. Yaptıkları basın açıklamasında YÖK'ün anti demokratik bir kurum olduğunu vurgulayan öğrenciler parasız bilimsel ve halk için eğitim taleplerinin sonuna kadar arkasında olacaklarını söylediler. Sık sık "F Tipi Üniversite İstemiyoruz, YÖK'e İşgal Ortaklığına ve Tecrite Hayır, Halk İçin Demokratik Eğitim" sloganları atan yaklaşık bin kişilik grup açıklama sonrası yürüyüşe geçince çevik kuvvet polislerinin saldırısına uğradı. Saldırıda pervasızlıkta sınır tanımayan Tunceli polisi özellikle Temel Haklar üyeleri ve DKÖ temsilcilerine saldırdı. Halk saldırılara eline geçirdiği her şeyi polis panzeri ve otolarına atarak tepkisini gösterdi. Polis Tunceli Temel Haklar Başkanı ve üyelerinin de aralarında bulunduğu on kişiyi yerlerde sürükleyerek gözaltına aldı.

Sayı 85

7

9 Kasım
2003

Adım Adım Ankara'ya Yürüdük

"YÖK'e, İşgal Ortaklığına ve Tecrite Hayır" şiarıyla İstanbul'dan Ankara'ya yürümek için yola çıktıklarında tam üç kez saldırıya uğradılar, üç kez dövüldüler, gözaltına alındılar. Yılmadılar.

Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi, 1 Kasım günü Beyazıt Meydanı'nda yaptığı basın açıklamasının ardından Ankara'ya doğru yola çıktı. Bu kez, şehir aralarını otobüslerle geçtiler, Ankara'ya kadar, Kocaeli, Sakarya, Bursa ve Eskişehir'de, oradaki kitle örgütleri, siyasi partiler, Gençlik Dernekleri'nin de katılımı ile eylemler yaptılar, görüşmelerde bulundular. Dediklerini yaptılar; adım adım yürüdüler Ankara'ya.

İlk Durak: KOCAELİ

Belediye İşhanı önünde öğrencileri Kocaeli Temel Haklar, Kocaeli Gençlik Derneği, çeşitli DKÖ'ler, sendikalar ve sosyalist basın karşıladı.

"Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız, YÖK'e Hayır, İşgal Ortaklığına Tecrite Son" sloganlarıyla kendilerini karşılayanları selamlayan öğrenciler, SHP, Eğitim-Sen, SES ve Belediye İş ile görüşmeler yaptılar, taleplerini, yaşadıklarını anlattılar. Görüşmeler sırasında, Eğitim Sen şube başkanı Sezai Bayam, "*Taleplerinizi son derece önemsiyoruz ve düşüncelerinize katılıyoruz. İnsan olmanın gereğini sizler yapıyorsunuz. Tecrit tasvip edilecek bir şey değildir, size katkı vermeye hazırız.*" şeklinde konuşurken, SES şube başkanı Güner İkizir, "*Her şeye rağmen verdığınız mücadele bize de güç veriyor. sizlere gerçekten saygı duyuyorum. Bu yürüyüşünüzün insanın yüreğine su serpiyor. Eyleminizin çok kapsamlı bir muhtevası var. Elimizden gelen desteğe hazırız. Sizleri tebrik ediyorum*" dedi.

SES ile yapılan görüşmenin ardından, Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi öğrencileri geniş bir katılımın sağlandığı bir eylem gerçekleştirdi. Yürüyüş yolunda yapılan eylemde öğrenciler adına Sevdâ Kurban bir basın açıklaması yaparken, "Baskılar Bizi Yıldıramaz, İşgal Ortaklığına Tecrite Hayır, YÖK'e Hayır" dövizlerini açıldı, "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı.

Açıklamanın ardından ise Belediye İş Sendikası ile görüşüldü ve Sakarya'ya hareket edildi.

İkinci Durak: SAKARYA

Burada, ÖDP, SDP, DEHAP, Özgür Gençlik, Sakarya Gençlik Derneği ve çeşitli DKÖ'ler ta-

rafından karşılanan Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi, geceyi DEHAP il binasında geçirdi. Bu arada yerel radyo programına katılan öğrenciler neden yürüdüklerini anlattılar.

Ertesi günü, (3 Kasım) Defterdarlık önünde yapılan eylemin ardından, SDP il başkanı Mehmet Bayam, İHD, ÖDP İl Başkanı Yusuf Halil, Eğitim-Sen Başkanı Kazım Bibinoğlu ve DEHAP il yönetimi ile aynı şekilde görüşmeler gerçekleştirildi. Görüşmelerde, hemen tüm kurumların "birlik" yönündeki konuşmaları, ortak noktaydı. Akşam saatlerinde Bursa'ya yola çıkılırken, mola verilen yerlerde halkın alkışlaması dikkat çekti.

Üçüncü Durak: BURSA

Bursa Osmangazi Metro İstasyonu'nda, eylemin taleplerini, yaşananları anlatan bir açıklama yapan öğrenciler, saldırılardan söz ederek, "gördüğünüz gibi buradayız ve kararlı yürüyüşümüz devam ediyor" dediler. Eylemde "İrak Halkı Yalnız Değildir, Tecrite Son İşgale Son" sloganları atıldı. Eylemin ardından ise, gençlik, Eğitim-Sen, SES, BES ve DEHAP'ı ziyaret ederek görüşmeler yaptı.

Dördüncü Durak: ESKİŞEHİR

Adalar mevkiinde Eskişehir'deki gençlikle buluşan yürüyüşçüler, burada yaptıkları açıklamada, Gençlik Dernekleri Federasyonu'nun kuruluş çalışmasından sözettiler ve işgali, tecriti, işgal ortaklığını protesto eden dövizler açtılar.

Burada da çeşitli görüşmelerde bulunan öğrencilerin bir başka ziyaret yeri ise, direnişteki Paşabahçe işçileri oldu. Burada, yaklaşık 100 işçinin de katılımıyla bir eylem gerçekleştirildi. Direnenler, direnenlere başarı diledi.

Geçen haftaki sayımızda, "Gençlik Kararlılığını Ortaya Koydu" demiştik. Devrimci Gençlik, bütün engellemelere rağmen, geçtikleri kentleri eylem yerlerine çevirerek Ankara'ya ulaştılar.

6 Kasım'a Hazırlık Şenliği

4 Kasım günü İÜ Edebiyat Fakültesi Hergele Meydanı'nda bir araya gelen Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi ve Öğrenci Koordinasyonu 6 Kasım'da Ankara'dayız şenliği düzenlediler.

Şenlikte bir konuşma yapan öğrenciler,

YÖK'e hayır diyen herkesi Ankara Kızılay'a çağırdılar ve "taleplerimizi, asıl muhataplarımızın bulunduğu Ankara'da dile getireceğiz" dediler. "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız", "YÖK Kalkacak, Polis Gidecek Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek", "6 Kasım'da Kızılaydayız" sloganlarının atıldığı şenlikte, Grup Özgürlük Türküsü, Gökhan Birben türküsü ve marşlar söylədiler. 300 kişinin katıldığı şenlik davul zurna ile çekilen halaylarla sona erdi.

Mersin'de 6 Kasım'a Doğru

Aralarında Gençlik Derneği öğrencilerinin de bulunduğu gençlik, YÖK ve İşgal ortaklığına karşı 3 Kasım günü Mersin Taşbina önünde eylem yaptı. "İşgal Ortaklığına YEK'e ve YÖK'e HAYIR" pankartının açıldığı eylemde, öğrenciler adına konuşan Ali Doğan, "Bizler parasız, bilimsel, anadilde eğitim, özerk demokratik üniversite ve sömürsüz bir dünya istiyoruz" dedi. Eylem, "F Tipi Üniversite İstemiyoruz" sloganlarıyla sona erdi.

ERZİNCAN GENÇLİĞİ DE DERNEĞİNE KAVUŞTU

Kurulma aşamasında bulunan GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU, Erzincan Gençlik Derneği'nin de kurulmasıyla, örgütlendiği illerin sayısını artırdı.

28 Ekim günü resmi olarak kurulan Erzincan Gençlik Derneği, dergimize verdiği bilgide, bir süredir çalışmalarını girişim olarak sürdürdüklerini belirterek, "polislin keyfi baskılarını mücadele ve örgütlenme kararlılığımızla aştık" dedi. Diğer gençlik derneklerinde olduğu gibi, gençliğin sorunlarına sahip çıkacaklarını ve Erzincan gençliğinin sesi olacaklarını belirten derneğin adresi şöyle:

Fevzipaşa Cad. Ünsal İş Merkezi Kat:5 No:46

Dicle Gençlik Derneği'ne Baskı

Dicle Gençlik Derneği başkanı İlker Boğa, derneğin, yoksul gençlere yönelik 'gönüllü eğitim topluluğu' çalışmasını durdurmak amacıyla bastırıldığı afişleri asarken, polislerin saldırısına uğradı ve tehdit edildi. Gençlik Derneği yaptığı açıklamada, afişlerin iki gündür asıldığını belirterek, bu saldırıyı protesto etti.

Polislerin dernek üyelerinin kimliklerini alarak, afişlere el koyduğu belirtilen açıklamada, "polisler 'yasak yerlere afiş yapıştırdıkları ve uyarılara rağmen gitmediler' şeklinde yanlış bir tutanak imzalamak istedi. Tutanağı imzalamadığımız için, 'derneğinizi kapattıracağız, elimize düşersiniz' şeklinde bizi tehdit etmeye başladılar" denildi. Afiş bildirimini yaptıklarını, hukuken izin alma zorunluluğu bulunmadığını polisler hatırlatmalarına rağmen, polisin "bizden iyi mi biliyorsunuz" diye keyfiliğini gösterdiği belirtilen açıklamada, terör estiren polis araçlarının 21 EH 216 ve 21 AE 942 plakalı araçlar olduğu dile getirildi.

Yasadışılığa karşı çıkan dernek başkanı İlker Boğa'ya, tutulan tutanakta sicil numarası 134768 olarak belirtilen polisin kafa ve tokat atarak, "seni kaybedeceğim" diyerek şiddet ve tehdit uyguladığını belirten dernek, Boğa'nın patlayan dudağının, Adli Tıp tarafından da tespit edildiğini söyledi.

Açıklamanın sonunda, baskı ve tehditlerin demokratik haklarını kullanmaktan vazgeçiremeyeceği belirtildi.

İşgale, Tecrite, YÖK'e Hayır

Gençliğin Ankara yürüyüşüne yönelik saldırılar, Kocaeli Gençlik Derneği'nin çağrısı ile protesto edildi.

ESP, DEHAP, DPG, Temel Haklar, SDP ve ÖG'nin katıldığı eylemde, '6 Kasım'da Kızılay'dayız' ve 'İşgale, Tecrite, YÖK'e Hayır' sloganları atıldı.

Sayı 85

9

9 Kasım
2003

F Tiplerinde Tutsaklar Diri Diri Mezardalar

Sayı 85

10

9 Kasım
2003

TAYAD'lı Aileler, F tiplerindeki tecrite ve tecrite karşı süren direnişe dikkat çekmek için, 2 Kasım günü, İstanbul'da E-5 karayolunu beton tabutlarla trafiğe kapatarak bir yürüyüş yaptılar. Eylemin bitmiş olmasına rağmen, polis çevrede dağılmakta olan kitlenin üzerine tüfeklerle gaz bombaları attı, 55 kişiyi gözaltına aldı.

Yakınlarımızı beton mezarlara gömdünüz

E-5 karayolunu Cevizlibağ'da trafiğe kapatarak "Tecrite ve İşgal Ortaklığına Son" pankartı açan TAYAD'lılar, bir süre oturma eylemi yaptılar. Yola indirdikleri ve içlerinde birer kişinin bulunduğu 4 adet beton tabut, F tiplerindeki tutsakların hangi koşullarda yaşamaya mahkum edildiğini simgeliyordu. F tiplerinin, insanları düşüncelelerinden vazgeçirmek için canlı canlı mezarlara ko-

nulduğu yerler olduğunu anlatan tabutların, belki başkaları için "görsel" bir anlamı vardı, ama ne o temsili hücre tabutların içindekiler için, ne de TAYAD'lılar için öyle değildi.

Örneğin, 4 beton tabuttan birinin içindeki Mehmet Güvel'in, elini, kolunu kıpırdatmadan bir saate yakın zamanda yaşadığı bunalmışlık, daracık bir alana hapsedilmiş gibi duygularla, bundan bir süre öncesine kadar bulunduğu Edirne F Tipi'nin hücresinde yaşadığı duygular aynıydı. Bu nedenle tabutun içinden başını hafif uzatarak, "Ben oraların nasıl bir yer olduğunu biliyorum. Tecrit var, onun için buradayım" diyordu.

Yine, bir süre önce F tipindeki tecritin yarattığı psikolojik tahribat nedeniyle intihar eden Volkan Ağırman'ın babası, öteki tabutun içinde oğluyla aynı duyguları yaşıyordu. Ya da, ölüm orucu şehidi Osman Osmanağaoğlu'nun abisi Feridun, kardeşinin, tutsakların nasıl bir yaşama mahkum edilmek istenmesine karşı ölümü sevecek kucakladığını daha iyi anlıyordu, tabutun içindeyken. Keza, dördüncü tabutun içindeki Sezai Demirtaş da, onlardan farklı değildi.

Kafamız, gözümüz kırılmadan ne tecrit, ne de ölümlerin haber değeri yok

Yaklaşık 250 TAYAD'lı, bir süre oturma eylemi yaptıktan sonra, basına bir açıklama yaparak, eylemlerinin nedenini anlattılar. "Tecrit ve zulüm 4. yılına girdi, direniş 4. yılına girdi, tecritte ısrar edenler Irak'ı işgal edenler ve işgale ortaklık etmek isteyenlerdir." diyen aileler, 10. ekiplerin ölüm orucuna başladığını belirterek, direnişe yönelik sansürü şu sözlerle değerlendirdiler;

"Gazeteler yazmadı, televizyonlar göstermedi. Kafamız, gözümüz kırılmadan ne tecrit, ne de ölümlerin haber değeri yok. O zaman kafamız, gözümüz kırılsın, belki yazarsınız. İşte bunun için buradayız. Sesimizi duyurabilmek için her şeyi göze alıyoruz. Çünkü yakınlarımız ölüyor, biz de onlarla ölüyoruz."

Yolun trafiğe kapatılmasının ardından araçlardan inip eylemi izleyenlere, F tiplerindeki tecriti, 107 ölümü anlatan TAYAD'lıları, halkın büyük bölümünün alkışlaması, "biz de sizdeniz" gibi ifadeleri dikkat çekti. Eylem boyunca, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Irak Halkı Yalnız Değildir", "Bu Halk Bu Vatan Bizim Kahrolsun Emperyalizm", "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganları atıldı.

Gaz bombalı terör

Tecrit kalkana kadar mücadele edeceklerini belirten TAYAD'lılar, açıklamanın ardından E-5 üzerinde yürüyüşe geçti. Yarım saat süren eylemin bitirilirken, kitlenin dağılmaya başladığı anda, eylem yerine gelen polis, gaz bombalarıyla vahşetini yine sergiledi. Polis, otobüslerden, yollardan çok sayıda kişiyi ve F tiplerindeki hücreleri simgeleyen tabutları da, içindekilerle birlikte gözaltına almakla kalmadı, Gazi Mahallesi'ne, evlerine dönen insanları, otobüslerinin içine gaz bombası atarak, camları kırarak gözaltına aldı. Kitle, bu vahşete sloganlarla direndi. Otoyolun etrafında, zaten dağılmakta olan insanların üzerine tüfeklerle gaz bombaları atılması, amirlerinin "aferin oğlum bir daha at" tebrikleri arasında bölgenin gaz bombasına boğulması, AKP'nin polisinin halka düşmanlıkta nasıl bir zihniyet içinde olduğunu da gözler önüne serdi.

Gözaltına alınanlar, mahkemece serbest bırakılırken, gözaltılar ve basın uyguladığı koyu sansür, Temel Haklar tarafından yapılan açıklama ile protesto edildi.

İzmir'de Kafesli Eylem

Ege TAYAD'lılar 5 Kasım günü, Kemeraltı Çarşısı'nda demir bir kafesin içine kendilerini kapatarak, halka tecritin ne olduğunu anlatılar. Tecrit tıpkı bu tabloda görüldüğü gibi insanların hücre denilen kafeslere kapatılmasıydı. İzleyenler şaşkındı. Nasıl olur da insanlar tıpkı bu eylemdeki örnek gibi kafeslere kapatılabilir? Bu insanlık dışı bir uygulamaydı. Açılan "Tecrite ve İşgal Ortaklığına Son" yazılı dövizler, talebi anlatıyordu. Polisin müdahalesi ve kafeslerin içinde bulunan, Sezgin Zengin, Nazan Bilgen ve Ali Burç isimli TAYAD'lıların yaka paça gözaltına alınmasıyla, bu kafes hücrelerini yaratan kafa yapısını daha iyi görüldü.

TAYAD'lılar, "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" sloganıyla gözaltına alınırken, çevredeki insanların kafasından geçen şeydu: Bu tabloyu yaratanlar utanmalıdır.

Abdi İpekçi'de Açlık Grevi Sürüyor

TAYAD'lı Ailelerin yaklaşık iki ay önce Ankara'da başlattıkları açlık grevi sürüyor. Ailelerin çadır kurmasına hala izin vermeyen AKP polisi, yakınlarını kaybedenlerin, hücrelerde ölüme mahkum edilenlerin, soğuğa, baskıya, abluka altında tutulmaya teslim olacağı gibi bir yanılgı içinde, parkı kuşatmada tutarak bekliyor. TAYAD'lılar ise, yeni katılımlarla, seslerini duyurmakta, AKP'nin yönettiği zulüm ülkesinin başkentinde, ölümleri, tecriti haykırmakta kararlılığını koruyor.

Bu arada, **Adana'da**, işgal ortaklığına ve tecrite karşı başlatılan ve TAYAD, Gençlik Derneği, DEHAP kadın kolları üyelerinin sürdürdüğü ve iki gün ESP'nin destek verdiği **açlık grevi** bitirildi.

Sayı 85
11
9 Kasım
2003

Tutsaklara Mektuplu Destek

Mersin TAYAD'lılar, ölüm orucundaki direnişçilere destek amaçlı mektup gönderdi. 31 Ekim'de postane önünde açıklama yapan aileler, zulüm son bulana kadar mücadeleye devam edeceklerini dile getirdiler ve tutsakların kararlılığının, 10. Ölüm Orucu Ekibi ile birkez daha ilan edildiğini hatırlattılar.

Tecrite Karşı Zincirli Oturma Eylemi

İzmir İHD, 1 Kasım'da, Tecrite ve Tek Tip Elbise'ye karşı zincirli oturma eylemi yaptı. Yapılan açıklamada, tecritin insanı yalnızlaştıran, duygusal ve düşünsel olarak zaman içinde yok edebilen, sosyal bir varlığı biyolojik bir varlığa indirgeyen bir uygulama olduğuna dikkat çekildi.

Tecrit Ve İşgal Ortaklığı Afişine Tahammülsüzlük

Samsun'da, 2 Ekim günü, "Tecrite ve İşgal Ortaklığına Son" yazılı afişleri asan, TAYAD'lılardan iki kişi polis tarafından gözaltına alındı. Yaşanan zulüm gerçeğinin herkesçe görülmesine tahammül edemeyenler, zulmü ve işgal ortaklığını onaylayan, sürdüren ve emperyalizmin tüm politikalarının uygulanması için halka zulmedenlerdir.

Emek Düşmanı AKP'nin Tehditleri Sökmedi: Sağlık Emekçileri İş Bırakıp Sokağa Çıktı

Türk Tabipleri Birliği (TTB) ile SES'in kararıyla, sağlık emekçileri 5 Kasım'da ülke genelinde grev yaptı. AKP'nin "reform" adıyla sunduğu "Sağlık Dönüşüm Programı" başta olmak üzere sağlık politikasına karşı yapılan eyleme, ülke çapında geniş katılım sağlandı. AKP iktidarı ceza tehditleri ile katılımı engellemeye çalıştı ancak, başarılı olamadığı gibi, emekçi düşmanı yüzünü de birkez daha ortaya çıkardı. İş bırakan emekçiler hastane önlerinde açıklamalar yaptılar.

Tüm Türkiye'de Eylem

Yalan, takiiye ve emek düşmanlığında tescilli AKP'nin tüm bakanlarının beyni aynı. Sağlık Bakanı Recep Akdağ, "eyleme katılım olmadı" yalanıyla, doktorları sokağa döken politikalarını unutturmaya çalışırken, eylem Türkiye genelinde 76 ilde destek buldu. Hastaların, eczacıların, çeşitli işçi ve memur sendikalarının da desteklediği eylemlerde, sadece acil servisler çalıştı. Daha çok işbaşı yapmama şeklindeki pasif katılımın yanı sıra, kitlesel eylemler de yaşandı.

İstanbul'da SSK Okmeydanı, Haydarpaşa Numune, Cerrahpaşa, Haseki, Taksim, Şişli Etfal, SSK Merdivenköy gibi birçok hastane ve poliklinikte katılım geniş olurken, hastane önlerinde yapılan eylemlerde, talepler basın açıklamaları ile, sloganlarla dile getirildi. İstanbul Tabip Odası başkanı Gençay Gürsoy, "mesajımız halka ulaşmıştır" dediği açıklamada, Bakan Akdağ'ın tehditlerine de değinerek, "**Sağlık Bakanlığı ve siyasi iktidarın ağzından, olumlu sinyaller yerine tehdit ve suçlama mesajları alıyoruz**" dedi.

Ankara'daki merkezi eylem yeri ise, Numune Hastanesi idi. Burada toplanan emekçiler Sağlık Bakanlığı'na kadar, "Halk İçin Sağlık", "İş Güvencesi İstiyoruz" gibi taleplerini içeren döviz ve sloganlarla, beyaz önlüklerle yürüdüler. Eylemde bir konuşma yapan SES Genel Başkanı İsmail Tombul, halkın yüzde 19'unun sağlık hizmetinden yoksun yaşadığını hatırlattı ve AKP'li bakanlara, "halkın bakanıysa tehdit etmek yerine soruna çare bulsun" diye seslendi.

Anadolu'nun başka kentlerinde de emekçiler hastane önlerinde, kent merkezlerinde yaptıkları eylemlerle taleplerini haykırdılar.

Grevin Talepleri:

- 2004 bütçesinde sağlığa % 10 pay ayrılmalı.
- Sağlık hizmetlerinin ticarileştirilmesi amacını taşıyan Sağlıkta Dönüşüm Programı durdurulsun.
- 2004 bütçesi, temel sağlık hizmetlerini, özlük ve kamu sağlık yatırımlarını dikkate almalıdır.
- Halk ücretsiz sağlık hakkına sahip olsun, ek vergi getiren Genel Sağlık Sigortası'ndan vazgeçilsin.
- Sözleşmeli personel uygulamasından vazgeçilsin, iş güvencesi garanti altına alınsın.
- Sağlık çalışanlarının grevli, toplu sözleşmeli sendikal hakkı tanınmalıdır.
- Tutulan tüm nöbetlerle fazla çalışmaların ücretlendirildiği, ücretin döner sermaye gibi keyfi uygulamalara dayanmadığı ve emekliliğe de yansıdığı, performansla dayalı esnek çalışma biçimlerinin olmadığı, insanca yaşamaya yetecek ücretin ödendiği sağlık bütçesi çıkarılmalıdır.

Hak Arayıp Da, Tehdit Edilmeyen, 'Marjinal', 'Vatan Haini'... Diyerek Tecrit Edilmeyen Kimse Kalmadı

Kim hak ararsa arasın, talebi ne olursa olsun, hak arama yöntemi nasıl olursa olsun, Tayyip Erdoğan başta olmak üzere, AKP iktidarı tarafından tehdit ediliyor, susturulmak isteniyor, soruşturular, ceza davaları ile sindirilmeye çalışılıyor. Asıl amaç halk kesimlerini birbirinden tecrit etmek. "Marjinal, ideolojik, yasadışı" vb. ifadele-

rin altında yatan tecrit etme politikasıdır.

Halka düşmanlık, aşağılama, padişahın verdiğiyle yetinmesi gereken 'kul'lar gibi görme anlayışı o noktada ki, bir eylemle hak aramasına da gerek yok, en sıradan şekilde "işim yok" diyene, "ürünümüzün hakkını alamıyoruz" diyene; ya "gözünüzü toprak doyursun" cevabı veriliyor, ya "nereye dökülürseniz dökülün" diye meydan okunuyor, ya "iş bulmuşsun daha ne istiyorsun" diye yoksulluk dayatılıyor, ya da "devlet kapısının iş dönemi kapandı" diye ölüm gösteriliyor.

TTB De 'Marjinal'

TTB de, Tayyip tarafından "marjinal" ilan edilmekten, "ülkesini ve milletini seven hekimler iş bırakmadı" diyen Sağlık Bakanı tarafından vatan haini ilan edilmekten, yalanla yoğrulmuş karalama kampanyalarından kurtulamadı. Aslında tehdit, eylem öncesinde başlamıştı.

Sağlık Bakanlığı bir genelge yayınlayarak, eylemin yasadışı olduğunu söyleyerek, "eyleme katılanlar hakkında disiplin soruşturması açılacak, öncülük edenler hakkında ise cezai müeyyide uygulanacak" şeklinde tehditler savurdu.

"TTB'nin ideolojik davrandığını" da söyleyen Sağlık Bakanı ile aynı içerikte bir tehdit de Tayyip Erdoğan'dan, eylemin yapıldığı gün geldi. Grevin sürdüğü saatlerde Denizli'de konuşan Erdoğan: "Muayeneler ücretsiz olacakmış...kendi muayenehanelerinizde ücret almayın" sözleriyle, sağıktaki ticarileşmeyi itiraf etmekle kalmadı, halkın sağığının AKP için hiçbir öneminin olmadığını, müşteri olarak gördüklerini de dile getirmiş oldu. Muhalif herkese saldıran, susturmak için her yola başvuran Tayyip, "eylem yapan doktorlar, marjinal gruplar..." diyerek, taleplerini tartışmak yerine, despot yüzünü gösterdi.

Hakkını arayanlar, tehditlerle, baskılarla susturulamaz. Bu yola başvuranlar despotlar, faşistlerdir. Geçmiş iktidarlar da halkın çeşitli kesimlerine yönelik aynı politikayı izlediler ve şimdi yoklar. Halkı ve emekçileri tehdit eden, taleplerini dinlemeyen, aşağılayan AKP, belki tarikat desteğiyle, emperyalist destekle, sermayeye sırtını dayayarak bir süre daha iktidar koltuğunda oturabilir, ama bu geçici bir durumdur.

AKP Yalakası "İslamcı" Medya

Emekçi Düşmanlığının Borazanı

Emekçiye düşmandır AKP. Tayyip, en bayağı demagogilerle konuşuyor. Sanki eylemde özel muayenehane sahipleri varmış gibi, "tüm doktorlar hastaneden çıkıp muayenehanesine gidiyor, orada ücretsiz muayene etsinler" diyor. Hak isteyeniyi azarlamaya, tehdit etmeye alışmış, aynı üslupla sağıkçılarını da suçluyor. Ve bu ucuz de-

magojiler islamcı medya tarafından alkışlarla karşılanırken, sağıkçılarının eylemine, AKP saflarında savaş açıldı. Örneğin, Kanal 7 televizyonu, acil servislere doktor takviyesi yapılarak hizmet verildiğini bilmesine rağmen, "hastalar doktorlara isyan etti" haberleri yaptı. "Halk için ücretsiz sağık" diyenlere bir "tepki" varsa bile, bu cehaletten kaynaklıdır. Kaldi ki, istisnalar dışında böyle bir durum da yoktu. İslamcı medya, AKP islamcılığının genel politikası olan, "cehalette yönelik propaganda" ile eyleme saldırdı.

AKP iktidarından önce, bu TV ve gazetelerde, bolca rastlanan yoksulluk haberleri, hastanede rehin kalan hastalardan eser yoktu nasılsa; AKP iktidarından hak isteyen herkes baştan suçluydu, her yolu mübahtı onları karalamak için. Demokratlıklarının sınırı da görülmüş oldu.

Peki "ne kazandınız bu yayınlarınızla? Hak arayana, zulme maruz kalanı AKP yalakalığı için suçlayarak islama mı hizmet ettiniz?" diye soracak olursanız; kazandıkları bir şey olamaz. Belki kısa vadeli olarak bilinçsiz kesimlerin, tarikatların beyinlerini yıkadığı, uyuşturduğu, adaletsiz düzene şükretmeye alıştırdığı kitleleri aldatabilirler. Ama bu da bir yere kadardır. Halk ile lebet geri, cahil yerine konularak, aşağılanarak aldatılamaz.

Sayı 85

13

9 Kasım
2003

Emekliler Ankara'ya Yürüyor

DİSK'e bağlı Emekli-Sen üyesi emekliler, 'Haklarımız ve İnsanca Yaşamak İçin Ankara'ya Yürüyoruz' adını verdikleri kampanya çerçevesinde 15 Kasım günü İstanbul'da Kadıköy'den ve örgütlü bulundukları illerden yürüyecekler. Taleplerden bazıları şöyle: -İnsanca yaşayabilecek maaş, -Sağık sorunlarına yaş durumları gözetilerek kalıcı çözüm, -TÜFE'den doğan 28 aylık alacakların bir defada ve hemen ödenmesi, -İşgal ortaklığına hayır.

Emekçi Eylemlerinden...

Å Mersin Petrol- İş sendikasında bir açıklama yapan Emek Platformu, işgal ortaklığına hayır dedi.

Å KESK Mersin Şubeler Platformu üyeleri, 31 Ekim'de, Postahane önünde yaptıkları eylemle hükümetin ekonomi politikasını protesto etti. "Direne Direne Kazanacağız" sloganı atılan ve 100 kişinin katıldığı eylemde, "Kamu Yönetimi Reformu" yasası protesto edildi.

Å KESK Malatya Şubeler Platformu, Kamu Yönetimi yasasını Başbakanlığa çektiği faksla protesto etti.

'Kamu Reformu' Yalanıyla IMF Yasası Çıkarılıyor

Kamu Yönetimi Yasa Tasarısı çıksın diyenlerin kimliği, yasanın ne işe yarayacağını da açıklıyor;

- ✓ ABD'nin 8,5 Milyar dolarlık kredi şartlarından biri!
- ✓ Türkiye'nin küreselleşmeye uyumu için IMF, Dünya Ticaret Örgütü ve Dünya Bankası'nın şart koştuğu!
- ✓ Avrupa Birliği'nin "çıkarılmalı" dediği, bu yasadır!
- ✓ Emperyalistler istiyor, AKP yerine getiriyor!

Halka yoksulluk, emekçiye işten atılma olarak yansıdığı herkesin malumu olan özelleştirmede, kendinden önceki iktidarları şimdiden sollayan AKP iktidarı, kamuyu özelleştirecek, devletin yapmakta zorunlu olduğu hizmetleri adım adım holdinglere devredecek yasa taslağına son şeklini vererek, meclise gönderdi. **Kamu Yönetimi Yasa Tasarısı**, kuşkusuz son yılların en önemli düzenlemesi. İlk gündeme getirildiğinde ele aldığımız yasa tasarısı, gerçekten bir "reform" mu? Ya da, AB'ci, sermaye yalakası basının yazdığı gibi "kamuda devrim" mi?

Teferruatlarını bir yana bırakıp, en temel yanlarıyla aldığımızda, böyle olmadığı, kamuda çalışanların idam fermanı olduğu, esas olarak sermayenin çıkarlarına göre çıkarıldığı görülecektir.

Kamu Hizmeti 'Yerel'e Devrediliyor, Zorbalık Merkezde Kalıyor. Yasaya göre, devlet hizmetlerinin büyük bir bölümü yerele devrediliyor. Adalet, savunma, güvenlik, istihbarat gibi, devletin halka karşı baskı mekanizmaları ise, yine merkezde. Başbakan'a verilen "koordinatörlük" görevi de, fiili başkanlık sisteminin adımlarını atıyor.

Bunun dışında 15 bakanlıktan 10'unun taşra teşkilatları lağvedilerek, görevleri, personeli, araç gereçleri, il özel idarelere ve yerel yönetimlere bırakılıyor. Tayyip Erdoğan'ın, "artık hizmeti Ankara'dan beklemeye son verecekleri, hizmeti halkın ayağına götürecekleri" propagandası da temelini buradan alıyor.

Her Alanda Özelleştirme ve Kapitalizmin Piyasa Kuralları Geçerli Kılınıyor. Yukarıdaki düzenlemeye bakarak, merkezi devletin zayıfladığı, halkın seçtiği yerel yönetimlerin yetkilendirildiği, bunun halkın iradesinin yansımaya katkısı olacağı gibi yarılsamaya yol açabilir. Hemen belirtelim ki, böyle bir durum sözkonusu değildir.

İlerici yerel yönetimler üzerindeki baskı sıkılaştırılacağı gibi, faşizm koşullarında yerel yönetimlerin hangi yetkiyle donatıldığının demokratikleşme açısından bir önemi yoktur. Keza yasa esas olarak da, yerel yönetimleri güçlendirmeyi değil, holdingleştirmeyi hedeflemektedir.

Hizmetlerin adım adım özelleştirilmesi yoluyla, devlet, vermek zorunda olduğu hizmetlerden kurtuluyor. Böylece söylemdeki "sosyal devlet" de örgütlenme modeli olarak terk ediliyor, yerine 'düzenleyici devlet' geçiriliyor. Emperyalistlerin emri olan 'düzenleyici devlet', kamu hizmetlerini piyasa kurallarına uyduran devlettir. Piyasa, sermayenin çıkarları demektir. İlk şartı, devlete ait mal ve hizmet üreten birimlerin tasfiyesi, özelleştirilmesidir. Bunun doğal sonucu ise, küresel sermaye ile bütünleşmedir.

Yerel ve merkezi yönetimlerin, hizmetleri özelleştirmede sınırsız yetkiye sahip olmalarını düzenleyen madde, **yaşamın her alanına sermayenin hakimiyetini** de beraberinde getiriyor.

"Merkezi idare ve mahalli idarelerin yetkili organlarının kararı ile uygun gördükleri hizmetler, ilgileri itibarıyla üniversitelere, noterlere, kamu kurumları niteliğindeki meslek kuruluşlarına, özel sektöre ve alanında uzmanlaşmış sivil toplum örgütlerine gördürülebilir." deniliyor. Burada siz "özel sektörü" esas alın, gerisi görüntüyü kurtarmak için sıralanmıştır. Bu ifadelerle, özel idareler ile belediyeler; okul, sağlık ocağı, kütüphane, müze, ormanlık alan, dahil olmak üzere tüm hizmet birimlerini serbestçe özelleştirebilecek. Çıkarılan başka yasalarla yabancı sermayeye büyük olanakların tanındığı bir ortamda, yarı en temel sağlık hizmetini almak için gittiğiniz bir sağlık ocağında, emperyalist bir tekelin yönetimi ve onun belirlediği fiyat çizelgesi ile karşılaşmanız işten bile değildir.

Yasayı hazırlayan Başbakanlık Müsteşarı ve Erdoğan'ın danışmanı Prof. Dr. Ömer Dinçer'in, yasaya ilişkin bilgi verdiği toplantıda, denetimin kaldırılmasına ilişkin soruya verdiği, "**Holdinglerde teftiş kurulu var mı? Kamuda da yok**" cevabı, ülkeyi ve devleti holding, halkı holdingin müşterisi olarak görmenin çıplak ifadesidir. Emperyalist sermayenin küreselleşme kurallarına göre hazırlanan yasanın mantığı budur.

Teftiş kurullarının, denetim organlarının tasfiyesi de, ayrıca yolsuzlukların önünü açan bir düzenleme olması yanı sıra, bakanından başbakanına kadar yolsuzluk sanığı olan bir hükümete yakışıandır! Ki, yerelleştirilen tüm bu alanların nasıl bir rant alanına dönüşeceği sır olmasa gerek.

Kısaca, adı yerelleştirme, özü özelleştirme.

İş Güvencesi Kaldırılan Memurlara Kitlesel Tasfiye Geliyor. Yaklaşık 2 milyon 200

bin memurun iş güvencesi ortadan kaldırılıyor. Tasfiye edilen taşra teşkilatlarındaki memurlar ise zorunlu emeklilik yoluyla işten atılıyor. Toplam memurun üçte ikisi memur statüsünden, **sözleşmeli işçi** statüsüne kaydırılıyor. Memur statüsünde sadece 700 bin kişi bırakılıyor. Bunun anlamı, belli dönemlerde, “artık sana ihtiyacımız yok” diyecek patronun, kolayca işten çıkarması demektir. Yasayla birlikte “istihdam fazlası” emekçiler işten çıkarılıyor, ki basit bir hesapla yaklaşık 450 - 500 bin kadar memur, halka doğrudan “hizmet etmediklerinden”, “fazla istihdam” sayılabilir. Özelleştirilme sürecinde bu sayının artırılmasının önü ise açıktır. “Fazlalık”, zorunlu emeklilik ve işten çıkarılmalarla olacaktır.

Artık “devlet işi güvencelidir” dönemi de böylece sona eriyor. İşçilerin “**Kölelik Yasası**” adını verdikleri İş Yasası’na tabi olacak olan memurlar da, ‘**esnek çalışma**’ başta olmak üzere, İş Yasası’nın emekçiler aleyhindeki bütün düzenlemeleriyle karşı karşıya kalıyor, sistemin köleleri oluyorlar.

Getirilen, “**ödül-ceza**” sistemi ile emekçilerin posası çıkarılana kadar çalıştırılmasının zemini hazırlanırken, yasa, memuru “**performans**” kriterine göre değerlendirerek, bireyciliği, rekabeti körüklüyor, dayatmayı ve toplu sözleşme zeminini yok ediyor. Birim amirinin keyfiliklerinin önünü açarak, amirin isteğiyle, mesela iş yasa gereğince “geçici görev” gibi uygulamalarla sürgünler doğal hale getiriliyor.

Hizmetlerin özelleştirilmesi sürecinde işten çıkarılmalar, **sendikasılaştırma**, ücret ve çalışma koşullarında gerilemenin yanısıra, “gündelik işçi istihdamı” gibi taşeron yöntemlerin de önü açılıyor.

Sanki olumlu bir şeymiş gibi, “**memur ek iş yapabilecek**” denmesinin anlamı ise, emekçileri bekleyen ücret sisteminin habercisi. Bunun anlamı; ben tüm memur kitlesini ek iş yapmadan yaşayamayacak hale getireceğim, demektir.

Yerel yönetimlere devredildikten sonra emekçiler ve sendikal örgütlenmeler, karşılarında her ilde farklı il özel idareleri ve belediyeleri “işveren” olarak bulacaklar. Bu da sendikal örgütlenmeyi korumakta, ciddi zorluklar demektir. Her yerel yönetimin kendi bütçe yapısı ve kendi personel politikası ile biçimlenen esnek çalışma ve esnek ücret uygulamaları ve kazanılmış haklarında önemli gerilemeler en yakın vadede karşılaşılabilecek sorunlar arasında sıralanabilir.

Yasanın Sahibi Emperyalistlerdir. IMF Emrediyor, AKP Yerine Getiriyor. Aşağıya aktaracağımız, emperyalist kurumların çıkarılmasını emrettikleri yasal düzenlemelerde görülecektir ki, söz konusu Kamu Yönetimi Yasa Tasarısı’nı isteyenler emperyalist tekellerden başkası değildir.

1999-2002 anlaşmalarıyla IMF şunları emretti: Aralık 2003’e kadar 25 bin KİT kadrosunu kaldırın! KİT sistemini tasfiye edin! Kamu Mali Yönetimi ve

Hiçbir Kesimin Görüşü Alınmadı

Memurlar başta olmak üzere, alacağı hizmet özelleştirilen halkın her kesimini doğrudan ilgilendiren, etkileyen bu düzenlemeler yapılırken, halkın hiçbir kesiminin, örgütlü güçlerinin görüşü alınmadı, görüşünü açıklayanlar ise kaale alınmadı. 2 milyondan fazla memurun yasayla ilgili sesine kulaklarını tıkaması en açık örnektir.

Halkın tartışabileceği bir mekanizma yaratılmadığı gibi, AKP yalakası medya, gerçeğin üzerini örtmek için seferber edildi. İslamcı basın, “AKP ne yaparsa iyi yapar” diyerek alkışlarken, sermaye basını, düzenlemeler tüm emperyalist kurumların, tekellerin isteği olduğu için, halkı olumsuz etkileyecek, emekçilere düşmanlığın ifadesini bulduğu yönlerini hiç gündeme getirmedi. Aydını, köşe yazarı ise neredeyse üzerinde bile durmadı.

Yasayı tanıtan M. Ali Şahin, en geniş kesimle tartıştı dedi. AKP’nin yasayla ilgili görüşünü aldıkları ise şunlar: Özel Bilgi Üniversitesi, TOBB, TÜSİAD ve TESEV. Memur ve işçi sendikaları, meslek odaları, DKÖ’ler yok. Çünkü AKP tam da görüşünü aldığı kesimlerin iktidarı, ülkeyi sadece onları kaale alarak yönetiyor.

AKP’nin katılımcılık, şeffaf, demokratik yönetim sözlerinin sahtekarlığı, sadece emperyalistleri ve tekelleri dinleyen bir iktidar olduğu, halkı sürü gören bir kafa yapısına sahip olduğu, ülkeyi despotça “dediğim dedik” anlayışıyla yönetmeye çalıştığı bir kez daha ortaya çıktı.

Sayı 85

15

9 Kasım
2003

Memur Sendikaları Tepkili

Memurlar yasaya karşı çeşitli eylemlerle tepkilerini dile getirdiler. Yine bu kapsamda; imza kampanyaları düzenleniyor, Türkiye genelinde Başbakanlığa fakslar çekildi, sendikalar TBMM önünde eylem yapmaya hazırlanıyor.

Ancak belirtelim; yasa yeni gündeme gelmedi. İşçi sendikalarının Kölelik Yasası (İş Yasası) karşısındaki, son anı bekleyip göstermelik tepkilerle geçiştirme tutumu, burada da söz konusu. Emeğin hakkının bu anlayışla savunulamayacağı denenmiş, görülmüştür. Memurlar bu anlayışla da er ya da geç hesaplaşacaktır.

Kontrol Kanunu'nu Aralık 2003'e kadar çıkarın! Kamu reformu ve yerel yönetim yasalarını çıkarın!

Sadece IMF değil, emperyalistler birçok kurumla, birçok alandan bastırır. **Dünya Bankası** 3 milyar dolarlık krediyi şu projelere verdi: 1995 Kamu Mali Yönetimi Projesi; 2001-2002 Program Amaçlı Kamu Mali Yönetim ve Kamu Yönetimi Yapısal Uyum Kredisi.

Bir başka emperyalist kurum **OECD** de, "Yönetişim raporlarıyla" şu emirleri verdi iktidara: Üst kurul sistemi kurun! Rekabet için kamu sistemini çözün! Düzenleyici devlet yapısını kurun! Yönetişimci devlet yapısını kurun! Yerelleşin!

Emperyalist kuşatma çok yönlüdür. **Amerika**, 8,5 milyar dolarlık krediyi verirken, bir şartını Irak'ta işbirliği olarak belirlerken, ötekini, "IMF'nin istediği yasal düzenlemelerin çıkarılması" olarak belirledi. Bu yasalar arasında en önemli olanını da bu yasa olarak belirtti.

IMF, büyük oranda Amerika demekse, aynı zamanda da Avrupa demektir. IMF, tüm emperyalist tekellerin çıkarları için sömürgelere şartlar dayatır. Avrupa Birliği de, IMF'nin istediği düzenlemeleri, "AB'ye uyum" şartları arasına koyarak, IMF'nin istekleri bizim de isteklerimiz demektir. Böylece "AB'ye uyum"dan, sadece göstermelik insan hakları demagogilerini anlamamak gerektiği, esas uyumun emperyalist sermayenin isteklerine göre, sömürgeleşme sürecinin derinleştirilmesi olduğu gözler önüne serilmiş olunuyor. İşte **Avrupa Birliği**'nin 'Katılım Ortaklığı Belgesi ve İlerleme Raporları'na koyduğu koşullar: IMF ve DB reformlarını hızla yapın! Özelleştirmeleri tamamlayın! Devleti 'yerellik' ilkesine göre kurun! Bölge Kalkınma Ajansları kurun!

Emperyalistler emrediyor, onun iktidarı AKP yerine getiriyor. Halka ise "reform" diye sunuyor. IMF'ci medya "devrim" diye alkışlıyor, AKP'nin yaptığı her şeyi islamcılık adına destekleyen, "koltuğu kaybetmeyelim de, türban sorunumuz çözölsün de, ne olursa olsun", diyen islamcı medya alkışlıyor. Emperyalistlerin emirlerini yerine getirenleri ve onları alkışlayanları iyi tanıyın; bu halkın düşmanlarını tanımaktır, işbirlikçileri görmektir.

✓ ŞİŞECAM'da Grev Kararı

Kristal-İş, Cam patronu ile yürüttüğü toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin tıkanması üzerine 31 Ekim günü grev kararı aldı. 5000'den fazla işçiyi kapsayan grev henüz uygulamaya konulmadan, patronun lokavt kararı gündeme geldi. Trakya Cam Sanayii AŞ'den borsaya gönderilen açıklamada, Trakya Cam'a bağlı işyerlerinde lokavt kararı alındığı duyuruldu.

18 Temmuz'da başlayan görüşmelerin tıkanmasının ana nedeni, Paşabahçe Eskişehir fabrikasında Kristal-İş'e üye oldukları için işten atılan işçilerin durumu oldu. Sendikadan yapılan açıklamada, bu sorundan kaynaklı olarak ücret pazarlığına hiç başlanmadığı, ücrette ve idari maddelerde de anlaşmazlıklar bulunduğu dile getirildi. Bu arada Eskişehir'de direnen işçilere yönelik baskılar yasadışı yöntemlerle sürüyor. Patron, Kristal-İş'ten istifa ettirmek için her yola başvuruyor, etmeyenleri sürgüne gönderiyor, edenleri ise, 'ödül' olarak tatile gönderme gibi, kapitalizmin kuralıslığını sergileyen uygulamalarla direnişi kırmaya çalışıyor.

✓ Özelleştirme Protestosu

Özelleştirme İdaresi'nin Sümer Holding AŞ hakkındaki satış kararı, emekçiler tarafından, 500 kişinin katıldığı bir eylemle protesto edildi. TEKSİF Bakırköy şubesi üyesi işçiler, "Başımızı veriz, işimizi vermeyiz", "Fabrika kalemiz hırsızlara vermeyiz" ve "**Direne direne kazanacağız**" sloganları attı. Burada yapılan açıklamada, Şube Başkanı Çetin Yelken, kardan vazgeçilmezse kendilerini fabrikaya kapatarak direnişi sürdüreceklerini söyledi ve satışın 3 bin kişinin işsiz kalması anlamına geleceğini söyledi.

✓ Bergama'da Ölüm Kapıda

Fetullah'ın Zaman Gazetesi'nin emperyalist Normandy'nin propagandasını yaptığı günlerde, Ovacık Altın Madeni'nin hekimi Eser Yalman, '**İşçi sağlığı hiçe sayılıyor**' diyerek istifa etti. Yalman, gördüğü gerçekleri görmezden gelinmesinin istendiğini belirtti. Bu arada, şirkette 1997'den beri çalışan ve maden yüzünden sağlığını yitirdiğini belirten Mahmut Uslu adlı işçi, Normandy patronu tarafından 8 Ekim'de işten atıldı. Çünkü o artık, posası çıkarılmış bir emekçiydi! Kapitalistler için insanın, sağlığın hiçbir değeri yoktu. İşçi sağlığını dikkate alacak önlemler (varsa!), para demektir!

Emperyalist tekelin işçi sağlığını hiçe saymakta, **medya**dan, mahkeme kararlarını dahi uygulamayan, Bergamalı köylülerin haykırışını dikkate almayan **iktidar**lardan güç alıyor.

✓ SEKA'dan 450 İşçi Atıldı

Değerinin çok altında özelleştirilmesinin ardından, SEKA Ak-su Kağıt Fabrikası'nın 450 işçisi kapı önüne konuldu. Satışın ardından işçilerle sözleşme görüşmesi yapan patron, emekçilere, 230 milyon gibi, sefalat ücreti dayattı. Bir yandan da sendikaya üye olmama baskısı uyguladı.

Beyoğlu'nda, Fırat Delibaş ve 100'den fazla kişinin "kapkaç çetesine büyük operasyon..." tantanaları arasında gözaltına alınması, "polisin büyük başarısı" olarak yansıtıldı.

Evet, polis prestije ihtiyacı var. "Büyük operasyonlara" ihtiyacı var; aferin polise! Tabi bu arada Delibaş'ın Beyoğlu civarında görev yapan tüm polisler maaş verir gibi düzenli rüşvet verdiği, bunların belgelerinin ortaya çıktığı, bu ülkede bu tür hiçbir "suçun", polis bilgisi dışında olmayacağını bir kez daha görüldüğü, gerçeğini gözardı ederseniz, polis çok başarılı!

Peki kimdir çete?

Yoksullaştırılan, aç bırakılan, yozlaştırılan gençlere bu yolu dayatan, teşvik eden midir asıl çete? Yoksa şurada burada kapkaç yapanlar mı?

Bu operasyonlar bir yandan polis ihtiyacı

olan "başarıları" ona bahşederken, öte yandan gerçeği gizlemek için kullanılır.

Gerçekten adı geçen kişiler, kapkaç da yapmış olabilirler, bugünkü Türkiye gerçeğinde çok da olağan olmayan bir durum değildir. Ve sorunun kaynağı olan yoksulluk yok olmadıkça yüzler değil, binlerce kapkaççıyı bir gecede toplasanız da çözemezsiniz. Bu insanları kapkaç itenin bu düzen olduğu, halkı aç, gençlerimizi işsiz bırakanların her türlü sosyal çürümeyi yaratanlar olduğu bir yana;

Ya asıl çete ne olacak?

İşte bu operasyonların gizlemek istediği en önemli gerçek de budur. Halka "kuşa bakın kuşa" der gibi, bu tür olaylar gösterilip, oligarşinin soygunu, hortumları, sömürüsü gizlenmeye çalışılıyor. Milyonlarca ailenin bir yıllık ihtiyacını bir gecede hortumlayan "işadamları"nı yaratan düzen kendi kokuşmuşluğunu, çürümüşlüğü, asıl soygunun en büyüğünün ülkeyi yönetenler ve halka "işadamı" diye gösterilenler tarafından yapıldığını gözlerden kaçırmak istiyor.

Peki 3-5 çocukla uğraşan, yetmezse de, çekip alınından vurup öldüren o polisler, bu ülkeyi on yıllardır soyanlara, halkı iligine kadar sömürenlere "operasyon" yapıyor mu? Hayır, onların korumalığını yapıyor. "Delibaş'ın koruması polis" haberi sıradandır, asıl büyük soyguncuların korumalığını tüm polis teşkilatı birden yapıyor.

Sayı 85

17

9 Kasım
2003

Esenler halkı, Esenler Temel Haklar ve

Halkın Uyuşturucuya, Çetelere Ve Fuhuşa Karşı Yürüyüşü Polisi Neden Rahatsız Etti?

Özgürlükler Derneği'nin başlattığı "uyuşturucuya, hırsızlığa, fuhuşa ve çetelere son" kampanyası çerçevesinde toplanan imzaları kaymakamlığa götürmek için yürüyüş yaptı. 1 Kasım günü düzenlenen yürüyüş, Namık Kemal Mahallesi muhtarlığı önünden yürümeye başlayan yaklaşık 200 kişi, mahallede kadın çalıştıran birahanenin önüne geldiğinde basın açıklaması yaptı. Açıklamada; "Yoksulluğumuz ve işsizliğimiz arttıkça, emperyalist yoz kültür-

rün, özendirme si ile gençlerimiz dü-

zenin yarattığı pisliklerin arasında yok olup gidiyorlar. Tehdit altında olan sadece huzurumuz, güvenliğimiz, çocuklarımız değil, aynı zamanda geleceğimizdir" denildi.

Esenler Temel Haklar imzalı, "Gençlerimiz Geleceğimizdir Sahip Çıkalım" pankartının açıldığı eylemde, "Mahallemizde Uyuşturucu İstemiyoruz", "Uyuşturucu Sattırmayacağız" ve "Uyuşturucu Son Bulsun, Gençlerimiz Kurtulsun" gibi sloganlar atıldı.

Polisin Cevabı; Abluka ve Baskı

Yapılan eylemin ardından Esenler Temel Haklar binası ve mahalle polis tarafından ablukaya alındı. Tüm esnafı tek tek dolaşan polis, kampanyaya katılmamaları için tehdit ederken, kahveler basıldı, kimlik kontrolleri yapıldı. Ertesi gün de ablukanın sürmesi üzerine Esenler Temel Haklar bir açıklama yaparak, "Mahalle halkının 'uyuşturucu, fuhuş istemiyoruz' demesi ne zamandan beri suç sayılıyor. Neden buna karşı mücadele edenler baskı görüyor, abluka altında." diye sordu. "Polis kimin yanında?" diyen Temel Haklar, uyuşturucu satanların, fuhuş

yapanların neden böyle abluka altında olmadıklarını sordu ve, "Uyuşturucuyu satanların ve sattıranların kim olduklarını ve neye karşı mücadele ettiğimizi bütün mahalle halkı olarak daha iyi gördük" dedi.

Gazi mahallesinde, aynı talepleri haykıran Halk Meclisi üyelerinin karşısına da polis, panzerlerle dikilmişti. Okmeydanı'nda bataklıklara karşı mücadele, polis yoğun terörü ile engellendi. Başka söze gerek var mı; pisliğin sahipleri ve halkın düşmanları gençlerimizin yozlaştırılmasına karşı mücadele edilmesini istemiyorlar. Çürümüş halktır istedikleri.

Katliam Lanetlendi, Direnenler Selamlandı

Armutlu şehitleri, TAYAD'lı Ailelerin, Armutlu Cemevi'nde verdiği yemekle anılırken, katliam lanetlendi. Cemevinin girişinde, Armutlu katliamında şehit düşen Arzu Güler, Sultan Yıldız, Bülent Durgaç ve Barış Kaş'ın resimleri karanfiller arasında gelenleri karşılıyordu.

5 Kasım'da yapılan ve yaklaşık 250 kişinin katıldığı anmada, cemevinde verilen yemeğin ardından şehitler için saygı duruşu yapıldı. TAYAD'lı Feridun Osmanağaoğlu'nun, Armutlu'daki ölüm orucunda şehit düşen Gülsüman Dönmez'in ablası Asuman Yıldız'ın konuşmalarının ardından kitle, katliamın yapıldığı Şenay Hanoğlu'nun evine karanfil bırakmak için yürüyüşe geçti.

Cemevinden meşalelerle ve Armutlu şehitlerinin resimleriyle çıkan kitlenin önü polis bariyatıyla kesildi. 1 saat süren bekleyiş sırasında "Tecrit ve İşgal Ortaklığına Son, Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak, Yaşasın Armutlu Direnişimiz" sloganlarıyla polisin tutumu protesto edildi.

Polisler kararlı tutum karşısında 50 kişilik bir grubun yürümesine izin vermek zorunda kaldı. Şehitlerin sevdiği türküler ve marşlarla Şenay Hanoğlu'nun evine kadar yüründü. Evin önüne karanfillerin bırakılmasının ardından direnişin kararlılığının vurgulandığı bir konuşma yapıldı. Yeniden barikatın ardında kalan kitleyle buluşulmasıyla anma sona erdirildi.

Armutlu Katliamı Yıldönümünde Basın Toplantısı: Katillere Takipsizlik, Mağdurlara Dava

Armutlu katliamının yıldönümünde basın toplantısı düzenleyen TAYAD Başkanı Tekin Tangün, ÇHD İstanbul Şubesi Başkanı ve HHB avukatı Süleyman Şensoy, Armutlu davasına ilişkin açıklamalarda bulundular.

Tangün, 5 ve 13 Kasım 2001'de gerçekleştiren iki saldırıda da katliamın hedeflendiğini ve dört kişinin boğularak, yakılarak katledildiğini belirtirken, avukat Şensoy, operasyonda yer alan polisler hakkında İstanbul Cumhuriyet savcılığına yaptıkları suç duyurusuna, **takipsizlik kararı** verildiğini söyledi. Buna karşın mağdur olan 19 kişi hakkındaki davayı hatırlatan Şensoy, katliamcılarının değil, mağdurların yargılandığını ifade etti.

Brüksel'de Ölüm Orucu 4. Yıl Yürüyüşü

4 Kasım'da Belçika'nın başkenti Brüksel'de TAYAD Komite tarafından ölüm orucu direnişini desteklemek amacıyla bir yürüyüş düzenlendi.

Eylemin ilk bölümünde Türkiye konsolosluğu önünde bir gösteri düzenlendi. Gösteri sırasında Türkiye

Maliye Bakanı konsoloslukta olduğu için yürüyüşçüler konsolosluğa yaklaştırmadı. Bu sırada kitle büyük bir öfkeyle "Katil Devlet Hesap Verecek!" ve "Türkiye Devleti Katil, Avrupa da Destekçisi" sloganlarını haykırdı.

Eylem, Avrupa parlamentosu önüne kadar süren yürüyüşle devam ettirildi. Avrupa Parlamentosu önünde gösteri yapılırken TAYAD Komite'den bir heyet parlamenterlerle görüşerek, direniş ve hapishaneler konulu bir dosya sundu. Yaklaşık 140 kişinin katıldığı eylem sloganlarla sona erdi.

Frankfurt'ta Stand

1 Kasım'da Frankfurt Hauptwache'de ölüm orucu yıl dönümü dolayısıyla stand kuruldu. Önünde "İzolas-yon Tecrit ve Ölümdür" pankartının asılı olduğu standda Almanca ve Türkçe bildiriler dağıtılırken, saat başı okunan açıklamalarda 20 Ekim'den bu yana devletin yaptığı katliamlar ve yaratılan direniş destanının tarihçesi anlatıldı.

HÜCRELERDEN

emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

Ölüm Orucu Sürüyor!

10. Ekte, Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi'nde yer alan;

Selami Kurnaz, Vedat Düşkünler (Tekirdağ F Tipi), Muharrem Karademir (Kandıra F Tipi), Hüseyin Çukurluöz, Bekir Baturu (Sincan F Tipi), Selma Kubat (Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi), Raziye Karabulut (Kütahya Kapalı Hapishanesi) ve Günay Öğrener (Uşak Hapishanesi) ölüm orucunu sürdürüyor.

ca cevap verirler. Buna göre, 'yaşayan' veya 'ölü' sıfatı eklenir başına. 'Yaşayan gelenek' gibi.

20 Ekim 2000'de başlayan direnişimiz de yaşayan bir direniştir. Üstelik oldukça aktif dinamik bir şekilde capcanlı yolunda ilerleyen bir direniş eylemi. Ölüm üzerine kurulu olması bir çelişki gibi gözükse de bu gerçeği değiştirmez. Lenin, bir taktiğin, eylemin, politikanın değişebilmesi için onu oluşturan nedenlerin ortadan kalkmış olması gerektiğini söylüyor. Ki dünya devrim tarihlerine baktığımızda da kazanma pratiğinin buna ne kadar bağlı olduğunu gösteren pek çok örnek vardır. Öyleyse 20 Ekim 2003'te 107 şehit ve 500 gazi vermişken 10. ekiplerle yola devam edişimizi anlamayanlarla 20 Ekim 2000 öncesine gidelim. O günden bugüne direnişi belirleyen etkenlere bakalım.

20 Ekim 2000 öncesi ABD emperyalizmi Ortadoğu üzerine planlarını kurmuştu. ABD ekonomik açlığını en iyi doyurabileceği yer olarak Ortadoğu

Canlı, Güzel Ne Varsa Bizimledir

Dünyada hiçbir şey tek ve bir başına yani öncesi ve sonrası olmadan var olamaz. Yarın olacaklarsa, yaşayan, yaşamı temsil edenlerdir. Canlı cansız, soyut veya somut hemen her şey bu kıstasta ayrılır. Örneğin dil bunlardan biridir. "Ölü diller" deriz kimine, zamanı geçmiş bugün kullanılmayan veya yeni kelimeler eklenmeyenlerdir. Yaşayanlarsa öyle veya böyle günlük yaşamda yeri vardır. Yeni kelimeler yeni kullanım şekilleri eklenerek ihtiya-

petrollerini görüyordu. Oraya varışında ise Türkiye'yi kullanmayı hedefliyordu. Bu, Kafkas ve Balkanlar için de geçerliydi.

Avrupa emperyalizmi ise ABD gibi tıkanık bir ekonomiye sahip değildi ama yeni pazarları ABD'ye kaptırırsa onun da sonu farklı değildi. ABD karşısındaki ekonomik üstünlüğü siyasi üstünlüğü de getirecekti. Ve bu üç yıl boyunca Avrupa emperyalizmi de -euro dışında- fazla risk almadan bu doğrultuda hareket etti.

Velhasıl emperyalizmin içinde bulunduğu bunalımı aşmak ve politikalarını hayata geçirebilmek için halkları susturması gerekiyordu. Varlık koşulu emperyalizmin politikaları içinde yer almasına bağlı olan ülkemiz işbirlikçileri kolları sıvadı. Halkı susturmanın yolu, öncelikle hapishanelerden geçiyordu. Halkın örgütleyici gücü olan devrimcileri yok etmek, ezmek halkın moral gücünü bozacak ve gözdağı olacaktı.

Hapishanelerden başlamalıydılar, çünkü bizler hem ellerinde olmamız nedeniyle kolay hedeftik, hem de ideolojimizi, inançlarımızı her yerde koruyor olmamız nedeniyle "teslim alınmalıydık." Hapishanede de olsak ideolojik, politik güç bizdeydi ve bu gücün ele geçirilmesi gerekiyordu. Bu, devlet için "olmazsa olmaz" önemdeydi ve inceden inceye hesaplar yapıldı. Öncelikle bu politikanın hassas propogandalarla beslenmesi, amacın iyi gizlenmesi ve "kabul görmesi" gerekiyordu. "Cezaevlerinde teröristlerin hakimiyetine son vermek, devletin denetimini sağlamak", "kabul edilebilir" bir gerekçe olurdu. Buca ve Ümraniye katliamları tecrübeleri vardı. 26 Eylül '99'da Ulucanlar'da, büyük saldırının provasını yaptılar. 10 devrimcinin vahşice katledildiği bu kanlı provayla birlikte F tipi propagandasına hız verildi. F tipleri mutlaka açılacaktı. Ancak F tipini olumlayan süslü yalanlar 20 Ekim 2000'de başladığımız ölüm orucu direnişine çarptı. Direnişimizi bitirmeli, ideolojik, politik üstünlüğü ele geçirmeliydiler. Ve bu çırpınıyla 19 Aralık'ta 20 hapishanede 10 bin kişilik bir ordu sürdürdüler üzerimize...

Zafer yine bizim oldu. Teslim alamadılar. 3 yıldır sürüyor direnişimiz...

Ana Cephe, F Tipleri

F tipi politikası, emperyalizmin dünya politikasının işbirlikçi oligarşi aracılığıyla ülkemize yansımaları

Sayı 85

19

9 Kasım
2003

dır. Ülkemizde ana cephe F tipleri. Bu, herkesin gördüğü, görmesi gereken bir gerçektir. Sorun ana cephe çarpışıp çarpışmamada, işbirliğine ortak olup olmamada somutlanıyor. Biz en doğal olanını, bir Marksist-Leninist gibi, bir devrimci, bir vatansever gibi çarpışmayı seçtik.

Ölüm orucu eylemimiz canlılığıyla sürüyor. Canlılık, nedenleri niçinleriyle bütünleştiği gibi her gelişmeye ayak uydurabilmesi, her şart altında ihtiyaca cevap vermesiyle de ölçülür. Yaşama cevap veremeyen ölür.

3 yıldır direnişimizi bitirmek için saldırıyor, yeni taktikler geliştiriyorlar. Zorla müdahale işkencesini denediler. Ölüm orucu eylemine yenik düştü bu müdahaleler, ölmek zordu ama başarılmaz da değildi. Yüzlerce ölüm oruçcumuzla yüklendik bu saldırıya. 107 şehit 500 gazimizle bir delik açtık, zorla müdahale cephelerine.

Tahliyeler geldi. Bu yalnızca rüşvet değil safdışı bırakma manevrasıydı. Ama Armutlu'da direniş devam etti. Aya bile gönderse direnişin ve çatışmanın süreceği, kararlılığı görüldü. Bizim ölüm orucu silahımız değil onların tahliye silahı safdışı oldu. Ve karşı cephe bir darbe daha aldı.

Bugünse en güçlü silah olarak sansürü devreye soktular. Mezarlıklarımıza saldırıları bile bunun bir parçasıdır. İşte idealist düşmanın idealist silahı! Teferruatına bile girmeye gerek yok. Böyle silahlar sonuçta hep bize hizmet eder. Çünkü doğanın kanunu bu.

Adımız Gültekin Koç

3 yılda dünyada eşi benzeri olmayan saldırılardan alınımızın aklıyla eğilip bükülmeden ilk günkü rotamızdan hiç şaşmadan geçip ilerledik. Kurduğumuz direniş mevzisinde yaşandı her şey, kayıplarımız oldu ve yaralarımızı bu çatışmanın ortasında sardık. Yeni ve canlıydık. İnsan genç ve dinamikken çabuk iyileşirmiş yaraları.

Şimdi 3 yılın birikimi, tecrübesiyle 4. yıldayız. Çarpışma devam ediyor. Yeni saldırılar olmayacak mı? Evet olacak. Tek Tip Elbise veya zorla müdahalenin yasallaşması veya başka bir şey... Bizim cep-

hedeysede hala savaşacaklar ve güçlü ölüm orucu silahımız var. Manevralara cevabımız, gelişmelere göre karşılına çıkacaktır.

Ve önemli bir nokta; bizim cephemiz yeni gelişmelere ayak uydurup her geçen gün güç toplarken karşı cephe telifisi mümkün olmayan darbeler almıştır ve almaya da devam edecek...

İşte tekrar 20 Ekim'de yeni bir etaba girdik. Şimdi bugüne kadar açtığımız deliklerden taarruza geçme zamanı. Belki

daha fazla şehit vereceğiz. Ama zafer taarruzdadır. Bu yüzden 10. ekipte adımız Gültekin Koç...

Gültekin Koç, fedanın adı, ama nasıl bir feda; ölümleri öldüren bir feda, hasmının boşluklarından yararlanabilen, ölüm bedeli olsa da hasmına zarar verebilen bir feda, iktidarı dinamitleyebilen bir feda... Dönüm noktası burasıdır. Şimdi bedenlerimizin, şehitlerimizin açtığı boşluklardan girerek patlama zamanı. Dün tecrit duvarlarının delinmesi vardı. Bugün hedef, yıkmadır. Bu hedefle 20 Ekim 2003'te kuşandım bandımı.

Kendisine devrimci, sosyalist diyenler bile emperyalizm karşısında biat ederken, ordusu, iktidarı olan ülkeler biat ederken, insanın böyle bir hedefle yola çıkması hayalperestlik gibi gözükebilir. Ama değil. İnancımız bunun bilimsel olarak mümkün olduğunu kanıtıyor. Ve bunu söyleten güç sırtımızı dayadığımız Parti Cephe'mizdir. Bunu gerçekleştirebilmek için Hallac-ı Mansur'un dediği gibi, önce kendi beninden çıkmak onun yerine o ideolojik kaynağı koyabilmek gerekir. Şimdi bütün irademle Parti'me bırakıyorum. Öncesinde de böyleydi, ama bu farklı. Şimdi içtiğim her yudum su, ağızımdan çıkan her söz, kalemden dökülen her kelimede o irade olacak.

Direniş Yaşıyor Ve Büyüyor

Bu geçiş kolay mı? Şöyle diyebilirim, sarsıcı ama zor değil. Bandımı kuşanırken, andımızı içerken, zangır zangır titrerken bile bütün soruları tek tek aklımdan geçirip yeniden cevaplıyordum. Belki Gültekin de üzerine bombayı yerleştirirken aynı heyecanı yaşamıştır. Şimdi hedefe doğru ilerliyoruz. Onunki ne kadar sürdü, benimki ne kadar sürer bilmiyorum. Sadece yerinde ve en fazla zararı verecek şekilde olacak. Her ne kadar heyecanlı olsam da asıl neden niçinlerin köklerinden ayrı duygu seli olmasını istemiyorum. Bu nedenle tutukluk olmuş olabilir.

Ok yaydan çıktı. Bu ikinci etap, üçüncüsü zafer olacak. Bir bütünün parçası hepsi. Bir insanın çocukluk, gençlik, olgunluk dönemleri gibi... Direniş yaşıyor, büyüyor. Bizse onu oluşturan yüzlerce hücreden biri olarak yol alıyoruz. Kendimi yalnızca eyleme giden bir savaşçı gibi görüyorum. Bu elbette sıradan bir iş değildir. Sigara almak için bakkala gitmeye benzemese de yürüyorsun, yine ayakta kalırsın, yine yaşıyorsun, belki yine sigara yakıyor, gazete okuyorsun ama nereye ne için gittiğini bilerek. Hesap sorma eylemine gidiyorsun, gidiyorum, gidiyoruz. Sadece tetiğe değil de pime dokunacağız. Gültekin gibi.

GÜNAY ÖĞRENER

(Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi Savaşçısı)

Biz en doğal olanını, bir Marksist-Leninist gibi, bir devrimci, bir vatansever gibi çarpışmayı seçtik.

Genelkurmay'ı dinleyen “düşman” kim?

Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök, geçen hafta bazı gazetecilerle yaptığı “özel sohbet”te, kendilerinin telefonlarının da dinlendiğini söylemiş, nasıl önlem aldıklarını anlatmış:

Diyor ki, “Biliyorsunuz herkesi dinliyorlar, bizi de dinliyorlar. Buna karşı önlemler geliştirdik. Özel hatlarımız var. ... Bu bizim aramızda özel bir mekanizma. NATO bu sistemleri geliştirdi, güçlendirdi. Dinlemeye karşı önlem almış olduk.” (Milliyet, 31 Ekim 2003)

Siz herkesi dinlersiniz. Birileri de sizi dinliyor tabii. Bundan şikayet etmeye hakkınız yok diyeceğiz ama, zaten görüldüğü kadarıyla şikayetiniz yok; çok “doğal” görüyorsunuz.

Herkesi yasadışı, hukuksuz dinledikleri, dinleyip kaydettiklerini her türlü tehdit, şantaj, komplo ve provokasyonda, devrimcilere onlarca yıllık hapis cezaları verdimekte kullandıkları için “dinlenilmek” de son derece doğal geliyor generallere.

Genelkurmay devrimci basın organlarını, demokratik kitle örgütlerini dilediği gibi dinliyor. Çünkü devrimciler, NATO’dan, CIA’dan, AB’den teknolojik yardım almıyorlar Türk Silahlı Kuvvetleri gibi. Sizi gidi dış mihraklı kuvvetler sizi!

Yalnız Özkök’ün anlattıklarında daha ilginç bir nokta var. Telefonlarının dinlenmesine karşı gerekli önlemleri(!) NATO uzmanlarının yardımıyla alıyor Genelkurmay.

Türkiye Cumhuriyeti Genelkurmay’ını kim dinleye-

bilir? Akla gelen ilk ihtimaller; Amerika veya Almanya, İngiltere, Fransa gibi Avrupa emperyalist ülkeleridir. Ama Genelkurmay için böyle bir ihtimal geçerli değil. Çünkü onlara karşı önlem almayı düşünse, bu işi NATO’ya yaptırmazlar. Genelkurmay, Amerika’yı, Avrupa devletlerini, “önlem” alınacakları arasında görmüyor. Çünkü nasıl olsa, onlardan gizlileri saklıları yok. Bir de telefon aracılığıyla bilgilenmeler ne olacak!

Bir Genelkurmay Başkanı “NATO bu sistemleri geliştirdi, dinlemeye karşı önlem almış olduk” demeye utanır. Gayri-millilik beyinlerine ve karargahlarına o kadar yerleşmiş ki, güvenliğini bile NATO’ya aldırıyor ve bunu da gayet doğalmış gibi anlatıyor. (Eski generaller işbirlikçiliği daha gizli kapaklı yapıyor, Özkök, “IMF bizi yüzüstü bırakmaz” diyerek başlattığı aleni uşaklığını, telefon hatlarımızı NATO yaptı diyerek devam ettiriyor.)

Bir ülke düşünün ki; IMF memurları, devletin tüm kurumlarına girip istediği belgeleri alıp inceleyebilsin, bir ülke düşünün ki, tüm generalleri ABD veya NATO eğitiminden geçmiş olsun, bir ülke düşünün ki, Genelkurmay Başkanı-Başbakan-Cumhurbaşkanı-Kuvvet Komutanları’nın kullandığı telefonlarının şifreleme işini NATO yapmış olsun; **o ülkeye bağımsız denir mi? O ülkeyi yönetenlerin milliliğinden bahsedilebilir mi?**

Bahsedilebilir diyenden şüphe edin!

Sayı 85

21

9 Kasım
2003

Generallerin Avukatı Fethullah

Kasım 2003 Tercüman)

Düzen islamcılığının basın yayın organlarında bu sıralar, generallere karşı yoğun bir eleştiri, spekülasyon kampanyası var (Sakın generallerin halka karşı zulüm politikalarını, IMF bekçiliğini eleştiriyorlar sanmayın; sadece AKP’ye destek olmak üzere generalleri yıpratmak için akla gelebilecek her şeyi kullanan “iktidar içi eleştiri” bunlar.)

Ama tabii böyle olsa bile, generalleri rahatsız ediyor. Birini daha rahatsız etmiş anlaşılan; Fethullah Hocayı.

Fethullah Gülen, Herkül.org adlı internet sitesinde bu konuda yaptığı bir röportajda generallerin avukatlığını yapıyor.

Fethullah Gülen bu röportajında “**Asker ve askerlik aleyhtarı iç ve dış propagandaları sert bir dille eleştiriyor**”. (Siteden aktaran 4

Gülen, röportajda, orduya, askerliğe övgüler yağdırdıktan sonra, sözü generalleri eleştirenlere getirerek şöyle diyor: “**Bu millet, devlet düşüncesini, devlet sistemini askerlik ve kışla etrafında kurmuştur. ... Bugün birileri şu ya da bu sebepten kışla düşüncesinden kaçıyor, söz konusu milli kabûlün ve milli şuurun farkında değiller.**”

Fethullah’ın gazete ve televizyonları, AKP’ye yağcılık yapmaktan geri durmuyorlar elbette. Ama generallerle de arayı iyi tutma politikası izliyor. Bu nedenle AKP yağcılığı yaparken, bir taraftan da Hoca doğrudan devreye girip orduya kanat geriyor. Çünkü malum, 12 Eylül yönetimi sayesinde önü açıldı Fethullahın. Dahası, Türkiye Cumhuriyetlerindeki Fethullah okulları, yatırımları ABD’nin ve Genelkurmay’ın himayesindedir.

Bu kafa, her geleni etekliyor, “işini biliyor” ve işte böyle böyle dünya çapında ekonomik güç sahibi oluyor.

Yunus Güzel'in katledilmesi davası İŞKENCELİ ÖLÜME BİLİRKİŞİ ORTAKLIĞI

Gözüaltına alındığı İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde "intihar ettiği" iddia edilerek cenazesi verilen Yunus Güzel'in ölümüne ilişkin davanın duruşması Fatih 5. Asliye Ceza Mahkemesi'nde yapıldı. Duruşmaya Yunus Güzel'in abisi Vahit Güzel müdahil olarak katılırken, müdahil vekilleri olarak Av. Süleyman Şensoy ve Av. Behiç Aşçı hazır bulundular.

Bir önceki celse verilen ara kararı gereği Yunus Güzel'in kaldığı hücrede bilirkişi katılımı ile keşif yapılmasına karar verilmiş ve keşif yapılmıştı. Bu duruşmada bilirkişi Prof. Dr. Necati Ağralıoğlu'nun sunduğu bilirkişi mütalaası okundu. Müdahil vekilleri bilirkişi mütalaasını değerlendirmek için süre istediler.

Fotoğraftan Bilirkişi İncelemesi!

Yunus Güzel'in ölümünden sonra İstanbul Emniyet Müdürlüğü, *hücrelerin yapısını, iç donanımlarını değiştirdiklerini, hücrelere kameralar koyduklarını* açıklamış olmasına rağmen bilirkişi olarak seçilen İnşaat Yüksek Mühendisi dosyada bulunan fotoğraflardan "bilirkişi incelemesi" yaptı. Ve raporunun sonuç bölümünde de, "zamana yayılacak ve dikkatlice yapılacak esnetmeler ile hücrenin tahta zemininin esnetilip

Kundaktakileri gözüaltına alın

14 yaşından küçük 15 çocuk, KADEK lehine gösteri yaptıkları gerekçesiyle, 31 Ekim günü Yenibosna'da gözüaltına alındı. 10'unun yaşı 11'den küçük olduğu için 10 saat sonra serbest bırakılırken, mahkemeye sevk edilen 5 çocuk hakkında "Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na muhalefet" ve "terör örgütünün propagandasını yapmak"tan dava açıldı.

Adliye çıkışında zafer işareti yapan çocuklar, aileleriyle birlikte basına konuştular ve gazetecilerin "karakolda nasıl davrandılar" sorusuna, "soğuk bir yerde beklettiler. Pencereyi kapattırmadılar. Hepimiz çok üşüdük. Kapıyı üzerimize kilitlediler. Yemek istedik, küfrettiler" diye cevap verdiler.

Hukuken "ceza ehliyeti" olmayan 11 yaşın altındakileri tam 10 saat gözüaltında tutuyor. Gösteri, halkın en demokratik hakkı iken, çocuklara bile tahammül edemiyor AKP iktidarının polisi. Çocuklardan korkan bir düzen silah zoruyla ayakta duruyor demektir. Oligarşi, mümkün olsa, daha kundaktay-

TAYAD'lılar, mahkeme çıkışında yaptıkları açıklamada, katillerin cezalandırılmasını istedi. Mahkemeler ne kadar katillere sahip çıkarsa çıkınsın, onlar adalet istemeye devam edecektir.

sökülebileceğini, tahta ranzanın sessizce sökülebileceğini ve bir kişinin yine sessizce kendini asabileceğini" belirten bir rapor sundu.

Açıktır ki bilirkişi incelemesi teknik bilgi gerektiren hususların aydınlatılması için olay yerinde ve olayın gerçekleştiği koşullarda inceleme yapılması şeklinde gerçekleşir. Yunus Güzel'in ölümünde mahkemenin sorduğu sorular ve keşifte aydınlatılması istenen hususlar fotoğraf incelemesi ile tespit edilebilecek şeyler değildir. Hangi bilirkişi hangi fotoğrafa bakarak zemindeki tahtaların eskidiğini, dolayısıyla da bu tahtaların sessizce sökülebileceğini tespit edebilir? Bilirkişi raporu, Yunus Güzel'in katledilmesini "intihar" göstermeye yönelik, devletin istediği rapordur. Bilimin namusu, işkencecinin namussuzluğuna teslim edilmiştir.

ken çocuklarımızın yüreğine korkuyu yerleştirmeyi düşünür. Zulüm düzenine yakışan da budur! Hiç kimse, silah zoruyla ayakta duran bir düzenin demokratikleşmesinden söz edemez. Edenler, ya iktidar yağcılar, ya da yalancılar.

Aşağılama ve işkence

Adana **Kürkçüler** Hapishanesi aracına silahlı saldırıya yardım ettikleri gerekçesiyle tutuklanan Hanifi Kaçar, Nevzat Alban ve Kadri Çelebi'ye, gardiyanlar ve jandarma tarafından işkence yapıldığı belirtiliyor. Av. Vedat Özkan, müvekkillerinin sürekli dövüldüğünü, ayakta bekletildiklerini, sırtlarına binilme gibi aşağılamalara maruz kaldıklarını dile getirerek, "Hanifi Kaçar'ın gözünde şişme, boyunda incime, ayak bileğinde şişme ve vücudunun değişik yerlerinde darp izleri olduğunu" söyledi. Müvekkillerinin kendisiyle görüşmeye geldiklerinde yürümekte zorlandıklarını belirten Özkan, "başgardıyan, işkencecinin kendileri tarafından değil, dış güvenlik görevli jandarmalar tarafından yapıldığını söyledi" dedi.

Köyü Boşaltılan Halk Hakkını Arayacak

TBMM İnsan Hakları Komisyonu Başkanı Mehmet Elkatmış, ATV'de katıldığı bir programda, AİHM ve Avrupa Konseyi yetkilileri ile görüşmeleri sırasında köy boşaltmaların da gündeme geldiğini belirtti ve kendilerine, "Şu anda köy boşaltmalarla ilgili 1500 tane dava var. Önünüzde büyük bir tehlike var, 1500 dava yüz bin dava da olabilir. Bu kadar olunca Türkiye altından kalkamaz, bu işe bir çözüm bulun" dediklerini aktardı.

Bu ülkenin TBMM İnsan hakları komisyonu başkanı, Türkiye gerçeğini gidip AİHM'den öğreniyor. Bu işin bir yanı. Oligarşinin "çözüm bulabilmesi" önce, halka karşı işlediği suçları kabul edip açıklamasıyla, halka verdiği zararı maddi ve manevi olarak tazmin etmesi ile başlayabilir. Bu ikinci yanı.

Öte yanda ise, oligarşinin Kürt halkı üzerinde estirdiği terörün rakamlara yansıyan boyutu var. 1500 aile, şu veya bu şekilde hak arama bilincine sahip olan, buna cesaret eden ve en önemlisi, davayı açacak maddi olanakları olan insanlardır. Evet, yüzbinleri de bulabilir köyleri yakılanların, yurtlarından edilenlerin başvurusu. Bulmalıdır da! Binlerce köy boşaltıldı, yüzbinlerce insan evlerinden, yurtlarında edilip, kentlerin gecekondularına sürüldü. Kimisi, akrabalarının evinde, bir göz gecekondu da birkaç aile birlikte yaşamaya mahkum edildi.

Köy yakmalardan dolayı ise, bu ülkenin mahkemelerinde mahkum olan hiçbir özel timci, ordu komutanı yoktur. Oligarşi, "terör" demagojisine dayanarak suçunu meşru göstermek istemektedir. Hala, mahkemesiyle, hükümetiyle köylerin boşaltılmasını meşru bir şeymiş gibi görme ve gösterme politikası sürmektedir.

Köyleri boşaltılan, yakılan, toprakları korucuların yağmasına teslim edilen halkımız, açacakları davalarla, çeşitli demokratik mücadele biçimleriyle haklarını aramalıdır. Oligarşi, "köye dönüş" yalanıyla sadece aldatmakta, oyalamaktadır. "Köyümü PKK yaktı" vb. yalan ifadelerin yer aldığı belgelere imza atma karşılığında, çıkarılan binbir zorluğu aştıktan sonra köyüne dönebilenlerin yaşamını sürdürebilmesinin koşullarını hazırlamak içinse, atılan hiçbir adım yoktur. Sadece, suçtan kurtulmanın manevrası olarak kullanmak istemektedir, "köye dönüş projesi"ni.

Oligarşi bu büyük suçunun elbette altından kalkamaz. Sadece maddi değil, siyasi sonuçları ile de katliamcı politika, sahibini vurur hale getirilmelidir.

Savcı Onaylı Arama Terörüne Tepki

Geçen hafta Malatya'da, savcılığın, "**DHKP-C, MLKP, TKP/ML örgütlerinin, YÖK ve hapisane olaylarının yıldönümünde eylem yapacakları**" gibi, tamamen keyfi ve polis terörüne gerekçe yaratan izniyle, yapılan baskınlara ortak basın açıklaması ile tepki gösterildi.

Dergimizin Malatya bürosu ile, Atılım, İşçi-Köylü Gazetesi temsilcilikleri, Gençlik Derneği ve Temel Haklar, 31 Ekim günü, Temel Haklar'da düzenledikleri basın toplantısında bürolarına yapılan keyfi baskınlara protesto ettiler. Daha sonra suç duyurusunda bulunmak üzere adliyeye gidildiğinde ise, polis terörünün yine savcılar tarafından sahiplenildiğine tanık oldular. Yasal olarak, yapılan suç duyurusunu değerlendirmek durumunda olan savcı Muhittin Özdemir, suç duyurularını almadı. Bu arada polis sürekli kitleyi taciz etmeye çalıştı.

Sayı 85

23

9 Kasım
2003

Ölüm Ektiler Topraklara 4 Çocuğumuzu Katlettiler

Şırnak'ın Uludere İlçesi'ne bağlı Andaç Köyü'nde, orduya ait havan mermisi ile oynayan çocuklardan 4'ü öldü, 7'si yaralandı. 2 Kasım'da meydana gelen olayda, köy okulunun yanında buldukları metal cisimle oynayan çocuklardan Zahir Ölmez (14), Vabid Ölmez (5) ve Songül Ölmez (7) olay yerinde, Sevim Ölmez (7) de hastanede öldü. Çocuklardan birinin de bir bacağı kesildi.

Burjuva medya, "PKK-KADEK'in hedefi çocuklar" diyerek, utanmazca, havan mermisinden KADEK'i sorumlu tuttu.

Çocuklarımızın katili; Doğu'nun, Güneydoğu'nun taşına toprağına mayınlar eken, bölgeyi yıllarca bombardımana tutan **oligarşidir.** Daha önce benzeri olaylar Dersim'de ve başka bölgelerde de yaşanmıştı. Oligarşi bırakın bunları temizlemeyi, çocuklarımıza yeni ölüm tuzakları ekmeye devam ediyor.

DEHAP EYLEMLERİ SÜRÜYOR

polis saldırdı, MHP'li faşistler provoke etmeye çalıştı.

Mersin'deki mezarlık ziyaretinde ise, polis saldırısı sonucu gözaltılar yaşandı.

DEHAP Adana İl Örgütü, DEHAP'ın AKP önüne siyah çelenk bırakma eylemi sırasında, "siyah çelengi buraya değil, öldürdüğünüz askerler için DEHAP önüne bırakın" sözlerinden dolayı, Emniyet Müdürü Mehmet Avcı'yı bir basın açıklaması ile protesto etti. Aynı konuda bir başka protesto da İHD binası önünde düzenlendi. Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin de destek verdiği eyleme 150 kişi katıldı.

"Demokratik çözüm" kampanyası, çeşitli eylemlerle sürüyor. Kürt halkının demokratik taleplerine saldırılarla cevap veren AKP iktidarı ise, Kuzey Irak'ta KADEK'i nasıl imha edeceğini, diğer bölge ülkeleri ile tartışıyor.

DEHAP, Van, Urfa, Adana gibi kentlerde düzenlediği mitinglerle Öcalan üzerindeki tecriti protesto ederken, Samsun'da "Gençler Karadeniz'de Buluşuyor" adıyla düzenlenen mitinge

Sayı 85

24

9 Kasım
2003

AKP Emretti, Savcı KESK Yöneticilerine Dava Açtı

KESK'in 23 Ağustos'ta Kızılay'da yaptığı eyleme, Tayyip Erdoğan'ın, İçişleri Bakanı'nın emirleriyle soruşturma başlatan Ankara Cumhuriyet Savcısı, aralarında KESK Başkanı Sami Evren'in de bulunduğu 14 KESK yöneticisi hakkında, sekiz yıla kadar hapis istemiyle dava açtı. Polise mukavemet suçlamasıyla ise, soruşturma halen sürüyor.

Bağımsız hukukmuş, demokratikleşmeymiş... Hepsi masal. Resmen herkesin göz-

leri önünde Tayyip, "yasadışı eylem" dedi, savcılar harekete geçti. Mehmet Ali Şahin KESK'i yasadışı örgütlerle ilişkili göstererek suçlamayı sürdürdü. Emniyet Genel Müdürlüğü "terör" demagojisi yaptı, Valilik, suç duyurusunda bulundu; Savcı Hamza Uçar KESK'liler hakkında, 'suç işlemeye tahrik', 'polislere darp' 'izinsiz gösteri' soruşturmaları yapıp, davayı açtı.

AKP'nin hukuk, demokrasi anlayışı tezahür ediyor.

Amerikan Savaş Hurdası Bir İşçimizi Katletti

Amerika'nın Irak işgalinin ardından savaş hurdalıklarını, taşıdıkları uranyumla birlikte ülkemize getiren oligarşi, bir emekçinin ölümüne neden oldu. Hatay'ın Dört Yol İlçesi'ne bağlı Payas Beldesi'ndeki İskenderun Demir Çelik Fabrikaları ve özel haddehanelere getiren savaş hurdaları arasında bulunan bir havan mermisinin 4 Kasım'da patlaması sonucu Hüseyin Öksüz adlı işçi öldü, iki işçi yaralandı.

Bir 'Zaman Aşımı' Aklaması Daha

Gözaltına alındıkları tarihte 15-21 yaşları arasında olan ve gördükleri ağır işkence nedeniyle 1.5 aylık bebeğini düşüren Devrim Ökten'in de aralarında bulunduğu dava ile bağlantılı süren işkence davasında verilen karar, yargıtaya ulaşmadan zaman aşımına uğradı. İstanbul 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılanıp 2 yıl ağır hapis cezası ve 6 ay meslekten men cezası alan polis Mustafa Sara'nın, Yargıtay'a giden davası, dosya Yargıtay'a ulaşmadan "zaman aşımı" nedeniyle düştü.

"Zaman"ın nasıl aşındırıldığı ise malum. Sudan gerekçelerle uzatılan davada, mahkeme "devlet için işkence yapan" polislerine sahip çıktı.

Kadınlar Ankara'da

Çeşitli kentlerden gelerek Ankara'da toplanan Kadın Platformları üyesi kadınlar, 1 Ekim'de, Abdi İpekçi Parkı'nda 'barış masaları' açtılar. 'Gülüştü çalınmış kadınlar ve çocuklar için sürekli barış hemen, şimdi, her yerde' yazılı pankartla açıklama yapan kadınların taleplerinden bazıları şunlar:

- Kürt sorununun demokratik çözümü için taraflar diyalog kursun
- Kadınların siyasal, sosyal, kültürel, ekonomik haklarını kısıtlayan tüm yasaların kadın kurumlarına danışılarak yeniden düzenlenmesi
- Suça karışmış tüm güvenlik görevlileri ile yetkililerin yargılanması ve hak ettikleri cezalara çarptırılması
- Anadilde eğitimin önündeki tüm engellerin kaldırılması
- Tecrit ve F tipi uygulamalarına son verilmesi
- Köye dönüşlerin sağlanması, koruculuğun lağvedilmesi
- Başörtüsü paranoyasına son verilmesi.

Esenkent'te Panel

ESP ve Haklar ve Özgürlükler Cephesi (HÖC), 1 Kasım günü düzenledikleri “**Emperyalist işgal ve görevlerimiz**” konulu panelde işgal ortaklığına karşı mücadelenin sorunlarını dile getirdiler. İstanbul Esenkent Halkevi'nde yapılan panele Atılım Gazetesi'nden **Halil Dinç** ile HÖC adına **Şenol Doğan** konuşmacı olarak katıldı.

Halil Dinç, Irak'taki direnişin işgalcileri köşeye sıkıştırdığını dile getirerek, asker gönderilmeyecek havasının işgal ortaklığı karşısı muhalefeti zayıflattığını dile getirdi. Şenol Doğan ise, mücadelenin zayıf olmasının nedenlerini sorguladığı konuşmasında, nedenlerinin halkın ve devrimcilerin sorunlarına yabancılaşmasında aranması gerektiğini belirtti.

Devrimcilerin tecrit saldırısına karşı ilgisizliğini örnek veren Doğan, böyle bir anlayışın halkın sorunlarına, ülkenin sorunlarına da yabancılaştığını, dar kalıplara kendini hapsettiğini ve nihai olarak devrimcilerin dahi birbirinden tecrit edildiğini söyledi. Doğan'ın halkın ve devrimcilerin birliğine dikkat çektiği konuşmasının ardından panel soru cevap şeklinde sürdü.

İkitelli Platformundan PTT İşçisine Destek

Aralarında Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin de bulunduğu **İkitelli Emperyalist İşgal Karşısı Platform**, direnişteki PTT Bahçelievler Posta Dağıtım işçilerini ziyaret ettiler. “PTT İşçisi Yalnız Değildir”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması” dövizlerinin taşındığı ziyarette, “Köle Değil İşçiyiz, Birleşince Güçlüyüz” sloganları atıldı. Platform adına yapılan konuşmada, platform olarak işçilerin onurlu direnişinin yanında oldukları belirtildi. Ziyarette ayrıca, işgale ve işgal ortaklığına karşı mücadelenin emekçilerin de mücadelesi olduğu dile getirildi.

Bayrak elimizden hiç düşmedi

Anti-emperyalist
mücadele tarihimizden

“Elbette ki ODTÜ'ye de sokulmayacaktı”

“... Savaşımız haklı bir savaştır, zorbalık değil kurtuluş savaşıdır. Bu savaşta gerçek dostlar da tıpkı gerçek düşmanlar gibi açıkça kendini belli edecektir. İşbirlikçilerin maskeleri düşecektir. Amerikan elçisinin arabasının yakılması olayı bu gerçekleri gün ışığına çıkarmıştır. Dost Amerika deyip Vietnam katilini yurdumuza çağırınlar gibi, ODTÜ rektörü Kurdaş da Amerika'ya oynuyor. ... Kommer Türkiye'ye normal yollardan sokulmamıştır. Elbette ki ODTÜ'ye de sokulmayacaktı. Bunu Kurdaş biliyor. Bunu Kommer biliyor. Bunu CIA biliyor. Bunu Sükan biliyor...”

Bir bölüm aktardığımız bildiri, 6 Ocak 1969'da ODTÜ'ye getirilen, Vietnam kasabı Robert W. Kommer'in protesto edilmesinin, arabasının yakılmasının ardından, ODTÜ SFK tarafından yayınlandı.

Kommer'in geleceğini duyan ODTÜ'lü devrimciler, yayınladıkları bildiriler, afişler ile o güne hazırlandılar. Ankara'ya ABD Elçisi olarak atanan Kommer, ODTÜ Rektörü Kemal Kurdaş'ın davetlisi olarak üniversiteye “öğle yemeğine” geldi. ODTÜ'de yükselen anti-emperyalist mücadeleye karşı da bir gözdağı hareketiydi bu. Öğrenciler rektörlük önünde toplandı. Aralarında THKP-C önderlerinden Ulaş Bardakçı'nın da bulunduğu bir grup öğrenci, Kommer'in ABD forslu arabasını dekanlık binası önünde yaktı. Yankı yaratan bu olayın ardından işbirlikçiler, arabanın tazmin edileceğini açıklarken, okul yönetimi öğrencileri disipline verdi. Disiplin kuruluna ifade vermeyi reddeden gençlik, “Gerçekte otomobilin yakılması ODTÜ kamu vicdanında, yani tüm öğrencilerimizin istenmeyen zoraki davetlere karşı bir protesto hareketidir.” açıklaması yaptılar.

Kommer'i karşılama eylemleri Kasım '68 sonunda Türkiye'ye gelişine başlamıştı. İstanbul havaalanında toplanan öğrenciler, Kommer'in uçağı sandıkları uçağı taşa tutmuş, Ankara devrimci gençliği de, Esenboğa Havaalanı'nda karşıladı Kommer'i. Esenboğa'daki gösteriler, ABD'ye ait işyerlerine, subay dinlenme tesislerine taşındı. İşbirlikçiler birçok öğrenciyi tutukladı.

Kommer'in aracının yakılması, anti-emperyalist mücadelede önemli bir aşamayı teşkil etti. Üstelik böyle bir protesto, ABD tarafından finanse edilen, ingilizce eğitim yapan bir okulda, Amerikancı hükümetin en büyük oyu aldığı bir dönemde gerçekleşmişti. Rektör Kemal Kurdaş, öğrencileri “tepelemekten” söz etmeye başladı, ama kendisi bir yıl ancak oturabildi koltuğunda. Protesto, rektörlüğün olay sonrası okulu tatil etmesinin ardından yeni bir biçimle sürdürüldü. Gençlik, eğitimi sürdürme, okulu ve yurtları terk etmeme eylemine başladı. Oluşturulan “direniş komitesi” direnişi yönetirken, Direniş adıyla bir dergi yayınlandı. Bir yandan da karara karşı Danıştay'da dava açıldı ve karar iptal ettirildi.

ODTÜ'yü anti-emperyalist mücadelenin önemli bir mevzisi haline getiren bu direnişin ardından, arabanın yakılmasından dolayı arananlardan yedi öğrenci, binlerce öğrencinin gösterileri arasında teslim oldu ve kısa süre sonra tahliye edilmek durumunda kaldılar.

SSCB'nin yıkılışından Irak'ın işgaline emperyalizm teorileri

İşgal öncesi teoriler çökmüştür

"O zamanlar bugünkü gibi sorunlar yoktu. Öğrenciler kaldıkları evlere 2 ruble kira ödüyorlardı, normal işçi evlerinin kirası 8-10 ruble idi. Asgari ücret 60 ruble idi. Zor işler yapanlar ona göre yüksek ücret alıyorlardı; yaklaşık 300-400 ruble. Normal süre dışında çalışılmazdı, hastaların masraflarını devlet karşılardı. Metro 5 kopek (şimdi 1000 ruble, 20.000 kat artmış!), beyaz ekmek 25 kopek'ti (şimdi 2500 kopek!).

"Eskiden çocukların eğitimi, yetiştirilmesi, beslenmesi, sağlığı devlet tarafından garanti altına alınmıştı. Şimdi sadece bazı fabrikaların çocuk yuvaları var, oraya sadece bu fabrikada çalışanların çocukları kabul ediliyor. Onun dışında da özel yuvalar var, fakat buralar ödenemeyecek kadar pahalı! Eskiden okulda her çocuğa her gün bir bardak süt verilir, çocuklar hergün balık veya et yerlerdi, masalarda yemek artardı. Şimdi çocuklar ve öğretmenler arasında açlıktan yıkılanlar var!.."

Yalın bir kıyas.

Azeri kökenli, eski bir SSCB vatandaşının sözleri "Yeni Dünya Düzeni öncesi" ve "Yeni Dünya Düzeni sonrası" arasındaki farkı ortaya koyuyor. Somut, çiplak, gerçek farklar.

Hiçbir teorinin örtemeyeceği, hiçbir propaganda-nın değiştiremeyeceği bir gerçeklik bu.

Fakat sosyalist sistemin yıkıntıları üzerinde tepinerek, 1990'lı yıllar boyunca, bu farklılıkların üzerini örtmeye çalıştılar. Emperyalizmin vitrini önünde Amerika'nın, Avrupa'nın "özgürlükler ülkesi" olduğu ve artık bu özgürlükleri tüm dünyaya götüreceği söyleniyordu.

Sosyalist sistemin yıkılışından bu yana yaklaşık 13 yıl geçti. Peki ne oldu? Dünyanın bugünkü hali neyi gösteriyor?

Irak işgali öncesi "emperyalizm değişti" teorileri;

teoriyi kim yaptı, kimler benimsedi?

1990'lı yıllar, emperyalizmin "zafer" yılları gibiydi adeta. Sosyalizmin öldüğü, kapitalizmin alternatifliği ilan edilmişti. Dünya, hem bilim ve teknoloji-deki gelişmeler, hem de sosyalist sistemin yıkıldığı bu koşullarda "yeni bir dönem"e girmişti.

Bu dönem, 'bilgi toplumu', 'sanayi sonrası toplum', 'küreselleşme', 'glo-

balizm', 'yeni dünya düzeni' gibi, çeşitli kavramlarla tanımlandı.

Emperyalizmin teorisyenleri ve gıdasını onlardan alan çeşitli "sol" kesimlere göre "yeni dönem" in özellikleri şunlar olacaktı:

- Dünya artık büyük bir köydü.

- Sermayenin önünde hiçbir sınır olmadığı gibi, bilimin, bilginin ve tüm dünya nüfusunun önünde de sınırlar olmayacaktı.

- Küreselleşmenin önünde hiç kimse duramazdı... "Küreselleşme"nin dışında kalan ülkeler, ne yapıp edilip bu sürece dahil edilecekti.

- Sınırlar, "ulus devletler" ortadan fiilen kalkıyordu.

- "Ülkelerin iç işleri" kavramı da ortadan kalkacak, herhangi bir ülkedeki insan hakları ihlalleri tüm ülkeleri ilgilendirecekti.

- Emperyalizm artık faşist diktatörlükleri desteklemekten vazgeçecek, insan hakları ve demokratikleşmeyi dayatacaktı.

İddialar bu minval üzere sürüp gidiyordu.

Bunları, emperyalizmin ideologlarının, propagandistlerinin söylemesinde şaşılacak bir şey yoktu. Fakat, 1990'lı yıllar açısından özgün olan, bu söylemin solun bazı kesimleri tarafından da çeşitli biçimlerde kabul edilmesi oldu.

SSCB'nin, Doğu Avrupa'daki revizyonist iktidarların peşpeşe yıkılması, gerek tarihleri boyunca SBKP'nin şubesi gibi çalışan komünist partilerin, gerekse de sosyalist sistemin maddi-manevi desteğine yaslanıp kendi özgücüne güvenmeyen silahlı kurtuluş hareketlerinin hızla emperyalizmle uzlaşmaya yönelmelerine yol açtı. Komünist partiler, zaten pratikte uygulamadıkları Marksizm-Leninizmi terkedip "sosyal demokratlaşır"ken, silahlı hareketler, ateşkes, barış süreçleriyle düzene katılma yoluna girdiler.

Bu savruluş, esas olarak emperyalizmin "yeni dünya düzeni"ni kabul etmekte. "Tek kutuplu dünya"da emperyalizme karşı savaşacak siyasi iradeye sahip olmayanlar, çareyi bu "kutup" etrafında hareket etmekte buldular.

Hem solda görünüp hem de bu düşünceleri savunabilmek için, en başta emperyalizm teorisi olmak üzere, devrim, devlet, parti teorileri de terk edilmeliydi. Zaten "reel sosyalizm" iflas etmişti... Zaten proletarya diktatörlüğü yanlıştı... Zaten Leninist parti modeli yanlıştı... Sınıf mücadelesi teorisi sorunları çöz-

Sayı 85

26

9 Kasım
2003

Küreselleşmenin "nimetlerinden" manzaralar...

müyordu... diyerek inkarcılıklarını ve düzene teslimi-
yetlerini mazur göstermeye çalıştılar.

Emperyalizm konusunda söyleyecekleri yeni şey-
ler ise, emperyalizmin “yeni dünya düzeni” teorisyen-
leri tarafından söylenmişti; onları alıp tekrar etmeye
başladılar: *Emperyalizm artık 1900’lerin başındaki
emperyalizm değildi. ABD ve AB, dünya çapında “so-
rumluluk” üstlenmişlerdi. Artık diğer ülkelere insan
haklarını ve demokrasiyi yerleştirmek için müdahale
ediyorlardı...*

Kimi hareketler açısından mücadelenin yerini,
“ABD çözsün”, “Avrupa çözsün”, NATO müdaha-
le etsin” çağrıları aldı. “Emperyalizm değiştiği”(!)
için böyle çağrılar yapmanın bir mahzuru da yoktu.

İşgaller, katliamlar altındaki dünya gerçeği “Değişen emperyalizm”den, Amerikan imparatorluğuna

Yaklaşık on yıl, “emperyalizm değişti” teorileri
propaganda edildi, sol da bu teorileri tartışmak dur-
umunda kaldı. Gerçekte değişen bir şey yoktu. Sa-
dece bazı kesimler değiştiğini sanmış, bazıları da
değiştiğine inanmak istemişlerdi. Yeni çizgileri için
güçlü bir dayanak olacaktı bu. Ama olmadı. Emper-
yalizm değişti teorileri iflas ederken, bunu esas alan
politikalar, taktikler de iflas etmiştir.

Afganistan ve Irak işgalleri, başka ülkelerin “şer
ekseni” ilan edilip işgalle tehdit edilmesi, aynı tehdi-
din onlarca ülkeye yöneltilmesi, kazın ayağının hiç
de öyle olmadığını gösterdi. Herkes görüyordu ki,
emperyalizm pervasızca katliamlar düzenliyor, Latin
Amerika’dan Türkiye’ye, Kafkas ülkelerine kadar
her yerde faşist yönetimleri destekliyor, insan hakla-
rını ise Guantanamo’da, F tiplerinde ayaklar altına
alıyordu.

İşgal öncesi teoriler çökmüştür; emperyalist mü-
dahaleleri “insan hakları ve demokrasiyi amaçlıyor”
diye kutsayanlar, emperyalizmde özgürlük görenler;
gözler önündeki işgal ve katliamlar gerçeği karşısın-
da bu saçmalıklar sürdürülemez. Sürdürmeye de-
vam edenler, artık emperyalizmin halklara karşı
düşmanlık politikalarının savunucusu olurlar.

“Yeni dünya düzeni” adı verilen “Amerikancı
Dünya Düzeni”nden başka bir şey değildi. Başka
deyişle Amerikan imparatorluğunun hegemonya-
sındaki bir dünyaydı teorisi yapılan.

Görmek isteyenler için, Amerikan emperyalizmi-
nin “yeni dünya düzeni”nden, küreselleşmeden ne
anladığı çok gizli değildi.

ABD, “küreselleşme dışında kalan bölgeleri kul-
lanıma açmaya kararlı olduğunu” söylüyordu örne-
ğin. “Başarısız devletler’in (siz bunu emperyalizmin
tahakkümüne boyun eğmeyen devletler olarak oku-
yun) küreselleşme içine çekilmeleri için bu ülkelerin

demokratikleştirileceğini”
söylüyordu.

Küreselleşmeciler, bü-
tün bunların sermayenin,
bilginin, teknolojinin gü-
cüyle olacağını sanıyorlar-
dı. Afganistan’ta, Irak’ta,
Guantanamo’da, Filistin’de
“dünyanın nasıl
küreselleştirileceği”ni görüyor herkes.

Görüyor, fakat, emperyalizmin düzenine tabi ola-
rak varolmayı seçmiş “sol” kesimler, hala bu
gerçeği kabul etmekten uzak.

Bir kez emperyalizmi kutsayanlar, “emperyaliz-
min değiştiğini” söyleyenler, açık gerçekleri kabul
edip özeleştiri da yapmadılar. Tersine çeşitli biçim-
lerde emperyalizmin değiştiği teorisini sürdürmeye
çalıştılar.

Öcalan’ın açık işgal ve işgale karşı direniş koşul-
larında dahi “**demokratik sömürgecilik**” teorileri-
le durumu izaha çalışması, böylesine nafil bir ça-
badır. Çelişkili ve tutarsızdır.

1990’ların başlarındaki “emperyalizm değişti”
teorilerindeki olduğu gibi bu “teori” de burjuvaziden
alınmadır. Osman Öcalan’dan aylar önce, 3 Ocak
tarihli Milliyet’in başlıklarından biriydi “Demokratik
emperyalizm”. Sabah’ta Mehmet Altan, yine Öca-
lan’dan aylar önce yazısına “**İç sömürgecilikten de-
mokratik emperyalizme**” başlığını koymuştu (04
Ocak 2003). Avrupa’da ise, bu kavram uzun süredir
kullanılıyordu.

“Yeni dünya düzeni”, halkların bağımsızlık, de-
mokrasi ve sosyalizm mücadelelerinin yokedildiği,
devrimci örgütlerin tasfiye edildiği bir dünya tasvir
ediyordu. Emperyalizmin değiştiği teorileri gibi, em-
peryalizmin planları da iflas etmiştir. Emperyalizmin
gücünü “kadr-i mutlak” olarak görüp, gerçekten de
devrimci, ulusal kurtuluş hareketlerinin tümüyle yo-
kedileceğini sananlar ve teorilerini-politikalarını da
buna göre biçimlendirenler de iflas etti.

Emperyalizmin tüm Ortadoğu’yu demokratik-
leştireceğini, özgürlük getireceğini söyleyenler,
Irak’ın işgal edildiği 9 Nisan’dan bu yana, sözlerinin
altında kalmışlardır. Biraz siyasi dürüstlüğü olanların
bu durum karşısında “**BİZ YANILDIK**” demeleri bek-
lenir. Ama, ne olursa olsun, emperyalizmin, oli-
garşinin icazeti altında siyaset yapmaya, emperya-
lizme, oligarşiye karşı savaşmamaya yemin edenler,
burjuva ideolojisinden yalnız “emperyalizm değişti”
teorilerini değil, pragmatizmi, ilkesizliği, riyakarlığı
da aldıkları için, böyle bir dürüstlüğü göstermekten
uzaktırlar. Fakat onlar demese de tarih onların
YANILDIGINI ve kendi tabanlarını, halklarını da
YANILTIKLARINI kaydetti çoktan.

Emperyalizmin getirdiği
“özgürlük”ten manzaralar...

20. Yüzyılın büyük zaferi... 21. Yüzyılın büyük kaybı! **Ekim Devrimi**

Rusya'daki 1917 Ekim Devrimi, dünya halklarının 20. yüzyılın başındaki en büyük kazanımıdır. Ve bundan yaklaşık 70 yıl sonra SSCB'nin yıkılması, bugün daha iyi anlaşılmaktadır ki, insanlığın 20. yüzyılın sonundaki en büyük kaybıdır.

Bir "ilk"ti Ekim Devrimi.

"Yoldaşlar, Bolşeviklerin durmadan zorunluluğunu gösterdikleri işçi ve köylü devrimi gerçekleşmiştir... Rusya'nın tarihinde yeni bir evre açılmaktadır ve bu üçüncü Rus devrimi, sonunda, sosyalizmin zaferine varacaktır."

Lenin bu konuşmayı yaptığında takvim yapıtları 7 Kasım 1917'yi gösteriyordu. Saat 14.35'ti. Sovyet işçileri, köylüleri, yıllardır örgütlenmiş, mücadele etmiş, nihayet ayaklanmış ve zulmün Kışlık Sarayı'na yaptıkları büyük yürüyüşle, iktidara son darbeyi vurmuşlardı. Lenin, o tarihi anda, Çarlığın bir "halklar hapishanesi"ne çevirdiği Rusya'daki tüm halkların yüzlerce yıldır çektiği açlık, yoksulluk ve sefaletin, Çarlık zulmünün sona erdiğini, dünya emekçilerinin düşünüyordu. (Bir karışıklığa yol açmamak için belirtelim; devrimin tarihi o zaman kullanılan takvime göre 17 Ekim'e, sonra kabul edilen takvime göre 7 Kasım'a denk geliyor. Bu nedenle devrimin tarihi, bazı kaynaklarda 17 Ekim, bazı kaynaklarda ise 7 Kasım diye geçer, her ikisi de doğrudur. Keza, Rusya'daki devrim, gerçekleştiriliş tarihine atfen "Ekim Devrimi" olarak da adlandırılır.)

Devrimin Partisi

86 yıl önce, Bolşevik Parti öncülüğünde milyonlarca Rus işçisi, köylüsü, gençliği, askeri, 20. yüzyılın ilk sosyalist devrimini gerçekleştirirken, başlarında Bolşevik Parti gibi bir parti ve Lenin gibi bir önder vardı.

Bolşevik Parti'nin ilk nüveleri 1890'lara uzanıyordu. 1895 yılında, Petersburg'ta bulunan 20'ye yakın Marksist işçi grup ve derneğin Lenin'in önderliğinde birleşmesiyle oluşan "Petersburg İşçi Sınıfının Kurtuluşu İçin Savaşım Birliği" Bolşevik Parti'nin ilk adımdır.

"İşçi Sınıfının Kurtuluşu İçin Savaşım Birlikleri" kısa sürede Rusya'nın diğer büyük sanayi merkezlerine de yayıldı. Savaşım Birlikleri 1898 yılında birleşerek Rusya'nın ezilenlerini devrime götürecekti partiyi kurdular: **Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi (RSDİP)**.

Ekim Devrimi'nin en belirleyici yanlarından biri, Parti olgusudur. Denilebilir ki, Marksist-Leninist devrim teorisi açısından Parti'nin yeri, esas olarak Ekim Devrimi içinde şekillenmiştir.

Ekim Devrimi, ideolojik birliğini sağlamış, sıkı bir disipline ve işleyişe sahip bir Parti yaratılmadan iktidar alınamayacağını, alınsa bile uzun süreli korunamayacağını gösteren tarihsel bir deneyimdir. RSDİP içinde kuruluşundan devrime kadar yoğun ideolojik mücadeleler verilmiş, Bolşevikler-Menşevikler şeklinde ayrılmalar olmuş ve sonuçta Lenin'in öngördüğü gibi "çelik bir disipline sahip, illegaliteyi uygulayan" bir parti oluşturulmuş, devrim partinin kurmaylığında örgütlenmiştir.

Rusya'nın koşulları ve 1905 Devrimi

İktidarda büyük toprak ağalarının iktidarı olan Çarlık rejimi vardı. Rusya, Lenin'in tanımıyla "geri kalmış emperyalist feodal bir ülke" idi. Nüfusun ezici çoğunluğunu (5/6'sını) köylülük oluşturuyordu. Tarım, toprak köleliğine dayanıyordu. Çarlığın yönetimindeki ülkenin köylerinde de, şehirlerinde de açlık, yoksulluk hüküm sürüyordu. 1800'lerin sonlarından itibaren fabrikalarda işçilerin direnişleri görünmeye başladı. Direnişler, Çarlık polisinin şiddetiyle bastırılıyordu. 1900'lerin başlarında, 1903'teki büyük ekonomik bunalım nedeniyle, köylülüğün ve işçilerin yaşam şartları dayanılmaz hale gelmişti.

RSDİP bu dönemde fabrikalarda örgütleniyor, birçok "işçi grubu" kurulmuştu.

1905'in 22 Ocakında Petersburg'taki işçiler, Çar'a bir dilekçe sunmak üzere, Kışlık Saray'a doğru, büyük bir yürüyüş düzenlediler. Yaklaşık 200.000 işçinin katıldığı bu yürüyüşte işçilerin talepleri şunlardı: "İş gününün 8 saate indirilmesi, asgari ücretin en az bir ruble olması ve fazla mesainin kaldırılması..."

Çar'ın askerleri, silahsız, savunmasız yürüyen işçilerin üzerine ateş açtılar. Çarlığın Kışlık Sarayı'nın önündeki karlar kızıla boyandı. 1000 işçi katledildi bu saldırıda. Günlerden pazardı, bu katliam Rusya devrim tarihine "Kanlı Pazar" diye geçti.

Bin işçinin öldürüldüğü saldırı ülke çapında bir eylem dalgasına yol açtı. "Kahrolsun zorbalık" sloganıyla grevler, gösteriler başladı. Grev yapan işçilerin sayısı 500 bine ulaşmış, eylemler Moskova, Bakü, Petersburg, Varşova, Riga gibi kentlere yayılmıştı. Birçok yerde günlerce süren barikat

savaşları verildi. Eylemlerin birçoğuna RSDİP üyeleri veya onların öncülüğünde oluşturulan işçi grupları önderlik ediyordu. Genel grev ve barikatlar, silahlı eylemler bütünleşti. Tam bir devrim durumuydu yaşanan. Ancak devrim, Çarlığın kanlı saldırı ve katliamlarıyla bastırıldı. Lenin, o zamanki durumu *“Çarlık artık devrimi bastırarak güçte değil; devrim ise, hala, Çarlığı alaşağı edecek kadar güçlenmedi”* diye özetliyordu.

1905 devriminin yenilgisi, başta aydın kesimler olmak üzere, kimi kesimlerde sağa savrululara yol açtı. Aydın kesimler içinde idealizm, dincilik yayılırken, RSDİP içinde veya ona yakın çevrelerde de umutsuzluk, devrime inançsızlık boy gösterdi. Bolşevikler bu dönemde de ayakta kaldılar. Yeniden daha büyük bir kararlılık ve devrim inancıyla örgütlenmeye yöneldiler. Çünkü onlar, 1905 yenilgisinde, devrimin imkansızlığını değil, tersine olabilirliğini görmüşlerdi.

Aydınlanma, netleşme, devrime yönelme

1905 yenilgisinin ardından bir yandan yaralar sarılıp, yeniden örgütlenilirken, bir yandan da RSDİP içinde ideolojik mücadele sürüyordu. Rusya artık yeni bir devrim sürecine giriyordu. Menşevikler ise, bu devrimi örgütlemek bir yana, sosyalist bir devrim konusunda, iktidarın proleterya tarafından alınması konusunda farklı düşüncelere sahiptiler. Böyle bir bulanıklık içinde partiyi örgütlemek de, kitleleri devrime kanallı etmek de mümkün değildi. 1912’de Menşevikler partiden tasfiye edildiler.

1900’lerin başlarına kadar, devrimlerin önce Avrupa’nın gelişmiş kapitalist ülkelerinde olacağı öngörülmüyordu. 1905 devrimi, yenilgiye uğrasa da, bunun artık geçerli olmayacağını gösteriyordu. Emperyalizm dönemiyle birlikte **proleter devrimler** çağına girildiğini ve devrimlerin gerçekleşmesi için objektif koşulların oluştuğunu belirten Lenin, devrimin *“emperyalist zincirin en zayıf halkasından”* başlayarak diğer emperyalist ülkelere sıçrayacağını öngörüyordu. Zayıf halka, Rusya’yıydı.

Paylaşım savaşı ve devrim

1914’te başlayan 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı, Rusya’nın içinde bulunduğu ekonomik, siyasi krizleri derinleştiren bir rol oynadı. Lenin, bu noktada bir kez daha doğru bir taktiğin, doğru bir şiarın devrim mücadelesinde ne kadar önemli olduğunu gösterdi. Bolşevikler, paylaşım savaşı karşısındaki politikalarını *“emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürmek”* olarak belirlediler.

Rus ordusu cephede yenilgilere uğruyor, halkın açlığı büyüyor, ordudan kaçışlar başlıyordu. Bolşevikler, askerler içinde de yoğun bir propa-

ganda ve örgütlenmeye yöneldiler. Ama aynı zamanda köylülük içinde de örgütlenme yaygınlaştırıldı. (özellikle köylülük içinde örgütlenen farklı örgütlenmeler de vardı).

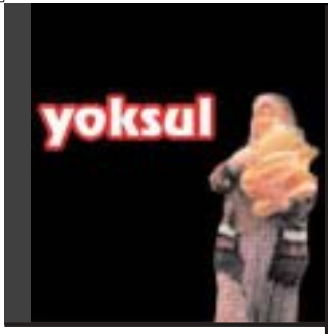
1917 devrimler yılı oldu. İlk devrim, Şubat devrimiydi. Köylüler, işçiler ayaklanmıştı, ama henüz iktidarı devralabilecek durumda değillerdi. Şubat devrimi, burjuva demokratik bir devrimdi; iktidara burjuvazi geçti. Ne var ki burjuvazinin iktidarı sağlam, gerçek bir iktidar da değildi. Bir yanı sıra Çarlığa, bir yanı sıra işçi, köylü örgütlenmelerine dayanmaya çalışıyor, manevralarla Bolşevik örgütlenmeyi etkisizleştirmeye çalışıyordu. Bolşevikler düzenin meclisinden (Duma) çekilerek bu oyunu etkisizleştirdiler.

Ekim yaklaşıyordu. ülkede grevler, gösteriler adeta sürekli bir hal almıştı. İşçi, köylü, asker Sovyetleri örgütlenmiş, iktidar alternatifleri olduklarını göstermişlerdi. Yer yer “ikili bir iktidar” tablosu vardı zaten ülkede. Burjuvazi bu duruma son vermek için saldırıya geçti. Ama artık yapabileceği bir şey yoktu. Bolşevikler bu saldırıya “Bütün iktidar Sovyetlere” şiarıyla cevap verdiler. Artık iktidar saati gelip çatmıştı.

17 Ekim, Lenin’in deyişiyle “bir gün öncesinin erken, bir gün sonrasının geç” olacağı bir tarihi. Bolşeviklerin önderliğinde ayaklanan işçiler, köylüler, burjuvazinin iktidarını da devirerek işçilerin, köylülerin, askerlerin sovyetlerinin iktidarını ilan ettiler. Emperyalizmin kışkırttığı karşı-devrimci saldırılara karşı, 1917’den 1920’ye kadar süren bir “iç savaş” yürütüldü. Emekçilerin iktidarı pekiştirildi.

Bu devrim, Sovyet halklarına, ulusal, sınıfsal haklarını kazandırdı. Halkın sağlık, eğitim, konut, iş gibi temel sorunları çözüldü. Sovyet halkları Hitler faşizmi karşısında olduğu gibi kahramanlıklar yarattı. Sovyet devrimi, başka halkların devrimlerinin yolunu açtı. Bu yazı kapsamında değinmeyeceğimiz bir süreç sonunda ise, sosyalist yönetim revizyonistleştirdi, revizyonizm emperyalizmle uzlaşmayı tercih etti. Dünya devrimleri desteklenmedi, parti halktan koptu. Halka dayanmayan sistem sonunda emperyalizmin ekonomik, kültürel darbeleri, komploları altında çöktü.

Fakat bu geçici sonuç, Ekim Devrimi’nin ne değerini, ne önemini, ne de zaferini gölgeleyemez. Tersine, 1990’larda kaybedilenin ne kadar büyük olduğunu gösterir.

AKP İktidarı (riyakar islamcılık) Sürüleştirmiş Bir Halk Yaratmak İstiyor

Devlet İstatistik Enstitüsü'nün geçen yıl gerçekleştirdiği ve ilk sonuçlarını açıkladığı Hane Halkı Harcama Anketi sonuçları açıklandı.

Burjuva basında kimilerinin “**utanç tablosu**” dediği, kimilerinin “**sosyal patlamanın zemini işte bu**” diye oligarşiyi uyardığı sonuçlardan birkaç örneği aktarmadan önce bir noktayı hatırlatalım. Araştırmada, “en zengin yüzde 20” ile “en yoksul yüzde 20” karşılaştırmaları yapılmakta. Unutulmamalı ki, “en zengin yüzde 20” olarak ifade edilen yaklaşık 3 milyon 289 aile üzerinden yapılan hesaplamalarda, çok daha azınlık bir kesimi oluşturan oligarşinin tekellerinin sömüründen aldığı payı olduğundan düşük göstermektedir. Büyük uçurum bu şekilde gizlenmektedir. Buna rağmen, bu rakamlar bile Türkiye tablosunu görmeye yeterlidir.

Yoksula Sağlık, Eğitim, Ekmek Yok!

Bu hatırlatmanın ardından araştırmadan bir kaç örnek aktaralım:

- Eğitim harcamalarının % 73'ünü en zengin 3 milyon 289 aile, % 27'sini ise geri kalan 13 milyon 156 bin aile yaptı. En yoksul %20 ile en zengin % 20 arasındaki fark 324 kat.

- En yoksul % 20'nin sağlık harcamalarındaki payı, % 4.2. En zengin % 20'ninki ise % 51.6.

- Giyim harcamalarının % 51'ini; mobilya, ev aletleri harcamalarının % 73'ünü, eğlence ve kültür harcamalarının % 75'ini en zengin 3 milyon 298 bin aile yapıyor.

Başka harcamalarda da durum benzerdir.

'Sürüleştirilmiş Halk' İsteniyor

İşte bu yoksulluk tablosu, başka biçimlerde de karşımıza çıkıyor. Yardım dağıtımları, iftar çadırları önünde oluşan kuyruklar gibi.

Hal böyle olunca, halkın yoksulluğuna çare bulamayan düzen ve onun iktidarı AKP, çareyi halkı, içinde bulunduğu yoksulluğa alıştırmakta buluyor. Halkın dilencileştirilmesi, yardımlarla yaşamaya alıştırılması politikası da burada ifadesini buluyor.

Halk ne kadar yardıma muhtaç hale gelirse, AKP islamcılığı, böylece zekatla, yardımla yaşar hale getirdikleri halka yaptıkları yardımlarla “ha-

yır sahibi” olurlar. Halk o kadar onlara bağımlı hale gelir. Bu arada “öteki dünyayı” da garantilemiş olacaklar! Bağışmılaşan halk da, sürü haline gelir. Osmanlı izledi bu politikayı. Şimdi AKP izliyor. Dini bir vecibeyi yerine geti-

riyor, yoksulları düşünüyör havasında halkı sürüleştirmek istiyorlar.

Halk ne kadar sürüleştirilirse, riyakar islamcılık ve tekeller o kadar huzur bulurlar. Sürüleştirilen halk, hak alma bilinci yokedilmiş, beyni iğdiş edilmiş, el açan, yalvaran, verilenle yetinen halk olur. Kızılçık sopasıyla yemek kuyruğuna sokular, sesi çıkmaz, çünkü o yemeğe muhtaçtır. Hayvanın önüne yiyecek atar gibi üç beş poşet gıda ile, bir kap yemekle yaşa denilir, sesi çıkmaz, çünkü tarikat holdingi reklamı poşetlerden çıkacak bir kilo makarna iki günlük nafakasıdır. “İş bulmuşsun daha ne istiyorsun” der, sesi çıkmaz, çünkü kadercilik aşılanıyor öte yandan. Halk sürüleştikçe, AKP iktidarı, işi kolay çoban olacaktır.

İftar Çadırlarındaki Onbinler, İktidarın Yoksuldan Yana Olduğunun Değil, Tam Tersine Olmadığının Kanıtıdır

Sadece İstanbul'da, her ilçenin meydanlık yerlerine kurulan iftar çadırları, sürüleştirme politikasının çıplak hale geldiği görüntüleri herkesin gözüne sokmaktadır. Her birinin önünde binlerce insan kuyrukta. Herbirinden günde 10-15 bin insan yemek yiyor. Kameralar, utangaç görüntüleri kaydediyor her gün. Her çadırdaki bir AKP'linin ya da holding patronunun şovu izleniyor. Ne kadar yoksulu düşündüklerini anlatma fırsatı buluyorlar böylece. Duvara asılmış bez afişte, “bugünkü yemekler falanca kişiden...” diye reklamları yapılıyor, 11 ay soyup bir ayda halkı aldatan riyakarların.

Bir tas çorba için çadırların önünde toplaşan yoksullar, AKP iktidarının siyaset masasında malzemeye dönüştürülüyor. Onlar yoksulluğu kullanmayı, sömürmeyi çok iyi bilirler. Bu görüntülerle yoksuldan yana olacaklar ya! O çadırların varlığı bile, bu kadar hıncahınç dolu oluşu bile, başka kanıta gerek bırakmadan, bu ülkeyi yönetenlerin yoksuldan yana olmadığını gösteriyor. Bu kadar yoksulun olduğu bir ülkeyi yönetenlerin, yoksuldan yanalıkları basit birer şovdan, halkın oyunu almak için sömürmekten, siyasi ranttan başka bir anlam taşımaz. Hangi kılıfa sokarsa soksun, kapitalizmi savunan hiç kimse yoksuldan yana olamaz. Kapitalizm, tekellerin düzeninin adıdır. AKP iktidarı kapitalizmi en pespaye haliyle savunuyor.

AKP, 'yoksuldan yanalık' oyununu daha arsız, pervasız ve daha 'islami' kılıflara büründürerek, bu konudaki tecrübesini de göstermektedir. "**Tarikat kardeşliği**" diyerek en azgın emek sömürsü yapan, halkın parasını toplayıp dolandıran tarikat holdinglerinin soyundandır onlar.

Seçim propaganda çalışmalarını, tarikat örgütlenmelerini nasıl yaptıklarını hatırlayalım.

Savundukları kapitalist yağma düzeni halkı aç bırakır, onlar yoksulluğu, poşetlere doldurulmuş bir kaç kilo kuru gıda ile örgütlenmeye ve oya dönüştürürler. Hep böyle yapmadılar mı?

İftar çadırlarına, yardım kuyruklarına yansıyan, yarattıkları tablodan utanmaları gerekirken, büyük bir övünçle, "yoksula yardım ediyoruz" demeleri ise salt arsızlık değil, sürüleştirmenin propagandasıdır. Büyük bir övünçle, kaç yoksulun karnını doyurduklarını gösteriyorlar medya eşliğindeki iftar çadırlarında.

Peki kim yarattı bu kadar yoksulu? Kim yenilerini ekliyor yoksullara? Kim, bütün dünyada halkları yoksullaştıran IMF politikalarını canhıraş savunup uyguluyor? Sorularını kimse sormaması için de baskıya, zulme başvuruyorlar.

AKP, ekonomiyi düzeltiyormuş!... Geçin bu masalları. Düzelen ekonomi iftar çadırlarında, yardım dağıtım kamyonlarının etrafına toplanıp birbirini linç edercesine bir paket bulguru almaya çalışan halk gerçeğinde görülüyor.

Düzelen, kendi kasaları, hizmet ettikleri tekelin borsaları, piyasalarıdır. Oradaki rakamlar yükseldikçe, aynı oranda yoksulların sayısı da, işten atılanların sayısı da yükseliyor.

'Yardım' da Hırsızlıklarına Alet

Ankara'da, Belediye'nin rakamlarına göre, Büyükşehir sınırları içinde 600 bin aile yaşıyor. Bunlardan 500 binine yani **6 aileden 5'ine**, yani yüzde 84'üne gıda yardımı yapılıyor. Bu yardımların, 240 binini büyükşehir belediyesi, 70 binini ATO, 100 binini ilçe belediyeleri, 100 binini de Sosyal Yardım Dayanışma Fonu ve diğer kurumlar yapıyor. Tümünün maliyeti ise 40-50 trilyon arasında.

80 yıllık cumhuriyetin başkentinde halkın çoğunluğunun "yardıma muhtaç" yaşaması gerçekse **AYIP**, yardım yapıyoruz diye belediyede, odada, hükümette soygun yapılıyorsa, başka **AYIP**!..

Yardım şovlarının bir başka boyutu da böylece gözler önüne seriliyor. Belediye veya değişik kurumların "yoksullara yardım" dağıtmak için yaptığı satın alma işlemlerinde tarikat holdinglerinin beslenmesi bir yanı iken, öte yanında da, aslında yapıl-

Yoksullaştıranlar, yoksulluğumuzu ranta dönüştürüyorlar. Utanmaları gereken yoksulluk tablosundan, "bakın yoksullara yiyecek dağıtıyoruz" diyerek övünüyor, yoksulları teşhir ediyorlar. İslamcılık kılıfı altında, yoksula yardım şovu yapanlar ikiyüzlü ve riyakarlardır. Kendi sömürü düzenlerine kimse itiraz etmesin diye, halkı sürü haline getirmek isteyenlerdir.

Bir avuç işbirlikçi tekelin, tarikat holdinginin, 70 milyon halkın gelirin eşit değere el koymasının, zenginle yoksul arasındaki korkunç uçurumun önüne, halk olarak örgütlenir, iktidarımız için mücadele edersek geçebiliriz.

Halkın dilencileştirilmediği, yardımlarla yaşar hale getirilmediği, yoksulluğun yardım kuyruklarında, iftar çadırlarında utanca bürünmediği, adaletin ve eşitliğin olduğu bir ülkeyi, ancak halkın iktidarında yaratabiliriz.

mayan ama yapılıyor gibi gösterilip kasalara indirilen "yardım"lar var. Ki, yapılan kısa bir araştırma, Ankara'da sözkonusu 500 bin aileye böyle bir yardımın ulaştırılmadığıdır. Peki nereye gidiyor? Çeşitli yollarla hortumlanıyor. Yoksula yapılacak yardım bile hortumlamak için malzeme haline getiriliyor.

Oligarşinin Vurgun Düzeni Bu: Hortumcu Bir Aile, 14 Milyona Bedel!

Uzanlar'ın sadece İmar Bankası'ndan hortumladığı 9 katrilyon ile, 14 milyon insanın, (3,3 milyon aile) bir yıllık harcamasının karşılanacağı hesaplandı.

Uzan'ı bu düzen yarattı. Ve sadece Uzan da değildir. Adı "zengin" olan, bize "işadami" diye pazarlanan zat-ı muhteremlerin tümünü araştırın, halkın cebinden çalınmış paraları bulursunuz. "İtibarlı" hırsızları yaratan, halkı yoksul bırakan kapitalist düzendir ve yıkılmadan Uzanlar bitmez.

**Orda bir köy var uzakta
Topraksızları, açları, işsizleriyle...
“Olduğunuz yerde kalın!” diyor iktidar**

**Olduğunuz yerde aç kalın,
Olduğunuz yerde ölün!**

**Tecrit ediyor onları köylerinde.
Açlığınıza, çaresizliğinize başbaşa kalın
diye kentlere vize koyuyor, yarın
sınırlarına muhafızlar dikecekler!
Köylerinizden gelip gökdelenlerdekilere
“gırtlığını kesecek” değilsiniz ya! Ama
kentlere gelerseniz “yakın tehlike”
haline geleceksiniz.
Yasak size kentler.**

**Yasak size bir lokma ekmek aramak.
Ölmek yasak size burjuvazinin
kentlerinde. Köyünüzde aç kalın,
köyünüzde ölün!**

Başbakan Tayyip Erdoğan büyük şehirlere “vize” koymaktan sözetti geçen hafta. Köyünden kalkan herkes istediği gibi gelmemeliydi İstanbul’a, Ankara’ya, İzmir’e. Başta İstanbul Belediye Başkanı Ali Müfit Gürtuna olmak üzere, büyük şehir başkanları da onay verdiler “vize” fikrine. Yerel seçimler yakın olduğu için “ama”lı, ancak”lı cümlelerle gerçek düşüncelerini biraz yumuşatmaya çalıştılar ama gerçekte kafalarının içinden ne geçtiği sır değil.

En az on yıldır bu proje zaman zaman gündeme getirilir. Büyük şehirlere yaşanan göçün ekonomik, sosyal birçok sonucu var elbette, ancak “vize” konusu, daha çok oligarşinin “güvenlik” sendromu yükseldikçe gündeme gelir. Özellikle gecekondulu yoksullarının eylemleri, direnişleri yoğunlaştığında, ilk ele aldıkları bu olur. Çünkü oligarşi için “güvenlik” herşeyden önce gelir. Gecekonduların ne yoksulluğu, ne halkın sağlıksız şartlarda yaşaması, ne şehirlerin “estetikliğinin” bozulması, ilgilendirmez onları. Gecekondular “tehlike” demektir oligarşi için.

Kentlerin, burjuvaziye karşı, eşitsizliğe, adalet-sezliğe karşı “homurdanan” mahalleleridir gecekondular. Öfkenin uğultuları duyulur sokaklarında.

Gecekondulu semtlerini uyuşturucu, fuhuş ba-

Açlara VİZE

taklığı yapmak da, büyük şehirlerin girişinde vize uygulamak da aynı iktidarın uygulamalarıdır. İkisinde de amaç aynıdır.

Özal ve onun belediye başkanları gibi pervasız burjuvalar, vize uygulanmasını utanmazca, arsızca savundular daha önce. Ne ilginçtir ki, “biz halkın içinden geliyoruz” diyen bir iktidar gündeme getiriyor şimdi vizeyi.

Tekelci burjuvaların isteğidir bu.

Büyük şehirlerde, işçilere karşı kullanılacak yeterince işsiz birikmiştir. Fazlası birçok sosyal sorunlara yol açtığı gibi, “tehlike”yi büyütmekten başka işe yaramayacaktır. Tayyip Erdoğan, tekeli burjuvazinin isteğini hemen sahiplenmiştir.

Tecrit politikası, hayatın her alanına uzanıyor. Vize uygulanması demek, köylüyü, köyünde tecrit etmek demektir. Köylüye, aç, işsiz bırakıldığı yerde öl dayatmasıdır.

IMF Programları Göçü ve

Gecekondulaşmayı Devam Ettirecektir!

Unakıtan, Erdoğan, kat karşılığı gecekondularını yıkacaklarını söylüyorlar. Yapamazlar. Üç bin beş bin yaparlar, ötesini yapamazlar. Devletin ne ekonomik gücü, ne sosyal politikaları buna izin vermez. Ama bunun da ötesinde daha büyük engel, IMF talimatları doğrultusunda uygulanmakta olan tarım politikalarıdır. Köylülük, her geçen gün artan ölçüde topraksızlaşmakta, üretim yapamaz hale gelmektedir.

Köyde, topraksız, işsiz kalan milyonların yapabileceği tek şey, kendilerinden önce topraksızlaştırılanların, işsiz bırakılanların yaptığıdır. “Taşı toprağı altın” diye gelmeyecekler büyük şehre. Artık herkes İstanbul’da, İzmir’de, Ankara’da taşın toprağın sömürüye kesmiş olduğunu biliyor. Bir parça ekmek için, bir tas çorba kaynatılabilmek için gelecekler büyük şehirlere. İş arayabilmek için önce başlarını sokacakları bir göz kondu yapacaklar kendilerine.

Bakın İstanbul’a; gecekondulaşma nerelere uzandı. Daha da uzanacaktır. Nerede bir boş arazi varsa, oraya gidecek göç edenler. Başka çareleri mi var? IMF politikaları sürdükçe, kimse de engelleyemez bu göçü. Vizeyle de engelleyemezler.

Açlar ve işsizler yığını, tüm sömürü düzenleri için aynı zamanda “yıkıcı” bir güçtür. O “yığın”, gecekondulu semtlerinde birikiyor, vizeleriniz de, yozlaştırma politikalarınız da, terörünüz de iflas edecek. Gecekonduların öfkesinin ayağa kalkmasını engelleyemeyeceksiniz.

MGK yönetmeliği ve AKP'nin '81 il' genelgesinin;
Eken'leri savunan Adalet Bakanı'nın;
Süren işkencelerin ve aklanan Susurlukçuların;
Tecrit zulmünün ve 107 ölümün;
Gösterdiği tek gerçek:

SUSURLUK AKP İKTİDARIYLA SÜRÜYOR

Türkiye'de rejimin, anlatıldığı gibi demokrasi değil faşizm olduğunu, devletin "hukuk devleti" değil, kontrgerilla devleti olduğunu gözler önüne seren "kaza"nın yıldönümü, 3 Kasım.

3 Kasım 1996'da, Susurluk'ta meydana gelen kazada, ortaya saçılan pislikler, kazada ölenlerin kimlikleriyle sınırlı kalmamış, süreç içinde **Susurluk kararının**, Cumhurbaşkanı, hükümet, Genelkurmay ve bürokrasiden oluşan **devletin zirvesinde (MGK) alındığı**, bizzat o zirveye katılan Mehmet Ağar tarafından ifade edilmişti. Susurluk'un devlet olduğu konusunda kimsenin kuşkusu yoktu. Kimisi siyasi körlüklerinden, daha çok da icazet kaygılarından kaynaklı Susurluk'u, "Çiller-Ağar-Bucak" çetesi diye tanımladı. Yine süreç, bu düşünceleri tutup bir kenara attı; geriye politik, askeri, ekonomik örgütlenmesi ile Susurluk devleti kaldı.

Susurluk; "binlerce operasyon"da dökülen halkın, devrimcilerin kanıdır.

Susurluk; uyuşturucunun, mafyanın, faşistlerin, apoletli generallerle, polisle, siyaset ve bürokrasi ile iç içe geçtiği pislik yumağıdır.

Susurluk; sadece bunlarla da sınırlı değil, halka karşı uygulanan bir politikanın, Türkiye'yi yönetme tarzının, halka karşı savaşın adıdır.

Susurluk'u Unutturmak İsteyenler, Susurluk'u Savunan Ve Sürdürenlerdir

AKP yalakası medya, AKP'nin seçim zaferinin yıldönümüne ilişkin yazılar yayınladı 3 Kasım'da, ama Susurluk üzerine tek kelime edilmedi. O, unutturulmak istenen tarihti. O günlerde "hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" diyenlerin büyük çoğunluğu şimdi AB'cilik bayrağını dal-

galandırıyor. Onlar için de, 'güllük gülüstanlık, hiçbir sorunun olmadığı' Türkiye manzarası, 'AB'ye uyum'a denk düşüyordu. 'Çözülmişti' bu sorunlar, Susurluk diye bir şey 'geçmiş'ti!

İsteniyor ki, böyle bir olay bu ülkede yaşanmadı diye düşünölsün. Böylece, devrimcilerin onyıllardır anlattığı gerçeklerin herkesçe göröldüğü Susurluk devleti, varlığını koruyabilsin.

O "devlet" deyip kutsadıkları, halkın başına zulümle inmekten başka hiçbir yerde görönmeyen yapının nasıl örgütlendiğı, dönemin Cumhurbaşkanı Demirel'in o meşhur itirafı ile söylersek; nasıl "rutin dışı" işler yaptığı, muhalif kesimlere, devrimcileri, demokratlara, Kürt yurtseverlerine yönelik nasıl cinayetler işleyip, kayıplar ve katliamlar gerçekleştirdiğı, tüm bu kan ve vahşetin yanısıra nasıl askeri panzerlerle uyuşturucu kaçakçılığı yapıldığı, katliamları karşılığında infaz mangalarının kirli işlerine nasıl gözyumulduğı... Evet tüm bunların nasıl devlet tarafından yapıldığı ve yaptırıldığı unutulsun isteniyor. Susurluk'u kısmen anlatan, ciltler dolusu kitaplara konu olan Susurluk raporları tozlu raflarda unutulsun isteniyor.

Unutturmak isteyenlerin bir kesimi "**onlara yine ihtiyacımız olabilir**" diye, ölüm mangalarını parlatan burjuvazi ve onun medyası ise, diğeri bir kesim de AKP iktidarındır. "Yolsuzlukla mücadele"den, "demokratikleşme" bolca sözediyor, ama düzenin mahkemeleri tarafından bile ucundan da olsa tanımlanan Susurluk üzerine tek bir kelime etmiyor AKP iktidarı. Bugün AKP iktidarını oluşturan kadroların büyük çoğunluğu Susurluk döneminde Refah-Yol iktidarında Erbakan'ın milletvekili idiler. Erbakan Susurluk için "fasa fiso" demişti. Bugünküler, o "gömleğı çıkardılar" ya; hiçbir şey söylemiyorlar.

Ama bu derin sessizliğin altında yatan esas olarak Susurluk'a sahip çıkmaları. Tıpkı ucu kendilerine dokunan 28 Şubat dışında cuntalara karşı çıkmadıkları, meşru gördükleri gibi, Susurluk'a da, kendilerine zarar vermiyorsa karşı değildir. Karşı olmadıklarının en açık kanıtı Susurluk politikalarını, yani halka karşı savaş çetili biçimlerde sürdürüyor olmalarındadır. Gene-

Sayı 85

33

9 Kasım
2003

Bu gerçek hiç değişmedi; bugün de geçerli!

rallerle çatışmalarının en üst seviyede yaşandığı dönemlerde dahi, generallerin Susurluk'un merkezindeki güç olduğunu dahi dile getiremiyorlar. Çünkü, o gün Susurluk kararını alan "zirve"nin, bugün ortağı durumundalar.

"Zirve"de isimler değişiyor, işlev değişmiyor.

Evet! Susurluk devleti varlığını koruyor. Sürecin, halk muhalefetine gelişimine paralel olarak "ben buradayım" diye kayıp, işkence, baskı, psikolojik savaş yöntemleri ile kendini gösteriyor. AKP iktidarının islamcı maske ile uyguladığı politikalarla bütünlüklü bakıldığında da, halka bakışta, muhaliflerin yok edilmesinde, susturulmasında, Kürt halkının inkarı, örgütlü güçlerinin imhası ve demokratik taleplerinin susturulmasında, 107 ölümlü tecritte ısrarda, halka karşı savaşı tüm ülkeye yayan genelgelerinde, Susurluk'u sürdürdüğü görülmektedir.

AKP, Susurluk'u Sürdürüyor

AKP iktidarının Adalet Bakanı Cemil Çiçek'in Susurlukçu Korkut Eken'i savunan, sahiplenilen açıklamalarının henüz mürekkebi kurumamıştır. AKP Susurlukçuları sahiplenmeyi pratik olarak da Çiftehavuzlar katliam davasında gösterdi. Bir kısmı adı Susurluk'ta ortaya çıkan infazcılar, tüm belgelere,

raporlara rağmen beraat ettirildi. Yine bir yıllık süreçte "AB'ye uyum" şovlarına, aklanan işkenceciler, gözaltında ve meydanlarda işkenceler, Kürt halkı üzerine estirilen terör, köylülere

yönelik infaz ve işkence eşlik etti.

Son birkaç aylık süreçte ise, biri Genelkurmay'a ait olmak üzere, iki belge, Susurluk'un devlet olduğunu ve halka karşı savaşın sürdürüldüğünü gözler önüne serdi.

MGK Genel Sekreterliği'nin gizli yönetmeliği, Susurluk devletinin en önemli merkez karargahlarından birine ışık tutuyordu. "MGK'nın yetkileri kısıtlandı, demokratikleşiyoruz" tartışmaları yapılırken, **AKP'li İçişleri Bakanlığı'nın 81 ile gönderdiği genelge** ortaya çıktı. Ayrıntılarına sayfalarımızda yer verdiğimiz genelge, AKP'nin halka karşı savaşının belgesiydi.

'Susurluk Pisiğini Devrim Temizler' Şiarı Hep Gündemde Olacak

Susurluk, bu ülkede devrimciler oldukça unutulmayacaktır. Susurluk pisiği, devlet örgütlenmesi ile iktidarlara ile karşımızda duruyor. Halk olarak onları yerlebir etmedikçe, Susurluk'u unutmaya hakkımız yoktur.

Pisiği yok edecek, halka karşı savaşan devleti yerlebir edecek tek güç ise, halkın iktidardır, devrimdir. Devrimcileri tecritle yoketme çabaları da, bu gerçeği değiştirmeyecek! Susurluk pisiği bu ülkeden, mutlaka bir gün kökünden kazınip atılacak.

Ä Susurluk değişmedi

Kocaeli Savaş Karşıtları Platformu, 3 Kasım günü yaptığı eylemle, Susurluk'ta ortaya çıkan gerçeklerin üzerinin kapatıldığını belirtti. Eylemde, platform adına bir konuşma yapan, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi sözcüsü Yılmaz Şen, Susurluk'taki devletin uzantısı olan gerçeklerin gizlenmeye çalışıldığını belirterek, komisyonların da göstermelik kaldığını söyledi.

Deşifre edilen birkaç kişi dışında, asıl sorumlu makamlarda olanların ifadelerinin dahi alınmadığını hatırlatan Şen, konuşmasını şöyle sürdürdü:

"Adalet Bakanı Cemil Çiçek, Susurluk sanıklarını savunarak 'Bunlar suç işledilerse bile davul zurna ile deşifre edilmemeliydi, lazım olduklarında bir daha bu insanları nereden bulalım' gibi sözler söyledi. Bu sözler unutulmamalı ve unutulmayacak. Geçen 7 yıllık süre içinde Susurluk gerçeği değişmemiştir." Şen, Susurluk'ta adı geçen tüm sorumluların yargılanması gerektiğini belirterek açıklamaya son verdi.

Ä Susurlukçular İşgal Ortaklığı Yapıyor

İkitelli Emperyalist İşgal Karşıtı Platform 1 Kasım günü yaptığı meşaleli yürüyüşte, Susurluk devletini protesto etti.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin de aralarında bulunduğu platform İkitelli Köyüçü'nde yaptığı ve 100 kişinin katıldığı eylemde, "Irak Halkı Yalnız Değildir", "İşgale ve Tecrite Hayır" ve "Susurluk Devlettir; İcraatlarına Devam Ediyor" dövizleri taşıdı. Platform adına yapılan açıklamada ise, Susurluk faillerinin bugün işgal ortaklığı yaptığı dile getirildi.

İlerleme mi? Gerileme mi? Oyalama mı? Oyalayan Kim, Oyalanan Kim?

AB'nin "ilerleme var" raporunun yayınlandığı saatlerde, Kızılay'da haklı, meşru taleplerini dile getirmek için demokratik haklarını kullanan öğrencilere panzerlerle, gaz bombalarıyla saldırılıyordu...

AB'nin "hapisanelerde durum iyileşti" raporunun yayınlandığı gün, Buca Hapishanesi'nde çocuk mahkumlara işkence yapılıyor, F tiplerinde tecrit tüm sertliğiyle sürüyordu...

Avrupa Birliği Komisyonu, Türkiye'ye ilişkin "İlerleme Raporu"nu açıkladı. Türkiye oligarşisi ve medyası, raporun neredeyse sadece Kıbrıs'la ilgili maddesini tartıştılar. Çünkü bu madde, oligarşinin geleneksel politikaları açısından da, oligarşinin Kıbrıs'taki sadık kuklası Denktaş açısından da "kabul edilemez"di! Ama Kıbrıs'la ilgili maddenin hem AB, hem oligarşi tarafından bu kadar öne çıkarılması sadece bu nedenle değildi.

AB Raporu'ndaki Kıbrıs maddesi, AB için de, oligarşi için de "uyum" süreci üzerinden karşılıklı hesap ve manevraları sürdürmek için çok uygun bir malzemeydi. AB Komisyonu sözcüsü Günter Verheugen zaten açıkça söylüyordu: "Kıbrıs Kopenhag kriterleri içinde değil, bu bir siyasi tercihtir." Türkiye ise, rapora karşı "sert" bir açıklama yapıp "Kıbrıs şart olamaz!" diyordu. Dolayısıyla şimdi her iki taraf da biçimsel uyum prosedürleri yerine getirilmiş olsa bile, Kıbrıs konusunu malzeme yaparak süreci istedikleri gibi uzatıp-kısaltma, gerip-yumuşatma imkanına sahipler... Peki böyle bir malzemeye neden ihtiyaç duyuyorlar?

AB-Oligarşi pazarlığı ve ittifakı

Bu sorunun cevabı, AB'nin ve oligarşinin "AB'ye uyum süreci"nden beklentileriyle ilgilidir. Türkiye'nin AB'yle bütünleşmesinden hem Avrupa emperyalizminin, hem Türkiye oligarşisinin çıkarları ve beklentileri vardır. Ama iki ta-

raf da, bunu kendisi için en elverişli ekonomik-siyasi koşullarda yapmayı istiyor.

AB'nin "Kıbrıs dayatması" da, oligarşinin "Kıbrıs direnişi"de bu pazarlığın devamıdır. Pazarlık sürecidir. Pazarlık sürerken, sömürde ve zulümdeki ittifakları da hiç bozulmadan sürecek tabii.

Her iki taraf da, Türkiye'deki halk hareketini bastırma, tasfiye etme ve devrimci mücadeleyi yok etme konusunda hemfikirdir. "AB'ye uyum"un bir bölümü buna hizmet etmektedir. AB süreci, aynı zamanda Türkiye faşizminin ömrünü uzatma sürecidir. Bu noktada **demokrasiçilik oyunu, AB-oligarşi işbirliğiyle** sürdürülüyor. "İlerleme Raporu" bu oyunu açıkça gösteriyor zaten.

Oligarşi AB'yi, AB oligarşiyi, ikisi birden halkı oyalıyor

Rapordaki bazı bölümleri aktaralım:

"MGK'nın görevleri, yetkileri ve işleyişi yapılan reformlarla esasından tadil edildi. Yapılan reformla asker-sivil ilişkisinin çerçevesi AB üyelerindeki uygulamaya daha da yaklaştı. MGK Genel Sekreteri'nin rolü gözden geçirildi ve yürütmeye ilişkin gücü ilga edildi."

Temel haklarda büyük ilerlemeler var... Demokratikleşmede, sivilleşmede ilerlemeler var...

Oysa yazımızın başındaki spotlarda aktardığımız gibi, faşizmin esasında hiçbir değişiklik yok. Tüm olgular, özellikle son zamanda işkencelerin, infazların, gözaltıların arttığını gösterirken, AB'nin "ilerleme" raporunun "hesaplı" olduğu daha da sırtıyor.

Raporun hapishanelerle ilgili bölümü ise çok daha çarpıcı. Şöyle deniyor.

"Hapishaneler reformu devam ediyor ve mahkumların hakları geliştirildi... Cezaevi sistemi sayesinde bu alandaki durum belirgin bir şekilde iyileşti... Ancak filiyatta avukatlarla görüşmelerde hala sorunlar var."

Tüm sorunlar çözülmüş, tecrit yokmuş, sadece avukat görüşü sorunu varmış! Objektifliği bakın! İşkencenin en kaba biçimini, falakayı, elektiriği, dayağı öne çıkarırken, işkencenin en inceltirilmiş biçimi olan tecrit hücrelerini bir "iyileşme" olarak değerlendiriyor. Bu örnek, AB'ye uyumun, Kopenhag Kriterleri'nin niteliğini de ele veriyor. Baskıyı zulmü inceltin! Faşizm sürsün ama kitabına uydurulsun. Devrimcilere karşı her şey serbest; onları yok etme politikası Kopenhag Kriterleri'ne uygundur!

AB zulmü onaylıyor, oligarşi AB'yi şahit gösterip faşizmi perdeliyor. Bir oyalama olduğu açık; kimin kimi oyaladığına gelince. Şöyle denilebilir; Türkiye oligarşisi AB'yi, AB oligarşisi, ikisi birden Türkiye halkını oyalıyor.

AB-AKP işbirliği

AB raporunda çok dikkat çekici bir AKP övgüsü var. Daha önce aynı övgüleri DSP-ANAP-MHP hükümetine de yaptığını unutmayın. Niye övmesinler ki? Avrupa emperyalizminin her istediğini yapıyorlar. Esnek çalışmadan F tiplerine, Yerel Yönetim Yasası'ndan "Kamu reformu"na kadar hepsi Avrupa tekellerinin ve onların ülkemizdeki işbirlikçilerinin istekleridir.

Heybeliada'daki ruhban okulundan Kıbrıs sorununa, avukat görüşünden, fiyat dengesine, KOBİ'lerden reel faiz oranlarına kadar değinmedik siyasi, ekonomik konu bırakmayan AB raporunda, işsizliğe, açlığa ilişkin hiçbir eleştiri yoktur hükümet politikalarına. Açlık, işsizlik AB'nin de umurunda değil; tersine, onun dayattığı ekonomi politikaları yaratıyor açlığı ve işsizliği.

Bu anlamda, AB raporunun da AKP propagandalarından farkı yok. AKP enflasyon düştü, ekonomi düzeliyor diye 21 pare top attıracak neredeyse ama öte yandan vergileri artırmaya, asgari ücretin dahi vergi dışı bölümünü iptal etmeye devam ediyor. AB, "ilerleme var" raporunu yayınladığı gün, Ankara'nın göbeğinden Buca koğuşlarına, F tipi hücrelerinden dağlara kadar her yerde devlet terörü sahneleniyor.

"Oyalama" böyle sürüyor.

Açlığın yaratıcıları, zulmün uygulayıcıları AB ve AKP esas-tan "uyum" içindedirler.

70 yıllık soygun bürokrasisi

AKP hükümeti tarafından "kamu yönetimi tasarısı" hazırlanırken, "kamuda yeniden yapılanmanın gerekçelerini ortaya koymak" için bir rapor hazırlatıldı. Başbakanlık Müsteşarı Ömer Dinçer'in başkanlığında hazırlanan rapor, esas olarak IMF'nin istediği kamu ve yerel yönetim reformu yasalarını haklı göstermeye hizmet ediyor. Bunu yaparken de ister istemez oligarşik düzenin bürokrasisini ve soygunculuğunu ele veriyor.

Rapordaki bazı belirlemeler şöyle:

"1950 sonrası ekonomi sürekli küçüldü, yoksulluk arttı."

"Türkiye'de 1927'de 63 il, 328 ilçe vardı, 2000'de il sayısı 81, ilçe ise 850 oldu."

"1950'li yıllardan sonra yerel yönetimlerin toplam kamu harcamaları içindeki payı giderek düştü. Halen yerel yönetim alanını düzenleyen 1580 sayılı kanun, 1930'da çıkarıldı. Cumhuriyet'in ilk yıllarının aksine merkezi idare giderek bütün görev, yetki ve kamu kaynaklarını kontrol etmeye başladı."

"Dünyanın en geniş personel ağı Ankara'da. 2 milyon 600 bin civarındaki kamu çalışanlarının yüzde 16'sı Ankara'da istihdam ediliyor."

"2003 yılı bütçesi rakamlarına göre, sadece konsolide bütçe kapsamı içine giren kuruluşlarda 85 bin taşit, 2 bin 645 sosyal tesis, 224 bin 401 lojman bulunuyor."

Tablonun gösterdiği tam bir bürokrasi cumhuriyetidir.

Tabii, durduk yerde büyümedi bu bürokrasi. Bürokrasi bir araçtır. Esas olarak da faşist baskı düzeninin aracıdır. Aynı zamanda düzen partilerinin arpalığı.

Radikal Gazetesi bu haberi **"popülist kafalarla devlet ne hale geldi?"** başlığıyla veriyor. Olayın "popülist politika"larla değil, "soyguncu politika"larla ilgisi vardır.

Belediyeler, KİT'ler düzen partileri tarafından arpalık olarak kullanıldığı için yapılmıştır tüm bu uygulamalar. Bundan kazançlı çıkan "popüler"(halk) değil, işbirlikçi burjuvazi, toprak ağaları, tefeci tüccar takımıdır.

"Popülizm" dedikleri esasında halkı aldatmak, oyalamak için yapılanlardır. Bunun suçlusu, sorumlusu kim? Yeni aynı; düzen partileri, yani AKP'yi de oluşturan kadrolar.

İllerin, ilçelerin, kasabaların eşraf takımına rüşvet dağıtarak sürdürülen bir "particilik" var bu ülkede.

Peki AKP'nin "Kamu yönetimi reformu" bu tabloyu tersine mi çevirecek? Hayır. Özünde değişecek bir şey yok. Bu sayımızdaki "Kamu Reformu Yalanıyla IMF Yasası" başlıklı yazımızda da ayrıca açtığımız gibi, olay yağmacı takımının değiştirilmesinden ibarettir. İşbirlikçi tekeli burjuvazi de, emperyalist tekeller de ülkemizdeki "rantiyeci"lerin genişliğinden yakınmaktadır. Onlar soygunu tekelleştirmek istiyor. "Kamu hizmetleri"nin piyasaya devredilmesi, lojmanların azaltılması, projelerin "devlet" elinden çıkarılıp yerelleştirilmesiyle bu istek karşılanmış olacaktır. Bu nedenle de belediye sayısı şu kadar artmış, bu kadar azalmış, halk açısından farketmeyecektir.

AKP Polisi, Böyle Yasadışı Çalışıyor

Üç “olay” iktidarın merkezinde, ‘hukuk devleti’nin başkentinde yaşandı. AB raporunun açıklandığı gün, Abdulkadir Aksu, **“işkence ve kötü muameleyi önlemek için çalışmalarımız sürüyor”** diyordu. Okuyun; AKP’nin polisinin nasıl yasadışı yöntemler kullandığını, keyfiliği ve bu polisin hiçbir “çalışma” ile kontra yöntemlere son vermesinin mümkün olmayacağını görün... Ve, bu keyfiliğin, iktidar tarafından tanınmış yetkiler olduğunu, işkencenin ve hukuksuzluğun devletin politikası olduğunu unutmayın.

Keyfilik 1: ‘Fail’ Mi Lazım; AKP Polisi Yaratır!

Keyfilikte sınır yoktur, kimse onlara, “neden” diye sormaz çünkü. Cumhuriyet’in 80. yıl törenlerini izlemek için tören alanına giden muhabirimiz Umut Şener, yanında, DİHA muhabirleri Sabiha Termizkan ve Sertaç Laleoğlu ile birlikte gözaltına alındı. (DİHA muhabirlerinin suçu, o anda muhabirimizin yanında bulunmaları) Muhabirimiz polisin çalışma yöntemini anlatıyor:

“Basın trübüne giderken, önümüz resmi ve sivil polislerce kesildi. ‘Neden’ dedik, ‘üst aramanız yapılmamış’ denildi. Bayan görevli geldi aradı. Emniyete götürülmek üzere araca bindirildik. Sorularımız, “siyasi şube cevaplayacak” diyorlardı. TEM’e gittik. Sözlü tacizlerden, bekleyişten, ‘bekle az sonra deşifre olacak nasılsa’, ‘üzerrinden pankart çıkmadı mı, birazdan görürsünüz’ gibi tehditlerinin ardından, sorgu odasına götürüldüğümde gözaltı gerekçem açıklandı.

Yine Aynı Masal: “Telefon İhbarı Dedi Ki...”

Savcılığın talimatıyla gözaltına alınmışız. Telefonla arayan ve kimliğini açıklamayan bir kişi ihbarında, ‘ben ve 4 kişinin tören alanına izleyici görünümünde girerek, burada F tipi cezaevleri ve ölüm oruçları ile ilgili pankart açarak eylem yapacağımızı’ bildirmiş! Aklıma, haberlerini yaptığımız, telefon ihbarı masallı komplolar geldi.

Her polis, üzerimin iyice aranıp aranmadığını soruyordu. Pankart çıkmalıydı ya! Bir yandan da çantada bomba var mı diye soruyorlardı. Törenin bitim saatinde serbest bırakıldım. Neden alınmış, neden bu kadar tutulmuştum, kimseye hesap verme ihtiyacı duymuyorlardı. Ama kesin olan, olası bir eylemin faili olmaya hazır tutulmamdım.

Keyfilik 2: Keyfi Gözaltının Adı: ‘Şüpheli Şahıs’

“Şüpheli şahıs”, polisin keyfi gözaltılarının hep gerekçesi olmuştur. Yolda, okulda, gecekondularda, her yerde herkes “şüpheli şahıs” olabilir, üstelik ilgisi bulunmayan bir olayın dosyası da zorla üzerine yığılabilir. Hele gençse sözkonusu olan, zaten “yaştan” şüphelidir! Gençliğine düşman bir sistemin polisinden beklenen de budur!

Ankara’daki Cumhuriyet kutlamalarında izleyici sıralarında oturan Ankara Gençlik Derneği

üyeleri Serkan Onur Yılmaz ve Nurcan Temel, siyasi polisin paranoyası ve yönlendirmesi ile ‘şüpheli şahıs’ diye gözaltına alındılar. Güvenlik Şubesi’nde 3 saat bekletilip bırakıldılar. Niye şüpheliydiler, sorgusuz sualsiz niye bırakıldılar; açıklama gereği bile duymaz polis.

Keyfilik 3: Kaçır, Tehdit Et!

30 Ekim’de Cebeci Kampüsünde ise, öğrenci Özgür Cenik, ‘sivil polislerin fotoğrafını çekmek ve şüpheli olmaktan’ gözaltına alındı. Fotoğraf makinası dersi için bir araçtı. Ama, polislerin bunu, keyfi gözaltı için kullanacağını bilemezdi. Bilse de fark etmez, başka gerekçe bulurdu. Çayocağında polislerce taciz edildikten sonra, yolda ‘fotoğrafımızı çektin’ denilerek polis otosuna bindirildi. ‘Böyle bir şey olmadığını, isterlerse okulda resimlerin baskısını yapabileceğini’ söylemesiyle, amacın baskı ve sindirme olduğu anlaşıldı. Cevap, ilkinden daha mantıksız ve keyfi idi; “bağırır, çağırır bizi orada teşhir edersin”.

Üç saat boyunca, تنها yerlerde gezdirilen Cenik, “Seni aldığımızı kimse görmedi, istediğimiz yere götürürüz, kaybederiz, en azından 6 Kasım’a kadar bırakmayız. Bu işlerle uğraşma, okulu bitiremezsin, bitirirsen de iş bulamazsın. Bir dahaki karşılaşmamız farklı olacak, hazır ol!” sözleriyle tehdit edilip yol ortasında bırakıldı.

Özgür Cenik, dergimize, can güvenliğinin olmadığını ve yaşayacağı her türlü olumsuzluktan Ankara polisinin sorumlu olacağını söyledi.

Kocaeli Temel Haklar Kuruldu

Bir süredir, ‘Girişim’ olarak çalışmalarını sürdüren Kocaeli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği kuruluş çalışmalarını tamamladı. 5 Kasım günü resmileşen derneğin Geçici Yönetim Kurulu; Başkan Yılmaz ŞEN, Sekreter Selma ASLAN, Sayman Süleyman KAMAN ve Fatih CÖMERT, Ali AYDEMİR, Zeki YAKA, Erdinç GÜVEN’den oluşuyor.

İşçi, memur, gençlik gibi komisyonların yer alacağı ve Kocaeli halkının demokratik mücadelesinde bir mevzi olacağı dile getirilen derneğe ulaşım için verilen bilgiler şöyle:

Adres: Ömerağa Mah. Alemdar Cad. No: 27 Kat:4

Telefon: 0262 332 32 45

E-posta: Kocaelitemelhaklar@hotmail.com

Amerika tartışıyor: “Irak Vietnam mı oluyor?” HALKLARIN DİRENDİĞİ HER YER VİETNAMDIR!

Irak bağımsızlık savaşı, başta Amerika olmak üzere, devrimciler dışında tüm kesimleri şaşırtarak sürüyor. Güçlenip yaygınlaşıyor. ABD'nin resmi açıklamasına göre, sadece son bir hafta içinde doğrudan işgalcilere yönelik 233 eylem gerçekleştirildi.

Amerikalılar tartışıyor; Yeni Vietnam mı?

ABD yönetiminin kendi halkına söylediği en büyük yalan belki de, “Irak’taki kitle imha silahları” değil de, “Irak’ta Amerikan askerlerinin sevinçle, çiçeklerle karşılanacağı” yalanıydı. Çiçeklerle karşılanmadıkları gibi, Yankilerin tabutlarıyla Irak’tan kovulmaları, Amerika’da Irak konusunu tartışmaların başına yükseltti. Halk Bush yönetiminden Irak yalanlarının hesabını sorarken, Bush’un siyasi rakipleri Demokratlar da Irak konusunu daha fazla kullanmaya başladılar.

Amerika’da yapılan anketlere göre, Amerikalıların **yüzde 87’si** Irak’ta Vietnam’daki gibi batağa saplandıkları görüşünde. Bush’un politikalarına karşı çıkanların oranı da **yüzde ellinin üzerine** çıkmış durumda.

Afganistan’da Türkiyeli mühendis kaçırıldı;

İşgal ortakları, direnen halkların hedefi olur!

Afganistan’da, Çukurova İnşaat’a bağlı olarak çalışan Türk mühendis Hasan Önal, 31 Ekim’de Taliban tarafından kaçırıldı. Taliban, Önal’a karşılık Amerikalılar’ın tutukladığı 6 Taliban yöneticisinin serbest bırakılmasını istiyor.

Kaçırılan bir Türkiye vatandaşı olsa da, Afgan direnişçilerinin eylemi meşru bir eylemdir. Söz konusu inşaat şirketi, orada emperyalistlerin planlarını hayata geçirmek için bulunmakta, Amerikan korumasında, emperyalistlerin askeri-lojistik ihtiyaçları için yapılan bir yol inşaatını yürütmektedir.

Dünya halklarını artık “uluslararası kurum”, “insani yardım” kılıfı ardından aldatmak daha zor. Irak’ta BM faaliyetlerini durdurdu. Kızılhaç çalışanlarının sayısını azalttı, Hollanda büyükelçiliği taşındı. İşgale şu veya bu biçimde ortak olanları bekleyen son aynıdır.

Tartışmalar bazen “Kamuoyunu CIA mı, Bush mu yanılttı?” gibi esasında belirleyici olmayan noktalara yönlendirilse de, artık ABD’de hemen her kesimin Vietnam’ı hatırlamasına engel olunamıyor. Vietnam, ABD açısından haksızlığı ve yenilgisi tescillenmiş bir savaş. Amerikan tarihinin en güçlü muhalefet hareketlerinden biri Vietnam müdahalesine karşı gelişmiş; bu nedenle **Irak’ın Vietnamlaşması** Amerikan yönetimini korkutuyor. Ama korkunun ecele faydası yok. Boyutları, hedefleri farklı da olsa, emperyalistler için bağımsızlık savaşının büyüdüğü Irak da bir Vietnamdır.

Bağdat’ta Genel Grev:

Basına yansıyan açıklamalara göre, direnişçiler, üç günlük bir genel direniş çağrısı yaptılar. 1 Kasım “direniş günü” olarak ilan edildi. Direniş çağrısı karşılıksız kalmadı. Bağdat’ta hayat durdu. İşyerleri kapandı, memurlar işlerine, öğrenciler okullara gitmedi. Burjuva basının da gizleyemediği bu eylem, direnişçileri ve işgale karşı eylemleri “dışarıdan gelen İslamcı Araplar’ın işi” olarak göstermeye çalışan Amerikan propagandasına da büyük bir darbe vurdu. Basında bu eylem “direnişçilerin gövde gösterisi” olarak nitelendirildi.

“İşgalci Amerikalılar’ı öldürme hakkına sahibiz”!

Bu sözler, Felluce’de bir duvarda yazıyordu. İşgale karşı direnişin, bağımsızlık savaşının meşruluğu özetleniyor bu sözlerde.

Basında özellikle Bağdat şu sözlerle tasvir ediliyor: “Amerikalıların yerleştiği binaların etrafı beton bloklarla, tel örgülerle çevrilmiş durumda. Deyim yerindeyse kuş uçurulmuyor.” Fakat bombalar, kurşunlar, füzeler “Amerikalılardan izinsiz” uçuyor yine de. Amerika’nın vurulmaz, durdurulamaz üstün teknolojili M1 Abrams tankları da, Chinook tipi helikopterleri de direnişin şiddetinden kurtulamıyor. Bu nedenle olsa gerek, Türkiye’den, başka ülkelerden “kiralık as-

ker” kullanma planı sonuçsuz kalan ABD yönetimi Irak’a takviye asker gönderme kararı aldı. Deniz piyadeleri ve yedekler göreve çağrıldı.

Kuşkusuz, Irak’ta direniş, Amerika’da muhalefet büyüse de, Amerikan yönetimi çekilmeyi en azından şimdilik düşünmeyecektir. Zaten bir yandan Conileri öldürtürken, bir yandan da Amerikan tekelleri Irak pastasını paylaşıyorlar. ABD Başkanı Bush’u başkanlık seçimlerinde destekleyen Amerikan tekelleri, Irak ve Afganistan’daki yatırımlardan en büyük payı alıyorlar. Bush, tekellere diyetini ödüyor. Seçimlerde Bush’un kampanyasına 500 bin dolar bağışta bulunan 70 şirket, şu ana kadar toplam 8 milyar dolarlık ihale aldılar. Tavuğu esirgemedikleri yerden kaz gelmiş yani anlayacağınız.

Şu an dikkatler direnişe yoğunlaşmış durumda, fakat, bir yandan katliamlar, bir yandan ihanetler de sürüyor. İşgalci Amerika direnişi kırmak, Irak halkını sindirmek için katliamlarını tırmandırıyor. Çocukların, büyüklerin tankların altında kalıp ezilmesi sık rastlanır bir olayken, 3 Ekim’de Ebu Garib bölgesinde, Ebu Garib cezaevinde tutulan yakınlarının serbest bırakılmasını isteyen yaklaşık 1000 kişi civarındaki Iraklıların üzerine ateş açıldı, 15 Iraklı katledildi. Amerikan medyası bu katliamı “14 Iraklı terörist öldürüldü” diye verdi. Yöntem yabancımız değil; öldür, “terörist” de!

Öte yandan Irak Geçici Hükümet Konseyi üyesi de olan Irak İslam Devrimi Yüksek Konse-

yi lideri Abdülaziz El Hekim, Bedr Tugayları ve Iraklı Kürt peşmergelerin Irak ordusuna katılacağını açıkladı. Bu Şiilerin en azından bir kısmının işgalciyle ortaklık yolunda bir adım daha atması demektir.

Amerikan Kongresi’nden AKP’ye teşekkür!

ABD Kongresi milletvekilleri, “**TBMM’nin Irak’a asker gönderme kararı almasında etkin çabalarından dolayı**” Başbakan Tayyip Erdoğan’a teşekkür mektubu gönderdiler.

ABD Kongresi’ndeki “**Türk dostluk grubu**”(!) üyeleri, gönderdikleri mektupta, Tayyip’in “Türk-Amerikan ortaklığına bağlılığını” övdüler, Türkiye’nin “teröre karşı mücadelede önemli bir ortak” olduğunu vurguladılar.

Amerikan Kongresi üyeleri, “*Türk askerleri Irak’a yerleştirilsin veya yerleştirilmesin*” bu cesur karar takdir edilmelidir derken, Tayyip’in bu süreçte oynadığı rolü şu sözlerle ortaya koydular: “*Türkiye gibi pek çok ülkeye, ‘Irak’a asker gönderir misiniz?’ diye sorduklarını, ‘Türk hükümeti ileri çıkıp parlamentodan onay aldığında çok takdir ettik. Bu teklifi ve katkısı takdir ediyoruz*”.

İsrail’in memnuniyetlerini, Amerikan Kongresinin övgülerini alan Tayyip Erdoğan kimin hizmetinde olduğuna dair hiç kuşkuya yer bırakmıyor.

Sayı 85

39

9 Kasım
2003

Rumsfeld: “Hangi önlemi aldıysak aştılar...”

ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, geçen hafta Amerikan basınına yazdığı bir yazıda, direniş karşısındaki çaresizliklerini bu sözlerle ifade ediyordu.

Rumsfeld’in anlattığı Beyrut direnişiydi. “Terörle savaş uzun sürecek” başlığını taşıyan yazının bir bölümü Amerikalıların “Beyrut Dersleri”ni anlatıyordu. Her cümlesi, Amerikalıların direniş karşısında nasıl çaresiz kaldıklarını ortaya koyan yazının ilgili bölümünde şöyle diyor Rumsfeld:

“... Saldırı, patlayıcı yüklü bir kamyonun, Beyrut Havaalanı yakınındaki ABD donanma kışlasına dalmasıyla gerçekleşti. Buna verilecek mantıklı karşılık, bir başka bombalı kamyonu engellemek için binaların etrafını beton duvarlarla çevirmektir. Fakat teröristler kısa süre sonra bu engeli nasıl aşacaklarını da buldu: Bu tür barikatların olduğu hedeflere el bombaları ve havanla saldırmaya başladılar. Buna karşı ne yapabildik? Beyrut’un Korniş adı verilen kilometrelerce uzunluğundaki sahil yolu üzerinde bulunan binalarımızı metal ağlarla kapladık; bombalar bu metal ağlara çarparak infilak ediyor, verdiği zarar az oluyordu. Peki teröristler ne yaptı? Buna da bir çare buldular. Elçilik binalarına girip çıkan insanları takip ettiler ve onlara yönelik saldırılarla yumuşak hedeflere yöneldiler. Yani biz hangi savunma tedbirini aldıysak, teröristler bir boşluğunu buldu...” (Aktaran Radikal, 26 Ekim 2003)

Rumsfeld’in anlattıklarının özeti şudur: **Halkın, devrimcilerin yaratıcılığının önünde emperyalizmin hiç önlemi duramaz!**

Ama Rumsfeld ve onun gibileri, tekellerin çıkarları adına işgalleri, katliamları sürdüreceklerdir. Zaten bu “dersleri” aktaran Rumsfeld de, yazısının devamında Bush’un Irak politikasının ne kadar doğru ve gerekli olduğunu anlatıyor...

Dr. Aristides Sotonavarro

Küba'ya Saldırlara Karşı Tek Gücümüz Halkımızdır

Küba'nın Viyana Büyükelçiliği halkla ilişkiler sorumlusu, Dr. Aristides Sotonavarro, Amerika'nın Küba'ya karşı saldırganlık politikasını dergimize değerlendirdi.

ABD'nin Küba'ya karşı yaptığı devamlı saldırıları, provokasyon ve sabotajları, Fidel'i devirme çabalarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Çok ayrıntılı bir cevabı gerektiren bir sorudur. Mümkün olduğunca özetlemeye çalışacağım.

ABD'nin Küba'ya karşı hem askeri hem siyasi yöndeki saldırıları, devrimin 1959 yılındaki zaferiyle birlikte başlamıştır. Küba'ya karşı her türlü saldırganlığı vardır. Sabotajların ve suikastların Kübalı kurbanları şu ana kadar dört bine ulaştı. Son tehdit ve saldırganlığın örneği, Bush'un 10 Ekim tarihli konuşmasıdır. En önemli önlemlerinden biri de 'Özgür Küba yaratılması için oluşturulan yeni bir ekonomi komisyonuydu. Bu komisyon ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell'in doğrudan yönetimindedir.

Küba devrimi örneğine son verilmek isteniyor

Bu da, tehdidin bizim açımızdan ne kadar ciddi olduğunu gösteriyor. Çünkü ABD'nin Küba devrimi örneğini tamamen yok etmek istediğinden eminiz. Ve bu anlamda ABD'nin ticari ve mali ambargosu tüm bu tehdit ve önlemlerinin en uç noktasıdır ve 1963'ten beri sürmektedir.

Ambargonun ağırlaştırılmasıyla Küba devrimi örneğine ve Küba devletine son verilmek isteniyor. Oysa bunlar kamu vicdanına aykırıdır. Her yıl BM Genel Kurulu'nda Küba'ya karşı ambargonun kaldırılması yönündeki karar onaylanıyor. Tüm dünyanın çoğu ülkeleri Küba'ya karşı ambargonun kaldırılmasını istiyor. Geçen yıl 173 ülke ambargoya karşı oy vermişti. Ambargoya paralel olarak ABD yine ülkemize karşı "insan hakları ihlal ediliyor" diye bir **karalama kampanyası** başlattı. Bu yanlış ve çabamız bu kampanyaya karşı mücadele etmektir.

ABD hükümetinin bazı üst düzey yetkilileri bile Küba'nın kimyasal biyolojik silah ürettiğini iddia etmektedir. Böylece ABD, Küba aleyhine uluslararası bir ortam yaratmaya çalışıyor. Böylece istedikleri anda Küba'ya müdahale etmek veya büyük bir saldırı başlatmak için dünyayı

hazırlamaya çalışıyorlar.

Bugüne kadar Küba devrimine son vermeyi başaramadılar. Yakında argümanları kalmayabilir ve dolaysız saldırıya karar verebilirler. Bu bizim şu anda gördüğümüz tehliktir. Bu yüzden ülkemizi düşünen dostlara müteşekkirimiz. Dostlarımızın gerçeği kamuoyuna anlatmaya katkıda bulmalarını istiyoruz. Çünkü "Küba'da insan hakları yok" diye bir görünüm verilmek isteniyor. Bizde sahte davalar, adaletsiz davalar yoktur, kontrgerilla yoktur. Çünkü Küba bu anlamda bir hukuk devletidir. Ve bu kurala göre toplumsal hayatımızı yönetiyoruz. Tüm bu kampanyanın yanısıra ABD, genel olarak Florida'da bulunan Kübalı karşı-devrimcilerle yakın bir ilişkidedir. Bu grup ekonomik olarak çok güçlüdür ve hükümetin üst düzeyinde büyük etkileri vardır. Sorunun barışçıl çözümünü istemiyorlar. **Devrimin imhasını ve intikam almayı istiyorlar.** Çünkü onlar eski fabrika ve mülkiyetlerin sahipleriydiler, ABD'nin Küba'daki çıkarlarıyla çok yakın bir ilişkileri olmuştu.

Küba halkı devrimini savunuyor

Buna karşılık tek gücümüz halkımızın birliğidir. Sınırlı ekonomik kaynaklarımızla hükümetimiz tüm halk için en iyisini yapmaya çalışıyor. Çünkü yoksul bir ülke olsak da, eğitim, sağlık ve sosyal alanlardaki kazanımlarımız çok büyüktür. Bunu sadece biz söylemiyoruz. Uluslararası düzeyde kabul edilen bir gerçektir. Mesele BM, Dünya Sağlık Örgütü, UNESCO da bunu söylüyor. Bu kazanımlar gerçektir. İşte bu sosyal kazanımlardan dolayı Küba halkı devrimini savunuyor. Bu çerçevede tabi ki her şeyi daha iyi yapmak istiyoruz. Halkımız için mümkün olabilecek en üst düzeyde bir refah istiyoruz.

Tek gücümüz halkımızın birliğidir. Sınırlı ekonomik kaynaklarımızla hükümetimiz tüm halk için en iyisini yapmaya çalışıyor. Yoksul bir ülke olsak da, eğitim, sağlık ve sosyal alanlardaki kazanımlarımız çok büyüktür. Bunu sadece biz söylemiyoruz. Uluslararası düzeyde kabul edilen bir gerçektir. İşte bu sosyal kazanımlardan dolayı Küba halkı devrimini savunuyor. Halkımız için mümkün olabilecek en üst düzeyde bir refah istiyoruz.

Halkımız Her Şeyi Bilmeli

ABD saldırılarına karşı somut olarak neler yapıyorsunuz?

Bizim somut önlemimiz halkı ABD'nin saldırı politikasına karşı sürekli olarak bilgilendirme çerçevesindedir. Halkımıza ABD'nin politikasını anlatıyoruz. Bunun anlaşılması önemlidir. Savaş durumundayız ve bu bizim gerçeğimizdir. Şu an bombalanmıyoruz, kurşun yağmuruna tutulmuyoruz, ancak ambargo veya diğer ismiyle saldırıların etkisini halkımız gün be gün hissetmektedir. Doğrudan bir saldırı halkın elde silah direnmesi anlamına gelecektir. Ancak görevimiz şu anda her şeyden önce halkımızın ABD saldırılarına ve amaçları konusunda bilinçlendirmektir. Ve bu konuda halkımızla birlikte çalışıyoruz. Bu belki yabancılar için zor anlaşılıyor. Bizim için önemli olan kendi insanlarımızın olup bitenleri anlamasıdır. Halkımız her şeyi bilmelidir. Ülkemizde günlük olarak yaşananlar ve eksiklerimizi bilmelidirler.

Ve halk davamız için neden bu kadar fedakarlık yapmamız gerektiğini anlamalı. Halkımıza her türlü bilgiyi vermek istiyoruz. Uluslararası düzeyde Küba ile ilgili gelişmeleri öğrenmesini istiyoruz.

ABD'nin bir sonraki adımı askeri saldırı olacaktır. Ve biz halkımızı bilinçlendirirken, ABD'nin kendi halkına da Küba politikalarına ilişkin tüm yalanları anlatıyoruz.

Sürekli bir saldırı var. Bazı ABD radyo ve televizyon programları Küba ile ilgili günlük yayın yapıyor. Bu programların bazılarını yayın yapamaz duruma getirmeyi başardık. Onun dışında teröristleri ve dört yıl önce değişik otellerde bombalı sabotaj eylemleri yapanları yakalamayı başardık. Bu tutuklamalar o zaman halkın yardımıyla mümkün oldu.

Tüm halklara eşitlik ve adalet olsun istiyoruz

Son olarak, Türkiye halkına özel bir mesajınız veya çağrınız var mı?

Benim açımdan bir diplomat olarak bu türden bir mesaj vermek zordur. Ancak bir insan olarak çok bilgilendirildiğimi, her zaman nerede nelerin olduğunu çok iyi biliyorum. Onura ve bağımsızlığa karşı baskıların yaşandığı her şey karşı duyarlıyım.

Tüm halklara eşitlik ve adalet olsun istiyoruz. Bugün tüm dünyada ortaya çıkan sorunların özünde de eşitsizlik ve adaletsizlik vardır. Dileğim bunların çözülmesidir.

AKP Bağımsızlığı Ve Demokrasiyi Bilir Mi?

AKP islamcılığının uzaktan yakından hiçbir ilgisinin bulunmadığı, tarihlerinde, kültürlerinde hiçbir dönem izine rastlanmayacak iki kavramdır, bağımsızlık ve demokrasi. İstisnai kesimlerini ayrı tutarak, tarihlerine açıp bakın;

Bağımsızlığa dair tek bir eylemleri, söylemleri yoktur. Aksine, devrimciler bağımsızlık şiarını haykırırken, ABD askerlerini denize dökerken, karşılarında onlar vardı. Yüzlerini Amerikan filolarına dönüp “namaz kılan”lardır bunlar. Amerikan hayranıdır. Çocuklarını Amerika’da okutur, iktidar için icazeti Beyaz Saray’dan alırlar. Emperyalist tekelere ve işbirlikçi tekellere hayrandırlar. Tekelci olmak ister, işbirlikçi tekelcilerin kendi tarikat holdinglelerinden olmasını isterler. Koltuğu da bunun için kullanırlar. Tayyip’in, işbirlikçi tekelcilerden Zorlu Holding’e övgüsü ile işçiyi, memuru azarlama-sında ve aşağılamasındaki mantık bu hayranlıktan kaynaklıdır.

AKP islamcılığında ifadesini bulan işbirlikçi islamcılık için, bağımsızlık, ulusallık politik birer malzemeden, teferruatın başka bir şey değildir. Dini temelini “ümmetçilikten” alır, ama ümmetçi de değildirlar. “Müslüman kardeşlerimiz” diye diye Irak halkının tepesine bombalar yağdırılmasına ortak oldular, Filistin halkının katilleri ile anlaşmalar imzalamayı sürdürdüler. Riyakarlık, takiyye Genelmurmay’dan çok, halka karşıdır.

Demokrasinin zerresini ise tanımamışlardır hayatlarında. Oligarşinin her dönem halka ve devrimcilere karşı vurucu güç olarak kullandıkları demokrasi ne bilir? Bakmayın, dillerinden “demokratikleşme” gibi kavramları düşürmediklerine. Faşist MHP de bolca kullanıyordu. Avrupa emperyalistleriyle ilişkilerindeki basit, ucuz bir kavramdır. Gerçekleri ise, tarihlerinde ve Tayyip’in zaman zaman konuşmalarına yansıyan mantığındadır.

Cuntaları desteklemişler, cuntacılarla kolkola olmuşlardır. Devrimcilere karşı katliamlarda hep devletle birliktedirler. Katledilmeleri vaciptir, kendileri gibi olmayanların. Muhalif olan herkes ya teröristtir, ya ideolojiktir, riyakar islamcılığa göre. Doktorları azarlayan Tayyip’i izleyin ve demokrasi-den ne anladıklarını görün.

Demokrasiden anladıkları sadece türban özgürlüğü ve kadrolaşma özgürlüğüdür. YÖK’e de karşı değildirlar, kendi YÖK’lerini isterler. Düzenin hiçbir baskı kurumuna karşı değildirlar. Kendi iktidarlara için zulmü savunurlar.

Sokağa dökülen 100 bin Alman emekçi, sermayenin 'reform' adı altındaki saldırılarına "enternasyonal"i söyleyerek, genel grev sloganları atarak cevap verdi. Avrupa'da "sosyal devlet" masalı adım adım sona eriyor.

Geçtiğimiz haftalarda İtalyan emekçilerin genel grevi vardı Avrupa'da. Bu hafta, 1 Kasım günü Alman emekçiler Berlin'de sokaklardaydı. 100 binden fazla emekçi, sermaye hükümetinin, "Ajanda 2010" adıyla hazırladığı sosyal hak gasplarına, "Hartz Yasaları"na karşı sesini yükseltti.

Göbeği sermayeye bağlı olan sendika genel merkezlerinin desteklemediği gösteriye emekçilerin bu kadar yoğun katılması, Avrupa'da emekçilerin içinde bulunduğu durumu, "emeğin Avrupası" diyerek bize örnek gösterilen sendikal hareketin gerçek yüzünü ortaya koyarken, öte yandan "sosyal devlet" masalının da sonuna yaklaşıldığını gösteriyordu.

Türkiyeli Devrimciler De Meydandaydı

Berlin'de yapılan gösteriye Türkiyeli devrimciler de pankartlarıyla katıldılar. Berlin'de kurulu bulunan İrkçılığa Karşı Mücadele Derneği, eylem ön-

"Sermayenin anladığı dilden konuşalım"

cesi yaptığı çağrıda, "bıçak kemiğe dayandı, artık yeter" dedi. İktidarı, muhalefeti ile, tekelleriyle sermayenin saldırılarına karşı emeğin cephesi olarak karşılarına dikilelim, denilen açıklamada, "Ancak bunu başarılırsak, sahte reformlara geri adım attırabilir ve şimdiden planlanan, bundan sonraki kısıtlamaların da önüne geçebiliriz." denildi ve eyleme çağrı yapıldı.

"Artık yeter"

"Hırsız Schröder", sloganlarının atıldığı mitingte, yüzbin kişinin, sendikaların pasif eylem çizgisini aşarak, "Sermayenin anladığı dilden konuşalım" sloganı atması, "genel grev" talebi etmesi, hep bir ağızdan enternasyonal marşını söylemesi, sermayenin gerçek yüzünü, reform adı altındaki düzenlemelerin sermayenin istekleri olduğunu anlatan pankartlar taşıması, halkın "sosyal devlet" masalını sorgulamaya başladığını da gösteriyordu.

Avrupa Kapitalist Devletlerini Örnek Gösterenler Aldatıyor

Alman devletinin yapmayı planladığı düzenlemelere bakıldığında, Avrupa emperyalistlerinin gösterilmeyen yüzü açık olarak ortaya çıkmaktadır. AB'cilerin, "hak ve özgürlüklerin alabildiğine geniş, sosyal hakların herkes için eşit olduğu" gibi yalanlarla yaratmak istedikleri rüya aleminin öte yüzünde, emekçilerin giderek gasp edilen hakları, sosyalizmin baskısından kurtulmanın yarattığı rahatlatma ile sosyal haklarda giderek artan kısıtla-

malar görülecektir.

Birkaç örnekle ele alalım.

"Emeğin Avrupası" Yalanını Ortaya Çıkararak Rakamlar, Gerçekler

Alman Parlamentosu'nun 17 Ekim 2003 tarihli oturumunda alınan kararlarla, sağlık, sosyal, iş yasalarının önemli bir kısmı, patronların lehine, emeğin aleyhinde değiştirildi.

SAĞLIK ALANINDA: Diş, gözlük gibi giderler sigorta tarafından ödenmeyecek. Doğum ve annelik yardımı kaldırılacak. Doktor muayene ücretlerinin devlet tarafından ödenen kısmı, yüzde 10-15'lere kadar düşürülecek. Aynı şekilde ilaç ödeneği azalacak, hastalık, ölüm parası ve dul aylığı gibi ödenekler, 2006'dan itibaren tümünden kaldırılacak.

ÇALIŞMA YAŞAMI: Kiralık ve ucuz iş teşvikiyle, emekçiler önemli ekonomik, sosyal, psikolojik baskılarla karşı karşıya kalacak. Gece vardiyası, hafta sonu ve bayram günleri mesai zammı önemli ölçüde vergilendirilecek. İşten atılmaları karşısı, 'kontratlı işçileri koruyan' yasalardaki değişikliklerle, ilk etapta küçük firmalardan başlanarak, keyfi işten çıkarmalara davetiye çıkarılacak.

İŞSİZLER: İşsizlik parasından yararlanma hakkı 32 aydan 12 aya düşürülüyor. İşsizlik yardımı kaldırılarak, yerine getirilen işsizlik parası 2'nin miktarı düşürülüyor, bunu alabilmek de, zor koşullara bağlanıyor. Kişi, kalifiye eleman da olsa, verilen her işi yapmak zorunda bırakılıyor.

EMEKLİLER: Emeklilik yaşı, sağlıklılarda 65'den 67'ye, sakat ve malûller için 60'dan 62'ye yükseltiliyor. Emekli maaşlarının 4-5 sene dondurulması planlanırken, emeklilerin hastalık sigortasına ödedikleri aidatlar yükseltiliyor. Emeklilik maaşları ise aidat ödemede yapılan düzenlemelerle düşürülüyor, mütevazı bir yaşam sürdürebilmeleri, ancak kendilerine ek sigorta yaptırımlarıyla mümkün hale getiriliyor.

GENÇLİK: 25 yaş altındaki gençler verilen her işi yapmak durumunda bırakılırken, yapılan düzenlemelerle, meslek eğitimi alma hakkı, sadece maddi durumu iyi olan ailelerin çocukları için geçerli hale geliyor.

Belli başlı maddelerini aktardığımız bu düzenlemelere, Alman hükümeti de "reform" adını veriyor. Sermayenin istediği bütün düzenlemelerin, tüm dünyada ortak adı "reform".

Hak ve özgürlüklerin "terör yasaları" ile boğulması süreci devam ederken, kimilerinin hayran olduğu "Avrupa sosyal devlet"i de adım adım yok ediyor. Ve yüzbinlerce emekçi işte bu düzenlemelere isyan ediyor.

Avrupalı emekçiler de, kendi egemen sınıflarının, işbirlikçi sendikaların yıllardır beyinlerine işlediği yalan propagandalardan, "sınıf üstü toplum", "sosyal devlet" gibi yalanlardan kendilerini kurtaracakları bir süreci daha yakından yaşamaya başlıyorlar.

Avrupa gerçeği, şu bu ülkelerde yaşanan örneklerle ortaya çıkmaya devam ederken, emekçiler de tek kurtuluş yollarının sosyalizmin bayrağına yeniden sarılmak olduğunu görecekler.

Å Avrupa'da İşsizlik Yükseliyor

Avrupa Komisyonu'nun hazırladığı rapora göre, tekellerin ekonomisi düzelirken, işsizlik oranı gittikçe yükseliyor. 2001 yılında AB ülkeleri arasındaki işsizlik oranı 7.4 iken, 2002'de bu oran 7.7'ye çıktı. 2003'ün temmuz ayına kadar olan hesaplamalarda ise yüzde 8.1 olarak tespit edildi. Raporda, 2003 yılında Finlandiya ve İsveç dışındaki tüm AB üyesi ülkelerde işsizlik oranının arttığı belirtildi.

Å Avrupa'da Grevler

Haksız ve keyfi uygulamalara karşı üç haftadan fazla bir zamandır genel grevde olan İngiliz Postacıların grevi, yapılan anlaşmayla sonuçlandı. Londra'da başlayan ve ülke geneline yayılan greve işçilerin yüzde 80'ini oluşturan yaklaşık 40 bin emekçi katıldı. İngiliz hükümetinin grevi kırmak için işletme müdürlerine gönderdiği "çok gizli" ibareli belge ise, "Demokrasinin beşiği"nde halkın uyutulduğunu ortaya koydu. Burjuva demokrasisinin emek düşmanı yüzünü gözler önüne serdi. Blair hükümetinin talimatı ile, işçi önderlerini ihbar etmeleri için işyeri müdürlerine baskı yapıldı. İngiliz The Guardian gazetesi tarafından yayınlanan belgede grevin yasadışı şekilde kınlanması için hükümetin, müdürlere, greve katılanların takip edilmesi, resimlerinin verilmesi, kimlik bilgilerinin ele geçirilmesi, işçilerin aldığı kararların öğrenilip bildirilmesi gibi emirler veriliyor. Kapitalist devlet, ister en gelişmiş burjuva demokrasisine sahip olsun, emekçilerin düşmanıdır.

Bu arada, İsveç'te özelleştirmelerin, taşeronlaştırmanın sonuçlarına karşı mücadele eden demiryolu işçileri 10 Kasım'da grev başlattı. Grev katılım yüzde 100 olurken, 20 gün süreceği belirtildi.

Å Alman Özel Timleri Irak'ta!

İşgale karşı olmalarının sadece, kendileri işgalin ortağı olmadıkları için olduğunu, çeşitli yazılarımızda dile getirmiştik. Alman Der Spiegel dergisinin haberine göre; BM'de alınan kararlarla işgali "meşrulaştıran" ülkelerden Almanya'nın, "su tesislerinin altyapısını, dağıtımını ve bunları yapan teknik elemanlarını koruma" bahanesiyle, Irak'a özel komando birliği gönderdiği ortaya çıktı.

Adını, 1972 Münih Olimpiyatlarında eylem yapan Filistinlilere yönelik katliam operasyonu ile duyuran ve bugüne kadar 1300 özel operasyona katılan GSG-9 birlikleri, 1972'den sonra "terörizmle mücadele"de özel olarak istihdam edilmişlerdi. Sözde Irak'taki "4 Alman teknisyeni koruyacak" birlik, işgalcinin ortaklarıdır. Avrupa emperyalistleri Irak halkının direnişini kırma konusunda Amerika'dan farklı bir politikası yoktur.

Å Kıyıya Vuran Yoksul Cesetleri

Emperyalist politikaların aç bıraktığı milyonlarca insan güneyden kuzeye, doğudan batıya göç halinde. Adeta dünyanın yoksulları diyabilmek için göçüyor. Ama göçtükleri yerde, onları kapitalistlerin savaş gemileri vurup batırmamışsa, insan tacirlerinin köhne gemilerinde ölüm gelip buluyor. İspanya'nın güney kıyılarında 25 Ekim'de batan tekninin içindeki 50 kaçak göçmenin cesetleri kıyılara vurmaya başladı. Bir haftadır Cadiz kıyılarına gruplar halinde cesetler vuruyor. Son olarak 34 göçmenin daha cesedi kıyıya vurdu.

'Uluslararası Slobodan Miloseviç Savunma Komitesi' Başkanı Valkanov: Miloseviç halkların özgürlüğünü savunuyor

Uluslararası Slobodan Miloseviç savunma komitesinin (ICDSM) kurucu ve başkanı **Velko Valkanov**, 8 Kasım'da Miloseviç'i savunmak için, Lahey'deki mahkeme önünde, uluslararası bir yürüyüş çağrısı yaptı. Eski Bulgaristan bakanı ve anti-faşist birliğin başkanı olan hukuk profesörü Valkanov'un, davaya ilişkin Alman Junge Welt Gazetesi'nde yayınlanan röportajından bir bölüm yayınlıyoruz.

ABD Globalizmine Yıkıcı Darbe

Çağrıya (yürüyüş) bakılırsa Dimitrov'a yapılan ile eski Yugoslavya başbakanı Miloseviç'e yapılan arasında benzerlik görüyorsunuz?

Hakikaten de 1933'de Dimitrov'a karşı yürütülen dava ile bugün Miloseviç davası arasında paralellikler var. Dimitrov Alman faşizminin bir kurbanıydı. Miloseviç ise faşizmin yeni biçimini oluşturan, ABD globalizminin bir kurbanı.

Dimitrov sadece kendi özgürlüğünü ve onurunu savunmadı, o tüm insanların özgürlüklerini ve onurlarını savundu. Miloseviç de kendi halkının özgürlüğünü, onurunu ve şerefini savunuyor. Böylece bütün halkların özgürlüğünü, onurunu ve şerefini savunuyor. Dimitrov Alman faşizmine yıkıcı bir darbe vurdu. Şimdiden belli ki, aynı şekilde Miloseviç de ABD globalizmine karşı yıkıcı bir darbe vuracaktır.

Dimitrov dünya çapında büyük destek gördü.

Maalesef o yönde bir paralellik yok. Dimitrov'a özellikle Sovyetler Birliği'nden büyük bir destek geldi. Bugün Sovyetler Birliği artık yok. Dünya ABD ve NATO tarafından yönlendiriliyor. Medya da onların icazetinde. Bu yüzden yalanlar yayılıyor. Birçok dürüst insan Miloseviç'i destekliyor, fakat onların savunma imkanları kısıtlı. Fakat gerçekten yana oldukları için, şansları vardır. ...

Miloseviç'e karşı yürütülen davanın hiçbir yasal zemini yok. Mahkeme BM Güvenlik Konseyi kararıyla kuruldu. Oysa Güvenlik Konseyi'nin hukuki organlar kurma yetkisi yoktur.

Hakimler, NATO'nun Yardımcıları

Mahkeme hakimleri Miloseviç'e savunması için yalnızca 3 ay tanıdılar, oysa suçlayan tarafın yıllarca zamanı vardı.

Hakimlerin Miloseviç'e savunması için bu kadar az zaman tanınması hiç de şaşırtıcı değil. Onlar gerçek hakim değil. Eğer mahkeme, meşru bir mahkeme değilse, bu adamlar nasıl gerçek hakim olabilir. Onlar siyasi bir misyonu yerine getiriyor. Onlar siyasi intikam alacak organların yürütmesi. Bu, dünya hükümdarına itiraz etme cesaretini gösteren herkese karşı yürütülen bir intikam.

Sözümüne hakimler, aslında haydut NATO'nun yardımcıları. Bu davadaki hal ve hareketlerinin doğası hukuk dışıdır.

Köylüler Topraklara El Koyuyor

Bolivya: Halkın isyanı sonucu eski devlet başkanının ABD'ye kaçmasının ardından, oligarşinin iktidarını sürdürmek için devlet başkanı yaptığı Carlos Mesa daha ilk haftalarda gerçek yüzünü göstermeye başladı. Eski yönetimin topraklarına el koyan halka saldıran ordu güçleri, 7 köylüyü yaraladı.

Mesa'ya, talepleri yerine getirmesi için verilen 80 gün, 190 güne uzatıldı. Köylü sendikası CSUTCB genel sekreteri Felipe Quispe ve Alejo Veliz, Mesa'nın, "ihracat planları değiştirilmeyecek" açıklamasının provakatif olduğunu belirtirken, taleplerin dikate alınmasını istediler.

Köylü liderlerinin açıkladığı talepler arasında, köylünün traktör ihtiyacının karşılanması, tüm siyasi tutsakların serbest bırakılması, Koka tarlalarının korunması ve yeni-sömürge ekonomi modelinden

vazgeçilmesi gibi talepler yer alıyor.

Cochabamba bölgesinin köylü liderleri Veliz, Mesa'ya yazdığı iki mektuba cevap dahi alamadığını belirtirken, *"Biz halkı dinlemeyen otoriteleri kabul etmiyoruz."* dedi. Aynı bölgede topraksız köylülerin eski savunma bakanı Carlos Sanchez Berzain'in mallarına el koyma girişimi ise kurşunlarla karşılandı. Bir kaç bin topraksız köylü bahçe parmaklığını geçtiği anda asker ateş açtı. 7 köylü yaralandı. CSUTCB, topraklara el koymayı savunurken, iktidar, "kararı kongre alabilir" gerekçesiyle karşı çıkıyor. Kongrede ise yine aynı kesimlerin temsilcileri çoğunlukta bulunuyor.

Topraksız köylüler, bundan önce de eski başbakan Lozada'nın topraklarına el koymuştu.

Halk, adaleti kendi elleriyle gerçekleştirirken, hükümet değişikliğinin halk için bir şeyi değiştirmeyeceği daha net görülmeye devam edilecektir.

Hangi literatürle konuşacağız?

Açlık, 50 yıllık tarihin en üst noktalarına ulaşmış durumda. Ve sol, açlardan en uzak olduğu bir dönemi yaşamakta. İşçiler, köylüler, gecekondu yoksulları içinde devrimcilerin önderlik ettiği kitle örgütlenmeleri yok denecek kadar az. Fakat daha da vahimi, solun önemli bir bölümü, halkın en ezilen, en yoksul kesimine seslenebilecek bir sözden-literatürden de uzak. Solun bir kesiminin yarattığı imaj, solun bütünü olumsuz etkiledi ve o imaj, solu en yoksullardan daha da uzaklaştıran bir rol oynadı. Sorun solun bir kesimindeyse, tümünü niye bu kadar etkiledi diye sorulabilir; etkiledi çünkü, söz konusu kesim, aynı zamanda solun en medyatik kesimiydi.

Solun 12 Eylül öncesinde de kısmen de olsa mesela şöyle bir “imaj” sorunu vardı; gerçekte halkın birçok kesimi içinde örgütlenilmiş olmasına karşın “gençlik hareketi” olarak algılanıyordu. Ama bu en azından “yoksul gençler”den oluşan bir gençlik hareketiydi. Yoksul gençlerin anti-faşist mücadelesi vardı herkesin gözlerinin önünde.

1980 sonlarından itibaren solun bir kesimi aracılığıyla oluşturulan sol imajı ise, büyük şehirlerin belli merkezlerine kümelenmiş, aydın, küçük-burjuva, halkın değerlerinden uzak, eylemi de söylemi de ciddiyetten uzak bir sol imajıdır. Bu imaj, mesela ülkemizin ünlü sanatçılarından, yazarlarından hoşuna gitmiş, onları solun o kesimine yaklaştırmış (hatta birçoğu ÖDP’den aday bile olmuşlardır) ama bu görünüm, aynı zamanda onu en yoksullardan da uzaklaştırmıştır.

Sorun elbette sadece bir görünüm sorunu değildir. Görünüm bir sonuçtur.

Aynı kesim, devrimci propagandada açıklıktan, yoksulluktan söz edilmesini “yoksulluk edebiyatı” diye küçümsedi. Bu o kadar işlendi ki, solun her kesiminde adeta bu konuda bir çekince yaratıldı.

Bütün bunların nasıl şekillendiği, hangi anlayışların sonucu olduğu ayrıca tartışılabilir de tabii; ama sonuçta ortada böyle bir sorun olduğu tartışılmaz. Dolayısıyla, bugünün Türkiye’sinde güç olmak, halkın sorunlarına sahip çıkmak, halkı bu sorunlar temelinde örgütlemek isteyen her kesim, bu sorunu aşmak, aşmak için acilen adımlar atmak zorundadır.

Ezilenlerin mücadelesi üç cephede süren bir mücadeledir: Ekonomik-demokratik mücadele, siyasi mücadele, ideolojik mücadele. Bunların içinde belirleyici olan, siyasi mücadeledir; diğer ikisi buna tabi olduğu ve buna hizmet ettiği sürece proletaryanın

mücadelesini geliştirici bir özellik taşır. Çünkü, siyasi mücadele, iktidarı hedefleyen mücadeledir.

Türkiye solunun bir kesiminde, 1980’lerin ikinci yarısından itibaren yaşanan savrulmanın en önemli sonuçlarından biri, siyasi mücadeleden uzaklaşılmasıdır. Başka deyişle iktidar hedefinden vazgeçilmesidir.

Peki, siyasi mücadeleden uzaklaşmak, ekonomik-demokratik mücadelede yoğunlaşmayı mı getirdi? Hayır! Böyle bir yoğunlaşmayı getirmesi de genel olarak mümkün değildir. İktidarı hedeflemeyen bir anlayışın yön verdiği ekonomik-demokratik ve ideolojik mücadele, baştan etkisizleşmiş bir mücadeledir.

İktidar hedefinden uzaklaşmak, düzen içi bir mücadele kulvarına geçmek demektir. Dolayısıyla bu yönde kulvar değiştiren bir hareketin ekonomik-demokratik mücadele anlayışı da düzen içileşir. Biçimde, muhtevada, söylemde düzenin çizdiği sınırlar içine hapsolur.

İşte bu sınırlara hapsolmanın sonucunda, yoksulluk, halkın günlük sorunları solun alanı dışına çıktı. Sol bu konudaki tarihsel misyonunu zedeledi, etkileyciliğini kaybetti. Solun büyük çoğunluğunda yoksullara, sınıfa dair literatürü kaybolmuştur; burjuvazinin literatürü, ideolojisi ile politika yapıyor. Açlar, yoksullar, sınıf olmayınca geriye orta kesimlerin tali sorunları kalıyor, sol bunlarla uğraşıyor, burjuva demokrasisinin, ama esasta da oligarşik diktatörlüğün teferruat sorunlarıyla ilgileniyor, en yoksullara gitmek ise “banal”! Bunun öteki yüzünde ise “her türlü şiddete, her türlü diktatörlüğe karşıyız” bulunuyor. Sınıf gerçeğinden söz etmekten korkanlar, hesap sormaktan söz etmekten de korkuyor, “proletarya diktatörlüğü” bir öcü gibi geliyor. Sorunun başı, burjuva liberalizmidir.

Ama şimdi görülmesi gereken “*aman kitleler ürker*” diye diye eylemini, söylemini “yumuşatmak” kimseyi kiteselleştirmemiş, tersine koparmıştır.

M-L literatüre, geleneklere daha sık sarılmamız, sınıfsal söylemini, misyonunu unutan propaganda üslubunu yerli yerine oturtmalıyız.

Yoksulun, mazlumun, mağdurun, ezilenin sözcüsü, sahibi soldur. Devrimci literatürden, devrimci propagandadan uzaklaşmak, kimseyi ezilenlere yaklaştırmaz, tersine, yabancılaştırır. Marksizm-Leninizm, devrimciliğin o klasik literatürüne sarılmamız.

Edebiyat'ta Da Tecrit

Yazar Cezmi Ersöz'ün "lobi" dediği, kurulu sistemin sürmesinden yana olan azınlığın, muhalif olana, kendinden olmayana yönelik politikasının adı, tecritten başka bir şey değildir. Biçimleri değişiyor, ama öz değişmiyor. Düzen, muhalif olanı tecritle boğuyor, susturuyor.

Tecritin yaşamın her alanına hakim kılınmak istendiğini, muhalif olan kim olursa olsun, sistem tarafından yoksayma politikasına maruz bırakıldığını çeşitli yazılarımızda dile getirdik. Medya tekelileri bu politikanın uygulanışında kuşkusuz önemli bir yer tutuyor. Öne çıkardığı gündemle, öne çıkarmayı bırakın tümünden yoksaydığı, sansürlediği gündemlerle yer tutuyor. Halka empoze ettiği, tecritin başarısının temel yanlarından biri olan bencilleştirmedeki rolüyle yer tutuyor.

Tekelleşmenin ve buna bağlı olarak da muhalif olanın tecritinin sanat-edebiyat alanına nasıl yansıtıldığını yazar Cezmi Ersöz, Yeni Harman dergisinde anlatıyor. (Sayı 39 ve 40)

"Beyaz Lobiler" ve Siyahlar!

Edebiyat dünyasında "beyaz lobiler"in olduğunu, bu lobilerin ellerinde tuttukları medya gücü, dergiler, ilişkileri, iktidarlara yakın duruşlarıyla, istediği yazarın reklamını yapıp, istemediği (ki bunlar siyahlar - zenciler - grubuna giriyor) edebiyatçıları yok saydığını anlatan Ersöz, isterse kitapları yüzbinler satmış olsun, "lobi"nin onu yok sayabildiğini, bundaki kıstasın da çoğunlukla muhalifler olduğunu belirtiyor.

Bu lobide, "tanınmış" yazarların, köşe yazarlarının adlarını sayıp, dönen dolapları sergileyen Ersöz, sağlanan rantı da örneklendiriyor.

Aydın Doğan'ın, "solcular için çıkardığı" gazetesinin kitap eklerinin bu amaçla kullanılmasını örneklerle anlatan Ersöz, "açıkçası bu sivil beyaz lobi edebiyat dünyamıza giderek daha çok egemen olacaktır böyle giderse. Daha sonra edebiyat ve kültür hayatımız bu lobiden sorulacaktır. Bu lobinin desteklemediği yazarlar okunamayacaktır, görünemeyecektir" sözleriyle de tecritin sonuçlarını şimdiden ifade ediyor.

Tecrit Edilenlerin Sesi, Koyu Bir Sansürle Kesiliyor

Medya imparatorluğu, kendisi gibi düşünmeyen herkesi, her kesimi tecrit ediyor ve yoksayıyor. Adeta onlar bu ülkede yaşamıyorlar. Haberlerinde, yorumlarında, onlar hiç yoklar, her şey

küçük bir azınlık için.

Kültürde, sanatta, işçi ve memurda, ölüm orucunda, yoksullukta... her alanda tecrit ve tecrite eşlik eden koyu bir sansür; 70 milyonun sesi yok. Onlar bu ülkede yaşamıyor, sadece küçük bir azınlığın emperyalistlerden aşırılmış "düşünceleri" tartışılıyor, sadece bir avuç azınlığın bunalımlı yaşamlarının sorunları

gündemleştiriliyor.

"Lobinin dışındaki insanların gücü belli. Ellerinde köşeleri yok, varsa bile etkili değiller. Onların yazdıkları bloke ediliyor. Sözleri sansür ediliyor. Bunların söyledikleri başka gündemlerle boğuluyor. Dolayısıyla bu insanlar köşelerine hapsedilmişler, hayatlarına hapsedilmişler, çaresizce çırpınıyorlar."

Bu tabloyu yaşamın hangi alanına bakarsanız bakın, görürsünüz. İşçi, diğer halk kesimlerinden tecrit ediliyor. Memur, köylü aynı şekilde. Yetmiyor, bu kesimler bir de kendi içinde tecrit ediliyor. Kimisi "marjinal" oluyor, ötekisi "uzak durulması gereken" oluyor. Ve sonuçta, yukarıda, aydınlar için sergilenen tablo, tüm halk kesimleri, tüm muhalifler için geçerli hale geliyor.

Tecrit Edilenin, Tecrite Sessizliği

F tiplerindeki tecritin ilk gündeme geldiğinde yazılıp çizilmişti bunlar. Görülmek istenmedi, F tipleri sorunu, basit bir mimari meseleye indirgendi. Oysa sorun tecritti. Düşüncelerin tecrit edilmesi, tek tek muhalif kişilerin, örgütlerin tecrit edilmesiydi. Tecrit yoketmenin adıydı. Aydını kendi dünyasına hapseden politika ile tutsakları F tiplerinde tecritte tutan politika aynı kaynaktan besleniyor. Ve ilginçtir ki, tecrit edilmişliği kendi dünyasında yaşayan aydını, yazarı, tecrite karşı süren direnişi görmezden gelmeyi tercih ediyor. Böylece şikayet ettiği politikanın bir parçasına dönüşüyor.

"Üç-dört yıldır bu sıkıntıyı duyuyordum. Kültür hayatımızda, edebiyat hayatımızda ciddi bir lobinin varlığını gördüm... Lobinin en çok rahatsızlık duyduğu, yok saymak istediği.. muhalif insanlar. Kendilerinden olmayanları dışlıyorlar bir kere."

Cezmi Ersöz

F tiplerinin ilk gündeme geldiğinde aydınların, yazarların muhalefeti- ni hatırlatan Cezmi Ersöz, bu durumu şu sözlerle ifade ediyor:

“... sonuç alınamadı, F tipi ceza- evleri devreye sokuldu. 107 kişi ya- şamını yitirdi... Bu konuda söylene- cek söz bitti mi? Biter mi?.. Ama şöyle bir sorun var; **bir sorun, bir trajedi, bir baskı, illa kamuoyu- nun, medyanın gündeminde oldu- ğu zaman mı duyarlı olunacak?** Tüm gazeteler, köşe yazarları bunu yazıyordu, eleştiriyordu... Bir dö- nem bu olay gündemde, biz de bu- na katılalım. Hazır medya destekli- yor. Bizde orada olalım. Ne çıkartır- sak eyvallah!.. Ee, sonra birden ışık- lar sönüyor; kamuoyunun, medya- nın gündeminden düşüyor. Herkes geri çekiliyor. Sorun devam ediyor. Yine insanlar ölüyor... **Olay gün- demden düştüğü için sadece unut- muş gibi davranıyor Türkiye aydı- nı. Bitti, belleğimizden siliyoruz.**”

Peki sorun nerede? Neden azınlık bir kesim, edebiyat dünyasına hük- mediyor, yaşamımıza yoz kültürü, televoletleri “solculuk” maskesi ta- karak sokabiliyor? Mesele sadece, ellerindeki medya gücünde mi? O zaman aydınlar, yazarlar ve giderek tüm halk kesimleri Doğan Medya’ya (ve öteki medya patronlarına) ve oligarşiye teslim mi olmak zorunda?

Böylesi büyük bir tekelleşme ve tecrit karşısında aydınların suskun- luğunu “**dağınık olmalarına bağladı- ğını**” belirten Ersöz devam ediyor; “*Aman başıma bela almayayım, bunlar üstüme gelmesinler korkusu var. Bir kısmı da aradan ben de çı- karım, beni de kollarlar, birilerini karşıma alırsam, hepten dışlanaca- ğım, kitabım bile satmayacak, ya- zım okunmayacak*’ deyip susuyor. Yazarların örgütlenmesi yok. Güç- birliği yok, dayanışma yok.”

Bir yanıyla “**Türkiye’de aydın kimliği**” tartışmasının bir kesitine cevaptır bu sözler. Aydın özünde, düzenin kendisinden korkuyor, hiç- bir konuda risk almak, zulmün kar- şısına bedellerini göze alarak çık- mak istemiyor. Edebiyat alanında da “lobileri” karşısına almamaya

dönüşüyor bu mantık. Elbette bura- da “aydınlık” bir şey kalmıyor. Di- renmeye, direnenin yanında olmaya karar vermeyen aydın, en başta dü- şüncelerinden taviz vermek duru- munda kalacaktır. İster düzene mu- halif düşüncelerinde, isterse “lobi- ler”in “uygun görmediği” konular- daki düşüncelerinden vazgeçecek- tir. Tecrit sonuçlarını veriyor demek- tir. Ve bu sürecin sonu da, tek tip, muhalif kimliğini yitirmiş kafaların ortaya çıkmasıdır. **Tecritin hedefi** de, hayatın her alanında bu değil midir?

Aydın, halktan uzak, ayakları bu topraklara basmadığı, AB’ciliği ileri- cilik diye düşündüğü sürece bu cen- dereyi kırabilmesi mümkün değildir. Yazarların kendi içinde örgütlü ol- ması da, bir adım olmakla birlikte, çoğu zaman hiçbir şey ifade etmez. Muhafız halk kesimleri ile bütünleş- meyen bir örgütlenme, yine “lobiler” karşısında, yani düzenin karşısında güçsüz kalacaktır. O zaman sorgu- lanması gereken de, “aydın nasıl yaşar, nasıl düşünür, halkla ilişkisi yazdığı yazılarla mı sınırlıdır?” gibi sorulardır.

Tüm “Siyahlar” Bizimdir!

Bütün tecrit edilmek istenenler, düzenin “siyahlar” diye dışladığı bü- tün kesimler, bizimdir. Egemen “lo- biler” tarafından okurundan tecrit edilmeye çalışılan yazar; kendi dün- yasına hapsedilen, sesi sansürlenlen aydın; hakları gasp edilen, feryadı boğulan emekçi, bu ülkede yaşa- dıkları bile unutturulmak istenen milyonlarca yoksul gecekondulu ve köylü;

Bütün siyahlar aynı cephededir.

Yalnızlaştırma, tecritle boğma ve yoketme kuşatması kırılabılır. F Tip- lerindeki devrimciler bunun için di- reniyor. Onların direnişi, sadece F tipleriyle sınırlı değildir, hayatın her alanına yansıyan tecrit politikasına karşıdır. Tecrit politikasının başarı ya da başarısızlığının mihenk taşıdır F tipleri. Bu nedenle direniş de, ay- nı cephede yer alanların direnişi ol- mak durumundadır. Birlikte direne- rek, birlik olarak kıracağız tecriti.

Tarikat Sermayesine Peşkeşte Tamgaz

AKP iktidarı KİT’leri tarikat sermayesine yok pahasına peşkeş çekmeye devam edi- yor. Tayyip’in yolsuz- luk sanığı olduğu Al- bayraklar, tarikat hol- dingleri arasında en fazla iktidar nimetle- rinden yararlananların başında geliyor.

Albayraklar bu kez de, Trabzon Limanı’nın 30 yıllık işletme hak- kını aldı. Erdoğan baş- kanlığındaki Özelleş- tirme Yüksek Kurulu kararı onayladı. Sade- ce geçen yılki karı 3 trilyon olan liman, 1 trilyona peşkeş çekildi tarikat holdingine.

İktidarda olmanın ni- metleri bunlar, satılık ülkenin ganimetleri böyle paylaşıyor. AKP bir yandan em- peryalist tekellere, bir yandan kendi holding- lerine peşkeş çekiyor ülkeyi. Tabi bu arada tüm bunların görül- memesi için bolca ‘yolsuzlukla mücadele’ yalanları söyleniyor.

Halkın sırtına yeni vergi zamları

DİE’nin açıkladığı ekim ayı enflasyon rakam- larının hesaplanması sonucu, -hükümet de- ğiştirmedeği taktirde-, çeşitli vergi ve harçla- rın (Çevre temizlik vergisi, taşıtlar vergisi vb) 1 Ocak 2004’ten itibaren yüzde 28.5 oranında artacağı be- lirlendi.

Halka vergi yükü, tari- kat tekellerine peşkeş!

Sol'un yazamadığı...

Aşağıda, **“BASINDAN”** aktaracağımız yazı, sol bir yayında çıkmadı, islamcı bir yazar, **Abdurrahman Dilipak**, (Vakit, 1 Kasım) kendi üslubunca yazdı, tavrı aldı. Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi'nin yaşadıklarını, bıraktık devrimci dayanışmayı, hak ve özgürlükler mücadelesine yönelik böylesi bir saldırının karşısına dikilme anlamında da hi olsa, önce solun tavrı alması gerekiyor muydu?...

6 günde 3 kez dayak!

Haber şöyle: **“İrak’a asker gönderilmesi, F tipi cezaevleri ve YÖK’ü protesto etmek amacıyla Ankara’ya yürümek isteyen üniversite öğrencileri, amaçlarına yine ulaşamadı.”** Topu topuna 18 öğrenci.. Bunlar silahlı mı, yolu trafiğe mi kapatıyorlar? Genel ahlaka, kamu düzenine, kamu sağlığına aykırı bir iş mi yapıyorlar? Ankara’ya yürüyeceklermiş, bırakın yürüsünler.. Kim emir veriyor bu polislere?.. Nasıl böyle acımasız olabiliyorlar? 6 günde 3 kez meydan dayagı!.. Olmaz böyle bir şey..

Haberin devamı; *“Geçen Perşembe günü Kadıköy İskele Meydanı’ndan, Pazar günü de Boğaziçi Köprüsü’nden Ankara’ya izinsiz yürüyüş yapmak isterken dayak yiyerek gözaltına alınan öğrenciler, dün Bostancı Köprüsü altında toplandı. Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi’ne mensup çoğu kız ve yüzleri gözleri yara bere içindeki 18 öğrenci, ‘Ne olursa olsun biz Ankara’ya yürüyeceğiz’ dediler. Ancak bir kez daha polisin müdahalesiyle karşılaştılar. Öğrencilere gözyaşartıcı sprey sıkın çevik kuvvet polisleri, tekme tokat döverek, saçlarından çekerek gözaltına aldı”* şeklinde.. **“İzinsiz yürüyüş yapmak isteyen”(!)** habere bakar mısınız? “İzinsiz”.. Kim kimden izin alacak, ne izni?.. Burası neresi? Uluslararası hukuk, norm hukuk, uyum yasaları, AİHS ve AİHM kararları fiilen hepsi masal mı, yalan mı bunlar?..

Hatırlatıyorum: İnsan hakları ihlallerinde zama-naşımı... ve ülke sınırlaması da yoktur. Bu emri verenler ve bu polisler gün gelir yargı önünde hesap verirlir. Yazık oluyor polislerimize ve bu çocuklara. Ülkeye yazık oluyor. Durdurun bu terörü.

Cumhuriyetin 80. yılında hala aynı rezalet.. Bu olaylar olurken, AB ülkeleri ve ABD tarafından referans kabul edilen Human Right Watch’ın Genel Sekreteri Ken Roth ve Türkiye Raportörü Jonaten Sugdem tam da Ankara’da bu konuları yetkililerle konuşurken ve Türkiye’nin ilerleme raporunun hazırlanması aşamasında yaşanan bu olaylar Türkiye’yi zora sokar. Erdoğan ya da İçişleri Bakanı, İstanbul’daki bir ilçe polisine bile sözünü dinlete-

miyorsa niye oturuyor ki orada? Başbakanlık İnsan Hakları Takip Kurulu Başkanlığı’nın bu konuda yapacak bir şeyi yok mu? Bu olaylar için “ihlal-ihbar hattı” na gerek yok.. 6 günde 3 ihlal. Neden durdurulamıyor bu olaylar? Yoksa birileri hak-hukuk, adalet tanımıyor ve bunlara devletin gücü yetmiyor mu? Bu adamlardan hesap sorulmayınca, bu işler yapanın yanına kar kalınca, bu iş meşruiyet kazanıyor, emsal teşkil ediyor, işkencecilerin cür’et ve cesaretleri artıyor..

İstanbul Valisi, İstanbul Emniyet Müdürü niye bu haksız uygulamalar konusunda titizlik göstermiyorlar? Polislere tekrar hatırlatıyorum. Başınız belaya girer. Zarar görürsünüz. Maddi ve manevi azab çekersiniz. Mahkum olursunuz.. Bu işlerin hesabı bir gün sorulur.. Sizi kimse savunmaz.. Savunamaz. Allah’tan korkun, amirlerinizden korktuklarınızdan daha çok. Dünyanızı ve ahiretinizi berbat etmeyin.. Yazıktır, ayıptır, günahıdır. Cumhuriyetin 80. yılında, bir Ramazan günü bunlar olmamalı idi.. **“Alma mazlumun ahını, çıkar aheste aheste”** diye bir söz vardır. Çocuklarınızdan, yakınlarınızdan bulursunuz sonra.. Unutmayın, hatırlayın: Bu dünyada yaptıklarınız ve yapmadıklarınızın, söylediklerinizin ve söylemeniz gerekirken söylemediklerinizin hesabını vereceğiniz bir gün var! Kul hakkı denen bir şey var. Haksızlık kimden gelirse gelsin, kime yönelik olursa olsun, biz mazlumdan yana, zalime karşı olacağız.. Bir adam, polise haksızlık etse, biz polisi de savunuruz.. Celadımızın hakkını bile savunuruz.. Mazlumun dinine, diline, ırkına, cinsiyetine, ideolojisine, partisine de bakmayız!

Hadi gözaltına alıyorsunuz, tekme, tokat, küfür neyin nesi? TBMM İnsan Hakları Komisyonu’nun bu konuda yapacak bir şeyi yok mu? Bu ülkenin insanlarını ele-güne, yabancılara merhamet ve siyanetine (korumasına) mecbur ve muhtaç bırakmayın? Kendinize ve bize yazık ediyorsunuz. Bu ülkeyi dünyaya rezil ediyorsunuz.

Polis yapabiliyorsa trafiği düzeltsin, hırsızlarla kapkaççılarla, hortumcularla, Mafyayla uğraşsın.

Polisi; başörtülülerin, Kur’an kurslarının ya da taleplerini/acılarını haykıran insanların, fikrini haykıran insanların üzerine sürmeyin. Yeter ki; kamu düzeni, genel güvenlik, sağlık ve ahlaka aykırı bir iş yapmasınlar. Suç işleseler bile küfür ve işkence, tekme, tokat ne oluyor beyler?..

Yazık, çok yazık. Bu konuda Başbakan’lıktan, İçişleri Bakanlığı’ndan, Validen, Emniyet Müdürlüğünden, Kaymakamlardan çözüm bekliyoruz! Ve siz haksızlığa uğrayanlar, Susmayın. Hukukun içinde kalarak soru sorun, hesap sorun ve siz ey kalabalıklar: Unutmayın! Haksızlıklar karşısında susanlar dilsiz şeytanlardır.. Susmayın ve bilin ki, sustukça bir gün sıra size de gelecektir.

Selam ve dua ile..

kahramanlar Ölmez

8 Kasım - 14 Kasım Şehitlerimiz

Cihan GÜRZ

9 Kasım 1997

Kır gerilla birliğinde savaşçı olan Cihan Gürz, Pertek'te düşürüldüğü pusuda çatışarak şehit düştü.

Dersim-Hozat doğumludur; 1996'dan 97 baharına kadar Kurtuluş muhabirliği yaptı. 97'de Dersim'de gerillaya katıldı.

Turgut İPÇİOĞLU

10 Kasım 1978

İstanbul Bakırköy'de Aydınlıkçı hainler tarafından pusuya düşürülerek katledildi.

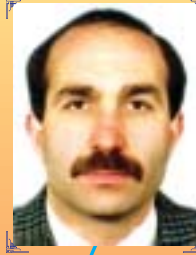
Liseli DEV-GENÇ örgütlenmesinde çeşitli görevler üstlenmişti, anti-faşist mücadelenin genç öncülerindendi.

Kıymet HANOĞLU

13 Kasım 1993

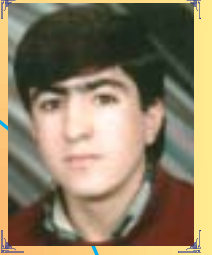
Örgütlü bir devrimci olarak memurların hak alma mücadelesinde yer almıştır. İstanbul Kartal'da geçirdiği bir trafik kazasında yaşamını yitirdi.

Kadir GÜVEN

Devrim Aslan GÜLER

Erkan DİLSİZ

12 Kasım 1996

Dersim'in Çemişgezek İlçesi'ne bağlı Paşacık Köyü yakınında Dersim İbrahim Erdoğan Kır Silahlı Propaganda Birliği Komutanlığı'na bağlı bir gerilla birliğiyle oligarşinin güçleri arasında çıkan çatışmada, bir astsubay ve bir er ölürken, iki gerilla ve yanlarında bulunan henüz çocuk yaştaki halk ilişkisi Erkan Dilsiz şehit düştü.

Malatya-Pötürge doğumlu Kadir Güven, 1980 öncesi Devrimci Sol saflarında mücadeleye katıldı. Devrimci İşçi Hareketi içinde çalıştı. 12 Eylül'den sonra tutsak düştü. Tutsaklığı bittiğinde görevden göreve koştu. 1993 Şubatı'nda Dersim Gerilla Birliği'ne katıldı.

Hozat doğumlu Aslan Güler, gerillaya katılmadan önce Kürdistan şehirlerinde demokratik alanda çeşitli faaliyetlerde bulundu. 96 yazında Dersim Gerilla Birliği'ne katıldı.

Hozat doğumlu Erkan Dilsiz, erken büyüyen çocuklarımızdandı. Halk kimdir, vatan nedir, düşman nedir biliyordu. Faşizm onu da katletti.

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Muharrem ÇETİNKAYA (DHKP-C)

12 Kasım 2001

5. Ölüm Orucu Ekibi'ndeydi. Armutlu'ya karşı düzenlenen katliam operasyonunun durdurulması için Sincan F Tipi Hapishanesi'nde bedenini tutuşturarak şehit düştü.

Muharrem, 1972'de Malatya Doğanşehir Suçatı Köyü'nde doğdu. Akçadağı Öğretmen Lisesi'nde okudu. Devrimci hareketle 1991'de ilişki kurdu. Çeşitli alanlarda mücadele etti. Gözaltılar, kısa süreli tutsaklıklar yaşadı. Aralık 93'te Aydın Bulmak ile birlikte Dersim'de gerillaya katıldı. 1996 sonlarında tutsak düştü.

Serdar KARABULUT (DHKP-C)

8 Kasım 2002

6. Ölüm Orucu Ekibi direnişçilerindendi. 28 Temmuz 2001 tarihinde başladı. Ölüm yolculuğunda, 8 Kasım 2002'de Numune Hastanesi'nde şehit düştü.

1970 Amasya'nın Merzifon İlçesi Alişar Köyü doğumlu olan Serdar, 1987'de Denizli Mühendislik Fakültesi Makina Bölümünde öğrenciyken mücadele içinde yer almaya başladı. 1991'de, illegal örgütlenme içinde yer aldı. Bir süre sonra Ege Kır Gerilla Birliği'ne katıldı. 1992 Eylül'ünde tutsak düştü. Hapishanelerde de yönetici olarak, temsilci olarak çeşitli görevler üstlendi. Son üstlendiği görev, alnına kızıl bantı kuşanmaktı.

köyün ! Delisi

Atatürkçü dönemler!

Bugünlerde Doğan Medya yayınlarında sürekli reklamı yapılan iki kitap var: Biri, Dünya basınında Atatürk; Yazarı Nuri Çolakoglu!.. Diğer kitap, Mustafa Kemal Aramızda; Yazarı Can Dündar.

Dündar, Atatürk, çay bahçesinde nasıl da arkadaşlarını işletiyor-muş... onları anlatıyor. Kitaplar, "iki sivil tarih çalışması" diye reklam ediliyor... Atatürkçülüğün resmi hali baydı, şimdi biraz da sivilile oyalayacaklar. Tabii bu oyalamanın aktörleri de sivil ve tercihen "solcu" sivil olmalı. Solcunun ise, tabii ki döneği makbuldur. Dündar, Çolakoglu gibileri, tam bu iş için biçilmiş kaftan.

Çay bahçesindeki Atatürk'ü anlatır ama, "Tahrir-i Sükun'da Atatürk'ü, "Dersim Tenkil ve Tedip Planında Atatürk'ü anlatmaz. O neyi anlatacağını bilir. Düzen içinde kariyer yapmaya da yine Atatürk'ü anlattığı Sarı Zeybek'le başlamıştı. Merdivenleri hızla tırmanıyor Dündar. İşini biliyor! Yakında Çolakoglu gibi TUSİAD üyesi de olursun, aferin devam et...

Haybeye Efe

Dışişleri Bakanı Gül, efelenmiş yine. "K. Irak'tan tehdit gelirse müdahale ederiz". Peki Amerika'ya sordun mu?

Hani sormadınızsa, sorun diye hatırlatalım dedik. Değilse, Kuzey Irak'taki Kürtlere efelenip efelenip sonra ABD'den zılgıtı yeyip süt dökmüş kediye dönüyorsunuz. "Kırmızı çizgiler"inizi yalaya yalaya diliniz şişti.

ÖZAL'ın yalakaları vardı da, TAYYİP'in olmaz mı?

AKP'nin IMF talimatıyla çıkarmaya çalıştığı yerel yönetim yasası düzen islamcılarının gazetelerinden Vakit'te "Kamuda büyük reform", Yeni Şafak'ta ise "Çağ atlatan reform" diye sunuldu... Malum, çağ atlama Özal'ın söylemiydi. Basındaki Özal yağcılarının da en sevdiği kelimelerdi bunlar. Şimdi islamcı çağ atlama" devrindeyiz, yağcısı da islamcı camiadan çıkacak tabii.

Hanım Sultan yoksulluk meselesini kökünden halletti!

Tayyip'in zevcesi Emine Sultan, fakir bir eve yaptığı iftar ziyaretinde, "herkes bir fakir aile edinse... sorun çözülür" buyurdu. Hatta bir de nereden öğrenmişse, gayet entel bir ağızla "toplumsal uzlaşma için de iyi olur" diye bir şeyler geveledi. Kafaya bakın; fakir aileleri birer ikişer zimmetleyecekler zenginlere. Osmanlı sultanları bile, tüm ülke mülkü, tüm halk reayası olduğu halde böyle aşağılamamıştır yoksulları. Bunlar hem saltanat özentili, hem pis kapitalist! Bu "sentez"den de ortaya böyle çiğlikler çıkıyor!

